

Hạ Thu

Trái Tim Không Ngủ Yên

Tập 1

Hiếu Phong , anh có điện tín .

Đưa tay nhận phong thư từ anh bồi , Hiếu Phong mỉm cười nhìn đám bạn nguyệt dài . Không hỏi , anh cũng biết chúng bức mình . Phải , sao lại không bức mình cơ chứ ? Cuộc vui đang đến độ cao trào cơ mà .

- Không sao đâu ! - Mỉm cười , Hiếu Phong đá mắt cùng đám bạn -
Mình sẽ diễn lại từ đầu - Rồi nhẹ nhàng mở phong thư .

Xoảng !

Ly rượu rời khỏi tay rơi xuống đất vỡ tan . Hiếu Phong như kẻ mất hồn ngồi phịch luôn xuống ghế .

- Hiếu Phong ! Chuyện gì vậy ?

- Người yêu đi lấy chồng ư ?

- Hay . . . công ty bị phá sản rồi ?

Đám bạn vây quanh anh tỏ vẻ quan tâm . Đông Quân lanh ý nhặt tờ điện báo lên đọc lớn :

- Ông nội cháu mất rồi . Ngày . . . tháng . . . năm . . .

- Hà ? Cái gì ?

Đám bạn đang vây quanh Hiếu Phong dạt nhanh về phía Đông Quân . Tờ điện tín được chuyển tay nhau vội vã .

- Có nhầm lẫn gì không ? Tỷ phú Kim Hưng hãy còn khỏe mạnh mà !

- Phải rồi ! Mới tháng trước , tao thấy ông xuất hiện trên ti vi đó .

- Ủ ! Vô lý thật !

Mỗi kẻ một tiếng , bàn tán lạ lùng về cái chết của một người danh tiếng , chẳng ai chịu nhường ai . Đến khi chợt nhớ đến Hiếu Phong , ngẩng đầu lên thì . . . anh đã biến mất từ bao giờ .

Trong phòng , chỉ còn lại mớ bàn ghế ngổn ngang . Đó là đồng cảnh trí Hiếu Phong biểu diễn màn bay mô tô vượt chướng ngại vật của mình .

Ngồi trên máy bay trở lại quê nhà , đôi mắt buồn rười rượi , lòng Hiếu Phong mới dậy lên nỗi dằn vặt và căm rứt . Chưa bao giờ trong cuộc đời Hiếu Phong mang tâm trạng như thế này .

Thế là đến phút cuối cùng , anh cũng không được thấy mặt ông , người mà Hiếu Phong yêu kính nhất đời . Dù hơn một năm qua , anh và ông đã đoạn tuyệt , không ai nói với ai lời nào cả .

Xiếc ! Sao cõi đời này lại tồn tại một bộ môn nghệ thuật đáng căm thù như vậy ? Nó là buà mê hay thứ quái quỷ gì mà bắt Hiếu Phong ngày còn thơ bỏ học trốn đi xem , lúc trưởng thành thì trở thành một đứa con bất hiếu .

Bất chấp lời khuyên can của ông , nước mắt và cả lời đe dọa từ bỏ của cha , anh vẫn đành lòng dứt áo ra đi . Bỏ cả bao đường tương lai , gia tài , sự sản của cha để theo đuổi nỗi đam mê của mình .

Rồi hôm nay , với cái mà anh học chưa xong liệu có bù đắp nỗi mất mát lớn lao này ?

Một giọt nước mắt trào ra khoé mắt nhưng Hiếu Phong lập tức lau ngay . Phải khóc bao nhiêu nước mắt mới diễn tả nỗi đau đớn của trái tim anh trong phút giây này ?

- Nay anh ! Máy bay dừng cánh đã lâu , mọi người xuống hết rồi , sao anh vẫn còn ngồi đây vậy ?

Một cô tiếp viên mặc áo dài hồng đẹp như tiên nga đứng trước mặt anh nhắc khẽ . Đôi mắt cô nhìn anh thật chăm chú . Dường như trước anh , cô đang muốn khám phá điều gì . Hình như là tại . . . hai giọt nước mắt kia .

Nhưng Hiếu Phong trong tâm trạng rối bời đã bỏ qua một cơ hội , chẳng quan tâm người ta xem mình là ai , anh uể oải xách va li đi xuống . Mặc cho đôi mắt của cô còn ngơ ngác .

Giữa dòng người , Hiếu Phong mới nghe tâm tư mình mâu thuẫn .

Nửa muốn mau chạy về nhà ôm ông mà khóc , nửa lại sợ phải nhìn thấy cơ thể ông trắng toát lạnh băng

- Hiếu Phong ! Bà sai tôi đi đón , cháu lên xe đi !

Một chiếc Mexedec màu kem sữa mới toanh đỗ xích cạnh bên , người tài xế quen thuộc của gia đình bước ra vồn vã .

Vẫn im lặng , Hiếu Phong không nói một lời nào , anh ngã người ta sau nệm xe , mắt nhìn mãi một điểm xa xăm trong cõi mơ hồ .

- Hiếu Phong ! Em đã về . . . vậy mà mọi người cứ tưởng . . .

- Vào đi con ! Luật sư đang nóng lòng chờ .

Thấy anh , trên dưới hai chục người tuá ra mừng rỡ . Không mừng

sao được khi chính anh là đứa cháu đích tôn duy nhất của ông .

- Ông ơi !

Nhìn thấy mặt ông khắc khổ trong giấc ngủ nghìn thu , Hiếu Phong không nén được oà lên khóc . Chắc là ông đã mòn mỏi trong nỗi đợi chờ . Chắc là ông đã không ngừng khắc khoải gọi tên anh .

- Tại sao ?

- Tại sao khi ông bệnh , ông hấp hối , không ai gọi điện cho tôi biết ?

- Ba định gọi , nhưng chú Ba con không cho , cô Tư của con cũng vậy . - Vụng về , ông Lâm , ba của anh giải thích .

- Tại sao hả ?

Quay sang cô và chú của mình , mắt Hiếu Phong như muốn ăn tươi nuốt sống cả hai người .

- À ! Tại . . . tại vì . . .

Không tìm được lý do thanh minh , Thanh Loan - Cô Tư cũng là cô Út của Hiếu Phong xanh cả mặt .

- Tại vì chú sợ cháu sẽ về làm ông tức giận . Dù sao . . . lúc trước ông nội cũng đã từ mày trước mặt mọi người rồi . - Hiếu Đạt bước lên đỡ lời cho Thanh Loan .

- Ừ phải rồi ! Cô cũng nghĩ như vậy . - Thanh Loan nhẹ gật đầu phụ họa .

Lý lẽ của họ đúng quá , Hiếu Phong không thể bắt bẻ vào đâu được . Gục đầu xuống , anh chỉ biết khóc nghẹn ngào . Cô và chú thật sai lầm mới nghĩ về con như vậy . Ông đã tha thứ cho cháu từ lâu rồi phải không ông ?

- Thôi , nín đi con !

Nhẹ chậm nước mắt , bà Lâm đỡ con ngồi dậy . Thấy con bị cắn rút bà chỉ muốn nói cho con hiểu ngay . Thực chất họ không phải sơ . Hiếu Phong về làm ông tức giận . Họ chỉ sợ anh về tỏ ra hiểu thảo với ông , ông dễ để lại gia tài cho Hiếu Phong . Những ngày nuôi bệnh cha chồng , bà đã nhiều lần nghe họ lén nói xấu đủ thứ về Hiếu Phong với ông .

Nhưng ông lại nắm tay con dâu lắc đầu . Dù xấu tốt họ cũng là cô là chú của Hiếu Phong và cũng là những đứa con máu huyết của ông . Ông không muốn chuyện tranh chấp lại xảy ra trước khi ông nhắm mắt .

Hiếu Phong ! Sao vậy ? Dậy đi ! Luật sư đang gọi con kia !

Mở mắt ra . Hiếu Phong chợt thấy một vùng ánh sáng ập vào mắt cay xè . Chớp mắt giây lâu anh mới hiểu , thì ra ông của anh đã chết thật và luật sư gọi anh để đọc chúc thư .

Ông đã chết rồi ! Giọt nước mắt lăn dài , cắn chặt môi ngăn tiếng nấc . Hôm qua anh đã ôm chân dung ông cùng đoàn người tiễn ông về nghĩa trang .

- Đừng khóc nữa Phong !

Nét mặt dầu dầu đau khổ , ông Lâm khàn giọng nói :

- Đau khổ cách mấy ông cũng không sống lại được đâu ! Dậy rửa mặt rồi theo cha ra phòng khách . Luật sư đang chờ con để đọc chúc thư ngoài kia .

- Đọc chúc thư ư ?

Ngước đôi mắt thâm quầng nhìn cha . Hiếu Phong ngạc nhiên . Việc gì phải gấp rút như vậy chứ ? Ông đã mồ yên mả đẹp đâu ?

- Không phải ý của cha .

Như hiểu tia nhìn như trách của con , ông Lâm buồn buồn tiếp :

- Đó là ý của cô chú con .

Cô và chú ? Bây giờ Hiểu Phong mới chợt nhớ ra , từ lúc mình về đến giờ , câu nào ba anh cũng bảo là "ý của cô và chú " .

- Tại sao ?

Không có ý moi móc nhưng Hiểu Phong nghe lạ lẫm cho cha mình .

Từ bao giờ , ông Lam - Cha anh - Đã trở nên thụ động như vậy ?

Làm sao anh không nhớ cha mình là con trai trưởng cơ chứ ?

- Đừng nói gì con à .

Không cho ý nghĩ của con bật thành lời , ông Lâm đỡ Hiểu Phong đứng lên :

- Hãy nghe ba ! Một câu nhin , chín câu lành .

Sao lạ kỳ ? Hiểu Phong thấy lạ nhưng chẳng còn tâm trí để điều tra .

Ông nội vừa nằm xuống , hãy để cho linh hồn ông thanh thản

- Ngồi đi cháu ! Ngồi đi

Đang nôn nóng , vừa nhìn thấy anh mọi người đồng đứng bật lên đơn đả . Chỉ có mẹ anh vẫn ngồi yên trong góc phòng đưa mắt buồn rười rượi nhìn con .

- Đã đông đủ cả . Bây giờ tôi xin phép được đọc chúc thư của ông Hưng .

Giơ cao chiếc phong bì còn niêm kín , luật sư Khiêm nhẹ giọng cất lời .

Mọi tiếng động lập tức biến mất . Trong tiếng máy điều hoà nhiệt độ chạy rè rè , tưởng chừng như nghe được từng nhịp tim đập rộn lên vì

hồi hộp . Phần tài sản này , cái công ty to lớn kia sẽ thuộc về ai ?

"Tôi Trần Hiếu Đông sinh năm . . . hiện là Tổng giám đốc công ty xây dựng Kim Hưng . Lập chúc thư này dưới sự hiện diện của hai luật sư

: - Nguyễn Lâm và Lê Tấn Khiêm cùng sự chứng kiến của bác sĩ Huỳnh Gia Tạo rằng hiện tại sức khỏe của tôi không có vấn đề gì cũng như thần kinh của tôi hoàn toàn minh mẫn .

Tôi tự nguyện để toàn bộ tài sản của tôi gồm :

- Căn biệt thự . Da . Lý , ba mươi phần trăm cổ phần của công ty xây dựng Kim Hưng sẽ thuộc về Trần Hiếu Lâm .

Riêng số tiền năm mươi triệu đồng trong két sắt là của cháu nội tôi Trần Hiếu Phong ."

Không có vấn đề gì . Hiếu Phong thoáng thấy Hiếu Đạt quay nhìn Thanh Loan nở nụ cười mãn nguyện . Phần tài sản vừa kể chỉ là một phần nhỏ , rất nhỏ trong tất cả sản nghiệp của tỷ phú Kim Hưng thôi mà !

"- Ba mươi phần trăm cổ phần của công ty và biệt thự . Hàng Dương được sang tên vĩnh viễn cho Trần Hiếu Đạt .

Và số tiền ba mươi triệu trong tài khoản của công ty tôi tặng cho Trần Hiếu Phương , cháu nội gái ."

Đến lượt môi Thanh Loan nở rộng nụ cười , đôi mắt sáng long lanh , tổng tài sản , vốn bất động sản đáng giá bạc tỷ đang nằm trong tay cô rồi .

"- Toàn bộ nữ trang của vợ tôi để lại và mười phần trăm cổ phần còn lại của công ty sẽ được tặng cho Thanh Loan trong ngày xuất giá ."

- Hết rồi ư ?

Thanh Loan hựt hẫng lên tiếng hỏi .

Hiếu Đạt cũng nóng lòng chờ câu trả lời của luật sư . Chỉ có gia đình Hiếu Phong là im lặng ngồi bên nhau .

- Còn một di chúc nữa ! - Luật sư sửa lại đôi mắt kính trả lời .

- Di chúc cho ai ? - Nôn nóng , Thanh Loan giật mạnh tờ di chúc đọc lớn :

"- Kể từ ngày tôi mất , công nhân sẽ được tăng lương mười phần trăm ."

- Vậy thôi ư ?

Hiếu Đạt giăng tờ giấy khỏi tay Thanh Loan , xem xong ông cau mày lẩm bẩm :

- Vậy khu đất ở Nha Trang và toàn bộ tài sản gửi ở ngân hàng Á Châu thuộc về ai chứ ?

- Các vị sẽ được biết sau khi nghe tôi đọc xong chúc thư này . - Luật sư Lâm bất chợt rút từ trong phong bì ra một tờ giấy nữa . .

-Ồ ! - Đứng bật cả lên , đôi mắt Thanh Loan lấp lánh . Là con gái út , chắc chắn cha sẽ ưu tiên mà .

Còn Hiếu Đạt thì nghĩ khác . Ông nghĩ đây chính là phần thưởng của những ngày hầu hạ chăm sóc của mình . Cùng bao lời đường mật nói xấu Hiếu Phong , ông ăn chắc phần tài sản kia sẽ thuộc về mình .

Hiếu Lâm , Hiếu Phong và bà Lâm , không ai nghĩ đến phần tài sản ấy . Vẫn giọt vắn , giọt dài họ nhớ đến những ngày ông còn sống .

Đại gia đình Kim Hưng này khăng khít biết bao .

"- Tất cả tiền mặt và phần đất ở ? Nha Trang của tôi sẽ để lại cho Cao Nhã Đoan Trang , sinh năm . . . tài khoản số . . . "

Ủa ? Sao kỳ vậy ? Cả gia đình Kim Hưng đồng sửng sốt nhìn nhau .
Cái tên Cao Nhã Đoan Trang ấy sao lạ quá , như từ trên trời rơi xuống vậy . Để bàng quan , đứng dưng như Hiếu Phong còn phải bất ngờ , sửng sốt . Thì nói gì đến Thanh Loan và Hiếu Đạt , những người rất quan tâm đến tài sản của cha .

Nắm lấy áo luật sư , Hiếu Đạt nói như gậy :

- Đoan Trang là ai mà cha tôi phải viết di chúc chứ ?
- Rất tiếc thưa ông - Sửa lại chiếc cavat bị kéo lệch của mình , luật sư Lâm nhẹ nhún vai - Tôi không thể trả lời ông .
- Vì sao ? - Thanh Loan sẵn bước - Ông định làm khó chúng tôi à ? Hay là . . . ông muốn bao nhiêu ? Cứ nói thẳng ra đi - Cười mai mỉa , bà giở bóp như sẵn sàng lấy tiền ra lập tứ c .
- Thưa , ba không nên nói thế - Bị xúc phạm , luật sư Lâm cố dẫn lòng không nổi nóng - Danh dự của con người không phải lúc nào cũng được trả giá bằng tiền đâu .
- Thôi thôi - Hiếu Đạt nhăn nhó xen vào - Thanh Loan , em sai rồi , xin lỗi luật sư đi !
- Thì xin lỗi , coi như tôi rút lại lời nói của mình . - Nể mặt anh , Thanh Loan đáp vùng vằng .

Lâm nhã nhận :

- Không phải tôi làm khó , nhưng kỳ thật , cũng như ông với cô đây tôi chỉ biết Cao Nhã Đoan Trang qua mấy từ ghi trên giấy . Thông cảm nhé !

Rồi ngưng một phút , ông nhẹ đứng lên :

- Có lẽ đến đây nhiệm vụ của chúng tôi đã hoàn thành . Xin phép

ông bà !

- Vâng ! - Đứng dậy tiễn Lắm , Hiếu Lâm ray rút - Mong ông bỏ qua cho những lời không phải vừa rồi của Thanh Loan .

- Vâng , ông không phải bận tâm . Xin chào !

Khép tập hồ sơ trên tay lại , luật sư Lâm bước đi nhanh . Mặc cho sau lưng mình đại gia đình Kim Hưng lo lắng hoang mang . Cao Nhã Đoan Trang là ai nhỉ ? Sao chưa bao giờ , chưa ai thấy , ai nghe ông nhắc đến tên cô gái ấy ?

- Không lẽ . . . nó là bồ nhí của ba ?

Thanh Loan chột phán một câu nghe rùng rợn . Hiếu Lâm lừ mắt chẳng hài lòng :

- Anh không cho phép em xúc phạm ba đâu .

- Đúng rồi , đừng nói bậy . - Hiếu Đạt cũng chau mày không đồng ý .

- VẬY . . . hai anh trả lời đi . Cao Nhã Đoan Trang là ai ? Sao ba lại để tất cả gia tài cho nó chứ ? - Thanh Loan chanh chua giọng .

Bây giờ Hiếu Phong mới cắt lời :

- Cô yên tâm đi , dù cô ta là ai , con cũng quyết tìm ra .

Làm thế nào để tìm ra Cao Nhã Đoan Trang ? Một nhòai thả người xuống ghế , Hiếu Phong cảm thấy điên đầu . Chẳng biết vì sao trong tất cả giấy tờ , di chúc điều không ghi lại địa chỉ của cô .

Ba đêm thức trắng , Hiếu Phong cùng cha và chú Hiếu Đạt lục tung đồng hồ sơ to tướng trên bàn làm việc của ông . Chăm chú đọc từng biên lai mua văn phòng phẩm vẫn không tìm ra chút manh mối nào của Cao Nhã Đoan Trang .

Không một dòng chữ nào có liên quan đến Đoan Trang , để đôi lúc

Hiếu Phong phải nghi ngờ . Rằng trên thế gian này không tồn tại người con gái có cái tên lạ lùng đến thế . Nhưng . . . tờ di chúc thì sao ? Giấy trắng mực đen , ngày tháng ghi còn rành rành ra đó . Nó chứng tỏ ông đã lập tờ di chúc này với tất cả thành ý của mình . Vậy thì . . . cô gái ấy là ai ? Ở đâu ? Quan hệ với nội ra sao ? Cô bao nhiêu tuổi ? Còn trẻ hay đã già rồi ? Và có đúng như cô Thanh Loan đã nghi ngờ ? Ồ không ! Hiếu Phong chợt lắc đầu , anh thấy mình có lỗi với ông nhiều , nếu trong ý nghĩ chợt nghĩ ông như vậy .

Uể oải đứng lên xếp lại chồng hồ sơ cho ngăn nắp , Hiếu Phong thầm trách chú mình . Ông đã chẳng ở lại phụ anh dọn dẹp sau khi đã bày tất cả ra bàn .

À ! Như sức nhớ , Hiếu Phong vỗ mạnh trán mình kêu lên mừng rỡ . Việc đơn giản vậy mà sao anh ngu ngốc quá . Chỉ một cú điện cho luật sư Lâm hỏi số tài khoản của Đoàn Trang mà nghĩ chẳng ra . Xong xuôi , chẳng kịp chải lại mái tóc , Hiếu Phong phóng như bay đến ngân hàng .

- Chào Hiếu Phong ! - Là khách quen nên vừa thấy anh viên quản lý đơn đả - Tôi giúp được gì cho cậu ?

- Tôi muốn nhờ anh điều tra giùm lý lịch người có số tài khoản . . .

- Không thành vấn đề !

Viên quan lý sốt sắng đứng lên :

- Mời cậu theo tôi !

Không phải khó khăn vất vả gì , chỉ với vài thao tác đơn giản trên bàn phím , toàn bộ lý lịch của Cao Nhã Đoàn Trang hiện ra ngay trước màn hình .

- Họ và tên : Cao Nhã Đoan Trang .
- Ngày tháng năm sinh : . . .
- Quê quán : Nha Trang .
- Địa chỉ , số , đường . . .
- Nghề nghiệp : (bỏ trống)
- Tên cha mẹ : (bỏ trống)
- Tài khoản số . . .
- Tiền hiện hữu trong ngân hàng : ba mươi sáu triệu .
- Số tiền rút ra trong các lần : không có .
- Người nhập tài khoản : Trần Hiếu Đông .
- Cậu Phong ! Cậu xem xong rồi chứ ?

Thấy Hiếu Phong cứ dán mắt mãi vào màn hình , viên quản lý khẽ nhắc . Như chợt tỉnh , Hiếu Phong gật đầu :

- Tôi xem xong rồi . Nhưng khoan đã ! Tôi muốn ghi lại địa chỉ .

Thoáng chút ngập ngừng , viên quản lý đưa tay tắt màn hình rồi kiên quyết nói :

- Tiết lộ thân phận và số tiền gửi của khách là điều cấm kỵ lớn nhất của chúng tôi . Nhưng vì cậu , tôi đã một lần vi phạm . Nay cậu lại đòi ghi địa chỉ . . . tôi e rằng không thể được . Mong . . .

- Tôi biết ! - Hiếu Phong thông cảm gật đầu - Tôi thừa biết nguyên tắc làm việc của ngân hàng . Nhưng tôi xin anh , hãy giúp đỡ tôi thêm một lần nữa . Chuyện này quan trọng lắm . Nó liên quan đến cái chết của ông tôi . Đến toàn bộ gia tài sự sản của dòng họ tôi .

Ngưng một chút Hiếu Phong nói thêm :

- Vì bao nhiêu quen biết , bao nhiêu nghĩa tình của ông tôi đối với

ngân hàng , tôi mong anh đừng từ chối . tôi hứa không làm gì tổn hại đến ngân hàng đâu . Tôi chỉ muốn xem cô gái ấy là ai và quan hệ thế nào với nội tôi thôi !

Ánh mắt Hiếu Phong chân thành quá , giọng anh lại tha thiết khẩn cầu làm viên quản lý khó cản lại lòng mình . Một lần nữa anh ta đành phải phạm quy , tiết lộ thân phận của một khách hàng .

- Anh có thể cho tôi xem hình của Đoan Trang được không ?

Ghi xong địa chỉ vào quyển sổ tay , Hiếu Phong cất lời , nhưng viên quản lý nhẹ lắc đầu :

- Không thể ! Nhưng không phải vì nguyên tắc hay muốn khó dễ anh mà vì trong hồ sơ lưu của chúng tôi không có ảnh cô ấy .

- Không có ảnh ư ? Sao lạ vậy ? - Hiếu Phong ngạc nhiên - Theo nguyên tắc mỗi hồ sơ phải có ba bức ảnh mà ?

- Nhưng lần đó thì sai nguyên tắc . - Viên quản lý nhíu mày cố nhớ - À , phải rồi ! Lần đó chính ông Đông đã lợi dụng sự thân tín quen biết của mình với giám đốc ngân hàng để tạo ngoại lệ này .

- Ông nội tôi muốn giấu thân phận của Đoan Trang ư ?

Hiếu Phong cảm thấy hoang mang . Sao lại giấu ? Ông và Đoan Trang có bí ẩn gì ? Bây giờ thì anh đã biết tuổi Đoan Trang . Cô ấy nhỏ hơn mình , chỉ đáng tuổi cháu của ông .

Không dám để ý nghĩ lệch sang một hướng không trong sáng , Hiếu Phong chỉ nghe ghen tức trong lòng . Sao ông lại có một bí mật cùng người khác chứ ? Từ trước đến nay , có bao giờ ông giấu anh điều gì . Cả những cuộc tình thời trai trẻ , ông kể cho anh nghe nữa , huống hồ . . .

- Thật tiếc là không giúp được anh . - Viên quản lý áy náy - Duy chỉ có điều này rất lạ . Tuy người mở tài khoản cho Đoàn Trang là ông Đông , nhưng hàng tháng số tiền được nhập lại từ bưu điện gửi vào . Họ bảo , theo yêu cầu của khách hàng .

- Vậy ư ? - Với bao nhiêu điều lạ về Cao Nhã Đoàn Trang , Hiếu Phong không ngạc nhiên nhiều .

Thấy viên quản lý kín đáo ngó đồng hồ , biết anh ta còn nhiều việc cần giải quyết , Hiếu Phong đứng dậy :

- Cảm ơn anh đã nhiệt tình giúp đỡ !

- Bạn bè cả , khách sáo làm gì . - Bắt tay , tiễn Hiếu Phong ra cửa , anh còn nhắn - Bao giờ phát hiện được gì , nhớ kể mình nghe nhé !

- Nhất định , yên tâm đi - Hiếu Phong quay lại vẫy tay chào .

- Cậu chủ , bây giờ mình đi đâu ? - Viên tài xế lên tiếng hỏi .

- Nha Trang - Hiếu Phong cộc lốc trong lúc viên tài xế tròn xoe mắt .

Trời đất , chạng vạng chiều , chưa chuẩn bị gì . Nhưng mặt Hiếu Phong trông nghiêm quá . Anh không dám hỏi , đành chấp hành theo mệnh lệnh mà lòng ngán ngẩm nghĩ đến chặng đường xa diệu vợi .

Cuối cùng rồi cái ngày mong đợi nhất cũng đến với Tiểu Cẩm . Đó là ngày cô chính thức được mặc bộ váy xanh , cùng các bạn phiêu lưu khắp thế giới trong lòng con đại bàng sắt . Ngày cô được mọi người gọi bằng cái danh từ : "Tiếp viên hàng không" , nghe oai làm sao ?

Là chuyến bay đầu tiên trong cuộc đời mình nên Tiểu Cẩm hồi hộp lắm . Cô đã chuẩn bị phút giây này không phải bây giờ mà từ hơn một năm về trước . Khi được hãng hàng không gửi giấy mời , thông báo cô đã trúng tuyển sau kỳ phỏng vấn .

Ôi , nói sao cho hết nỗi vui mừng của Tiểu Cầm lúc ấy . Ôm tờ thư báo trên tay , cô như thấy mình đang tung cánh bồng bềnh giữa trời mây . Tuyệt làm sao ! Vậy là từ nay cô đã có việc làm . một việc làm đúng như mơ ước . Và đáng mừng hơn tất cả là việc làm ấy sẽ đem lại cho cô khoản thu nhập khá cao .

Với khoản thu nhập này , cô sẽ đủ thanh toán tiền nhà , đủ cho ba lai rai ngày vài xị rượu , đủ nuôi sống bản thân và tuyệt nhất là nó có thể giúp cô thỏa mộng . một giấc mộng thật bình thường . Được hợp tiếp chương trình đại học còn dang dở .

- Tiểu Cầm , đến giờ phục vụ khách bay rồi , sao không đẩy xe ra đi ?

Một cô bạn cùng chuyển bay lên tiếng nhắc , rồi mỉm cười nhìn Tiểu Cầm lập cập đẩy xe nước ra ngoài . Lần đầu cô bay cũng vậy thôi . Mới mẻ và ngỡ ngàng .

- Dạ , thưa ông dùng chi ? Trà hay nước ngọt ạ ? - Cất tiếng ngọt ngào , Tiểu Cầm hỏi vị khách đầu tiên mình phục vụ .

- Trà !

Vị khách trả lời cộc lốc làm Tiểu Cầm rất ngạc nhiên . Bấy lâu nay cô cứ tưởng khách đi máy bay sang lắm , lịch sự vô cùng . Vậy mà . . . ông ta từ nãy giờ chẳng buồn ngẩng đầu lên , cứ dán mắt vào tờ báo .

Đặt tách trà lên chiếc bàn con trước mặt ông , Tiểu Cầm tiếp tục công việc của mình . Mặc dù các vị khách không buồn chú ý đến cho sớm ? Ba mẹ ở nhà chắc là lo cho cậu lắm đó .

- Ừ , mình quên mất . Thôi tạm biệt nhé ! - Mỉm cười , Tiểu Cầm đưa

tay chào các bạn đồng hành . Họ khác hẳn cô , đang chờ bạn trai đến đón trên những chiếc DreamII lịch sự và sang trọng .

Còn mình ? Mỉm cười , nhún vai , xốc lại chiếc túi da đã bạc màu , Tiểu Cẩm thả bộ lang thang . Chẳng những không có bạn trai , mà cả một chiếc xe đạp để đi về , cô còn chưa sắm nổi .

Đi đâu bây giờ ? Tiểu Cẩm ngửa đầu nhìn những vì sao . Nhà ư ? Có đó , nhưng cô chẳng muốn về một chút nào . Như địa ngục , nó giam hãm cuộc đời cô trong tăm tối .

- Ê ! - Một bàn tay chợt đập mạnh vào vai đau điếng - Tan sở lâu rồi , sao không về , còn định đi đâu nữa ?

Không ngẩng lên , Tiểu Cẩm cũng biết ai . Thế gian này ngoài Gia Thăng , còn ai dám vỗ vai cô sở sàng như vậy . Tự nhiên thấy hết buồn , cô quay lại nghiêm mặt :

- Đi đâu mặc người ta . Ai cho phép anh rình rập theo dõi chứ ?

Hừ ! Nghe tự ái Gia Thăng không thèm đáp , anh quay ngược chiếc xe đạp cà tàng trở lại .

- Ê , làm gì oai vậy - Tiểu Cẩm chụp mạnh tay vào cổ chiếc xe - Mới nói đã giận rồi , có muốn nghe tui kể chuyện máy bay không ?

- Nghe hơi lọt lỗ tai .

Vờ như nguôi giận , Gia Thăng vùng vằng xuống xe , cùng cô bước sóng đôi :

- Rồi đó , kể gì thì kể đại đi . Mất thời gian quá !

Lại làm cao ! Mỉm cười , Tiểu Cẩm chợt thấy vui trong bụng . Sao mà cô không biết anh nôn nóng đón mình là muốn nghe kể chuyện trên không chứ ?

- Có kể không ? Tôi đổi ý bây giờ - Thấy Tiểu Cầm cứ lặng thinh , Gia Thăng nôn nóng giục .

- Ừ thì kể . - Hít một hơi dài , Tiểu Cầm cao giọng kể anh nghe chuyện chuyển bay . Nào là cảm giác bông bênh , nào là áp suất , là nhiệt độ . Từ những khóm mây hình thù kỳ lạ dễ yêu đến những hành khách sang trọng . Những vị giám đốc trẻ măng hào hoa lịch sự . . . cô như kể mãi không thôi , thiên thu , bất tận .

Thích nghe lắm , nhưng Gia Thăng biết mình chỉ nên tin một nửa thôi . Kinh nghiệm của một người cùng sống và lớn lên với Tiểu Cầm đã cho anh biết trí tưởng tượng của cô phong phú đến dường nào .

- Sao vậy ? Toàn sự thật mà ! - Thấy mặt Gia Thăng cứ dửng dưng trước câu chuyện kể của mình , Tiểu Cầm mất hứng kêu to - Bộ không tin hả ?

- Đâu có , tin mà !

Gia Thăng cố tỏ niềm tin lên nét mặt nhưng không giống làm Tiểu Cầm phát quạu :

- Không thèm kể nữa .

Cô bước nhanh đến một quán bên đường mua hai xị rượu .

- Lại mua cho ổng nữa à ? - Gia Thăng nhìn vào bịch rượu trên tay cô , e ngại hỏi . Nhẹ nhún vai , Tiểu Cầm thở hắt ra :

- Biết sao ? Không có là không yên với ổng đâu .

Vẻ vô tư vụt biến , trong phút chốc đôi mắt cô trĩu nặng nét ưu tư , phiền muộn .

Một cơn gió đêm vô tình thổi qua mang hơi lạnh , Gia Thăng chàng một cánh tay lên vai cô :

- Buồn làm quái gì ? Nghe lời tui , bỏ mặc ông cho rồi . Phải ruột thịt gì cho cam . . .

Biết vậy , nhưng Tiểu Cầm chẳng đành lòng . Dù sao người đàn ông sáng say chiều xỉn ấy cũng một thời chở che , bao bọc mẹ con cô . Mẹ tuy đã mất nhưng lời trăng trối còn kia . Làm sao cô bỏ mặc ông với một cách tay tàn phế ?

- Thì thôi vậy !

Biết có khuyên cũng vô ích như bao lần , Gia Thắng chuyển đề tài :

- Em lại có giấy báo lãnh tiền đó .

- Vậy ư ? - Nhận tờ giấy từ tay Gia Thắng , Tiểu Cầm đứng dưng cho vào túi .

Chẳng bù cho ba năm về trước , lần đầu nhận được giấy báo lãnh tiền , cô đã sợ điếng hồn . Cứ như mình vừa làm một điều phi pháp vậy .

Nhớ năm đó , Tiểu Cầm vừa thi xong đại học , cầm tờ giấy báo trúng tuyển trên tay , cô đã khóc ròng . Mừng cũng có , nhưng . . . tủi nhiều hơn . Thà cô cứ rút đi cho đỡ khổ .

Với hai bàn tay và ý chí , Tiểu Cầm biết mình thừa sức vừa học , vừa làm kiếm tiền nuôi sống bản thân . Nhưng còn dượng thì sao ? Với một tay còn lại , ông xoay sở ra sao khi không có cô bên cạnh ? Ai nuôi ông ? Ai nấu cơm và giặt đồ ? Cô đâu thể ích kỷ , chỉ nghĩ đến bản thân mình như vậy ? Quyết định không học tiếp , Tiểu Cầm bon chen đến làng chài tìm một việc làm thì . . . bỗng nhận được giấy báo lãnh tiền .

Một triệu đồng ! Ôi , số tiền mới lớn làm sao . Lớn đến nỗi cô phải

run tay , lập cập mãi mới ký xong chữ ký vào sổ bưu điện . Hồi hả chạy hỏi dưỡng , hỏi Gia Thăng , hỏi khắp mọi người , cô vẫn không biết ai là người tốt bụng , đã kịp thời gởi tiền cứu giúp cô giữa cơn thái ngất .

- Còn chần chờ gì ? Xài đại đi !

Dưỡng , Gia Thăng và cả mọi người , ai cũng xúi cô như vậy . Tuy không biết mặt , biết tên nhưng chắc chắn số tiền đó là của một nhà hảo tâm giúp đỡ cho . Có phải tiền ăn cắp vay mượn đâu mà sợ . Không phải sợ , mà là tự trọng . Tiểu Cầm quyết đem tờ chi phiếu ấy đến bưu điện nhờ trả lại cho người tốt bụng kia .

Ba ngày sau , tờ chi phiếu quay trở lại cô với một lý do chính đáng .

Người gởi không lưu lại địa chỉ , cũng như chẳng viết rõ họ tên .

Càng không biết , Tiểu Cầm quyết đem tờ chi phiếu ấy đến bưu điện nhờ trả lại cho người tốt bụng kia . Cứ mỗi tháng một tờ , cô đem cất nó cẩn thận vào chiếc hộp con giấu kín ở đầu giường .

- Tiểu Cầm . . . - Thấy cô còn bước tiếp , Gia Thăng chợt kêu - Đến nhà rồi , em không thấy hay sao ?

- Ồ , em đãng trí quá !

Chớp mắt như người vừa chợt tỉnh , Tiểu Cầm nhoẻn miệng cười .

Tạm biệt Gia Thăng , cô bước vào nhà . Đó là một căn nhà nhỏ làm bằng gỗ đóng thùng , ghép tạm bợ rất mong manh .

- Giờ này mới về , sao không đi luôn theo con mẹ mày đi ? Bộ không biết là tao thèm rượu hay sao hả ?

Cánh cửa vừa khép lại , Gia Thăng đã nghe giọng ông Nhân hét vọng ra . Quá quen với cảnh này rồi , Gia Thăng nhẹ thở dài rồi đi vào nhà

của mình . Trùm chặn lại , anh vẫn hình dung ra gương mặt đầy nước mắt của Tiểu Cầm sau vách bên kia .

- Không , không . . . xin đừng đừng làm thế , thả con ra . . . không thì con sẽ la to đấy .

- La làm gì , khôn hồn thì nằm yên đó . Nhẹ thôi mà , nhanh lắm .

- Không . . . không . . . bố . . .

Tiếng kêu cứu bị cắt nghẹn giữa chừng , nhưng cũng đủ làm Gia Thăng thức giấc . Sao giống tiếng Tiểu Cầm ? Anh nằm yên chờ động tĩnh . Tiếng kêu cứu không còn . . . nhưng sau bức vách dường như có tiếng người đang vật lộn .

Đứng bật dậy , không kịp xỏ tay vào áo , anh đẩy tung cánh cửa ghép bằng mấy miếng ván thông . Quai hàm bạnh lại , mắt hoa lên , anh nghe giận bưng bưng khi nhìn thấy cảnh tượng trước mắt mình . Tiểu Cầm đang bị người cha ghè dở trò cưỡng bức .

- Buông cô ấy ra lập tức ! - Gia Thăng gầm lớn như sư tử biển , rồi không đợi ông kịp có phản ứng gì , anh bước đến , tung ngay vào giữa mặt ông hai cú đấm .

Hai cú đấm không đến nỗi làm ông bị gãy răng chảy máu , nhưng đủ làm ông bưng tỉnh cơn dục vọng . Len lét ngó Tiểu Cầm với Gia Thăng .

- Tiểu Cầm , em có sao không ? - Nhìn thấy quần áo vẫn còn nguyên trên người cô , Gia Thăng tạm yên tâm . Đỡ Tiểu Cầm ngồi dậy , anh nhẹ vén mấy sợi tóc rối bù vương trên mặt cô . Xót xa nhìn mấy vết bầm rồi nghiêng răng bật chữ :

- Khốn nạn , đồ cầm thú ! Ngày mai anh sẽ thừa việc này lên công

an .

- Đừng Gia Thăng ! - Tiểu Cầm chột rùng mình . Rồi như đã trấn tĩnh , cô nghiêm giọng :

- Không có gì đâu , anh về đi !

- Em lúc nào cũng không có gì - Gia Thăng như bực mình trước cách xử sự của cô anh gắt nhẹ - Lúc này tôi qua không kịp , em đã bị . . .

- Đã bảo đừng nói nữa mà ! - Tiểu Cầm cắt lời anh - Về đi thôi , em cần yên tĩnh . - Ừ thì về - Trước thái độ quyết liệt của cô , Gia Thăng đành đứng dậy - Em ngủ đi nhé !

Không trả lời anh , mắt Tiểu Cầm mở to , ráo hoảnh . Đến khi bóng anh khuất dạng rồi cô mới gục đầu xuống gối . Dòng nước mắt lăn dài , Tiểu Cầm âm thầm khóc .

Thế gian này , cả Gia Thăng nữa không một ai biết được nỗi khổ của cô đâu . Thấy cô hay cười , lý lắc , mọi người cứ ngỡ cô là một cô gái hồn nhiên , vô tư nhất trần đời .

Vậy mà . . . sự thật . . . hoàn toàn trái ngược lại . Nụ cười thật của đời mình , từ lúc có nhận thức đến giờ , Tiểu Cầm chưa một lần được biết . Năm tuổi cô đã được ăn đòn . Những trận đòn vô lý và oan ức đeo đuổi cô đến lớn . Nhưng thương mẹ , Tiểu Cầm chỉ cắn chặt răng không khóc . Cười trong đau đớn , cô muốn mẹ được yên lòng , được ngủ ngon sau hơn một ngày dài cực khổ lựa cá trên bãi biển .

Còn ông , người đàn ông cô gọi bằng dượng , cũng chẳng sung sướng thành thoi gì . Năm này , tháng kia lênh đèn trên mặt biển , phơi tấm lạng trần ra dưới nắng chang chang . Cực khổ , vất vả là vậy nên ông hay quạu lắm . Được một cái là ông thương mẹ thật

lòng . Mỗi lúc mẹ bệnh , nhìn ông lo lắng , săn sóc tận tình , Tiểu Cầm thấy lòng ngập đầy hạnh phúc . Quên mất những trận đòn đau , cô bỗng thấy thương ông .

- "Thế ba ruột của mày đâu hả Tiểu Cầm ?" - Những người hàng xóm lại thỉnh thoảng hỏi cô câu ấy . Chạy về hỏi mẹ , cô chỉ nhận được câu trả lời từ mắt mẹ buồn thiu . Chết lâu rồi ! Lau giọt lệ , bà bỏ đi chỗ khác như không muốn nghe con hỏi nữa .

Vậy là ba đã chết ! Tiểu Cầm tin vào lời mẹ cũng như những người hàng xóm tin và cô vậy . Họ chẳng biết gốc gác , quê quán của mẹ con cô . Chỉ nhớ , lâu lắm rồi . một chiều kia bỗng có một bà mẹ ôm trên tay đứa con còn đỏ hỏn đến xin cư ngụ . Thương tình , họ cho tạm ở nhờ trên mảnh đất hoang . Lâu dần , mẹ con Tiểu Cầm trở thành dân biển y như họ , không khác biệt chút nào .

- Tiểu Cầm ! - Một bàn tay nhẹ đặt lên vai cắt ngang dòng hồi tưởng của Tiểu Cầm . Giật mình quay đầu lại , nhận ra dương ghê của mình , cô rút nhanh đôi chân lại . Thủ thế theo bản năng , Tiểu Cầm quắc mắt :

- Dương muốn gì ?

- Còn hỏi nữa ? - Hềnh hề cười phô hàm răng vàng ám khói , ông Nhân nheo nheo mắt - Ngoan , chiều dương một lần đi !

- Ông dang ra . . . - Sợ hét lớn lại làm kinh động Gia Thăng lần nữa . Tiểu Cầm rít qua hai hàm răng nghiến chặt - Không thì tôi chẳng nề nữa đâu .

Vừa nói , cô vừa bật con dao ngắn ở đầu giường :

- Dương lùi về ngay lập tức .

- Làm bộ chi không biết . - Ông như không sợ , vẫn lừ lừ tiến tới .
- Ông im đi , khốn nạn , đồ cầm thú ! - Con dao rạch một đường lên
gương mặt ông gần kề sát mặt mình . Tiểu Cầm hét lớn rồi vụt chạy
nhanh ra cửa . Trong đầu như có tiếng sấm nổ rền .

Đau thắt tim , Tiểu Cầm cắn chặt răng lao như điên dại trên đường .
Nước mắt tràn như suối , nhạt nhòa trước mắt cô .

Một chiếc xe đang lao đến với tốc độ cao . Ánh đèn của nó pha vào
mắt cô chói lòa , cay xé . Có thể chạy vào lề để tránh , nhưng . . .

Tiểu Cầm không làm thế .

Ầm ! Xoảng !

Một tiếng động ghê rợn vang lên , nhưng sao chờ lâu quá chẳng
nghe thấy cảm giác gì ? Tiểu Cầm ngơ ngác mở bừng đôi mắt .

Trước mắt cô không có chiếc xe nào , chỉ có một gã thanh niên . Hắn
trợn mắt nhìn cô hằm hằm giận :

- Bộ muốn chết à ? Sao đi lang thang giữa đường như vậy ?

Hắn đã không cán chết mình ! Tiểu Cầm thất vọng . Không nói tiếng
nào , cô tiếp tục bước lang thang .

- Này , vậy là bỏ đi sao ? Chiếc xe của tôi cô tính sao ? - Thô bạo ,
hắn nắm tay cô kéo mạnh . Bây giờ Tiểu Cầm mới nhìn thấy chiếc xe
của hắn . một chiếc Mercedes mới toanh , dường như chỉ mới chạy
lần đầu . Vì cứu cô đã lao vào cột điện , bẹp dí đầu lại bể mất cái đèn
.

- Tính sao thì tính ! - Giương đôi mắt nhìn vị ân nhân đã cứu mình ,
Tiểu Cầm ra vẻ không quan trọng . Giỏi thì giết cô đi .

- Sao cô không nói ? Cô khi tôi hay cầm rồi hả ? - Thấy cô cứ lặng im

, gã càng lồng lộn tức - Nói thiệt nghe , nếu cô không đền tôi sẽ không để cho cô đi một cách dễ dàng đâu . À , được rồi , cô tưởng tôi hù suông chứ gì ? Được lắm , theo tôi , tôi sẽ nhờ công an phân xử . - Nắm tay cô , hấn mạnh dạn kéo đi .

- Buông Tiểu Cầm ra ! - Chợt bên đường có tiếng hét của Gia Thăng . Anh đã từ lâu dõi theo bóng Tiểu Cầm và nghe hiểu tất cả . - Rồi tôi sẽ đền cho .

Không dám bước ra ngay , anh sợ Tiểu Cầm xấu hổ với mình , anh lén theo cô , bước thấp bước cao trong sương lạnh lang thang .

Lúc nhìn thấy chiếc xe lao nhanh đến , anh đã điếng hồn kinh sợ .

Khoảng cách xa quá , không cho phép anh lao ra cứu Tiểu Cầm .

Nhắm mắt , anh chỉ biết chấp tay cầu nguyện rồi thở phào ra khi thấy cô được an toàn .

- Đền ! - Chủ nhân chiếc xe quay lại , thấy Gia Thăng hấn cười gằn - Nói nghe dễ chưa ? Mà có bao nhiêu mà đòi đền chứ ? Bán cả mạng mà cũng chưa chắc đủ tiền để đền đâu .

- Đừng khi người quá đáng . Bao nhiêu ? - Nghe tự ái , Gia Thăng hất mặt lên . Trong đầu anh hình dung đến số tiền năm triệu mình dành dụm được .

- 100 triệu đó !

- 100 triệu - Gia Thăng há hốc mồm , cái tên này muốn làm khó đây mà . Chiếc xe bẹp đầu một tí , bề có một cái đèn , mà hét nghe ghê quá - Này , đừng thấy người ta nhin rồi làm tới , chiếc xe đó nói thiệt với mày , đem đến gara giới lắm là vài ba trăm ngàn thôi .

- Vài ba trăm ngàn ? - Hấn bật lên cười lớn - Mày biết xe của tao bao

nhieu tiền không mà nói ? Nó đáng giá một tỷ đồng . Đền 100 triệu là tao còn nhân nhượng lắm .

- Nè , mày không được xúc phạm đó nhé ! - Bị mắng nhà quê , lại thêm ngu ngốc nữa , Gia Thăng nổi máu du côn - Bây giờ tao không đền đó , mày làm gì tao coi thử .

- Tao không nói với mày . Tao chỉ bắt thủ phạm thôi - Hắn chụp Tiểu Cầm , lôi mạnh cô sang phía mình .

Gia Thăng gạt mạnh tay của hắn , giành cô trở lại :

- Buông ra ! Không thì đừng trách .

- Đừng trách - Vừa nói , gã vừa vung ngay nắm đấm . Bất ngờ , Gia Thăng lãnh trọn . Đau quá , anh điên tiết lồng lên .

- Thôi . . . thôi . . . - Đã bình tâm lại sau một hồi nghe hai bên cãi vã , Tiểu Cầm hét lớn - Đừng đánh nữa . Nghe tôi nói đây .

- Nói đi ! - Hai gã đàn ông gườm gườm nhìn nhau như hai chú trống choạ hăng máu .

- Cảm ơn anh đã không cán chết tôi ! - Tiểu Cầm trầm giọng . Cô không có cảm tình với ân nhân của mình một chút nào , xưa nay cô vốn chẳng ưa mấy gã nhà giàu , phách lối - Nhưng sự thật tôi không có lỗi thì sao phải đền cho anh chứ ?

- Cô nói gì ? - Hắn lại gầm lên , đưa mắt nhìn đám đông hiếu kỳ đang bước dần lại tìm sự cảm thông .

Tiểu Cầm không bối rối :

- Theo luật phần lỗi sẽ thuộc về các loại xe phân khối lớn . Anh đi xe hơi , trong lúc tôi đi bộ , làm sao tôi đụng hư xe anh được mà đền chứ ? Hơn nữa , tự ý anh lao đầu xe vào cột điện chứ có phải tôi đâu

.

- Hừ ! Đúng là thứ lý luận ngang tàng . Tôi không thêm cãi , theo tôi đến công an lập tức . . .

- Tôi không đi - Tiểu Cầm quay gót rồi bảo Gia Thăng - Mình về thôi anh , mặc hă .

- Đứng lại - Hă chụp mạnh tay Tiểu Cầm kéo lại , nhưng trước đôi mắt long lên của Gia Thăng , của đám đông hiếu kỳ tỏ ý chẳng bằng lòng , hă đành phải buông tay .

Nhìn bóng cô khuất xa dần , hă chỉ biết nghiêng rắ , mắ một câu :

- Khôn hồn thì đừng để tôi gặp lại .

- Tiểu Cầm , lý lẽ em sắt quá ! - Đi được một đoạn xa , Gia Thăng quay sang ngó Tiểu Cầm - Làm luật sư được đó . Chà ! Nhớ gương mặt nghệch ra vì bí của gã láu cá kia , anh thiệt thích quá trời . Hừ ! Chắc là hă tức điên lên . Nghĩ cũng tội , chiếc xe mới quá mà .

Mặc cho Gia Thăng nói huyền thuyên , Tiểu Cầm chỉ lặ yê chặ bước . Nổi tuyệt vọng dần tan theo câu chuyện rắc rối trên đường với gã lái xe . Quên mất niềm đau , cô mãi đuổi theo thắ mắ của mình . Gã tài xế kia , cô gặp bao giờ , sao trông quen quá ?

À ! Quẹo ngay một khúc cua , Tiểu Cầm chặ vố mạnh trán reo to :

- Nhớ ra rồi .

Ngạc nhiên , Gia Thăng quay đầu lại :

- Nhớ cái gì ?

Tiểu Cầm không trả lời anh , đôi mắt ngó xa xắ . Đúng thật rồi , gã con trai kỳ lạ khóc dai hôm nào trên máy bay và gã tài xế hung hắ

ban này là một người thôi . Nhưng hẳn đi đâu vậy ? Sao lại lao như điên dại trong đêm tối ? Lòng Tiểu Cầm dậy lên nổi tò mò . . . và cũng nhờ vậy mà . . . cô thôi không khóc nữa .

Dù nóng lòng tìm tung tích của Cao Nhã Đoan Trang , Hiếu Phong cũng không đành lòng bỏ mặc chiếc Meccedec của mình và viên tài xế ở lại gara . Hơn sáu tiếng đồng hồ hết đứng lại ngồi , chờ chiếc xe được tân trang lại , anh có cảm giác như đang chờ một người thân trong phòng mổ . Chốc chốc lại nắm lưng anh thợ nôn nóng hỏi :

- Này anh , liệu có còn để lại dấu vết không ? Ý tôi nói là vết trầy , liệu nó còn không ?

- Còn , dĩ nhiên là còn rồi - Người thợ trả lời rồi thấy mặt Hiếu Phong chột tái , anh an ủi - Nhưng yên tâm , tôi sẽ cố hết sức mình . Bảo đảm y như mới .

- Vâng , xin anh ráng dùm cho - Nắm tay anh , Hiếu Phong khẩn khoản - Tiền bạc không thành vấn đề , miễn sao . . .

- Tôi hiểu mà ! - Người thợ gạt đầu rồi mỉm cười đùa một câu - Anh lo cho chiếc xe quá , cứ như nó là người , là thân nhân của anh không bằng vậy .

Mỉm cười ngồi xuống ghế , Hiếu Phong không trả lời người thợ . Mà dù có trả lời anh ta cũng không hiểu , không tin . Phải , làm sao tin nổi . Chiếc Meccedec này giờ đây còn quý hơn sinh mạng Hiếu Phong . Thà . . . vết trầy kia nằm trên tay anh còn dễ chịu hơn .

Bởi . . . chiếc Meccedec kia không chỉ là một chiếc xe vừa mới khai thùng . Nó còn là di vật . Phải , di vật cuối cùng của ông để lại cho đứa cháu đích tôn thương yêu nhất đời mình .

Ông chỉ mong được anh dùng món quà sinh nhật lần thứ 24 này ,
chiều chiều chở ông dạo phố . Ông cháu bên nhau vui vẻ chuyện trò
.

Vậy mà . . . vì quá mải mê môn xiếc mô tô hay , anh hện ông lần lựa .
Để đến phút cuối cùng , ông chết rồi , vẫn chưa một lần được thằng
cháu đưa đi dạo .

Ray rút , ăn năn quá , Hiếu Phong nhủ lòng sẽ nâng niu giữ gìn kỷ
vật của ông . Sẽ chạy nó đến hết đời mình , như thể ông còn tồn tại ,
lúc nào cũng cạnh bên an ủi sẻ chia .

Thế nhưng , lần lần bánh đầu tiên anh đã làm nó bị móp đầu , bể
đền rồi . Ăn làm sao , nói làm sao với ông đây ? Tất cả cũng tại cô
gái điên khùng ấy , khi không lao đầu vào xe của anh như vậy .

Nghĩ đến đây Hiếu Phong giận ứa gan . Nghiến chặt răng , anh chỉ
muốn đập chết cô ta ngay lập tức . Cả gã con trai vô tích sự nhiều
chuyện kia . Hừ ! Được lắm , Hiếu Phong này không phải hạng người
dễ bỏ qua đâu . Nhất định có ngày nó sẽ cho các người biết tay mà .

- Anh à , xe đã sửa xong rồi , mời nghiệm thu cho . - Người thợ nhẹ
vỗ tay lên vai Hiếu Phong , cười đon đả - Hài lòng chứ ?

Đứng lên nhìn chiếc xe , Hiếu Phong nát tan lòng . Dù người thợ đã
cố gắng nhiều , nhưng vẫn không làm mất vết trầy trên đầu xe được
. Nó như một vết sẹo dài , mất thẩm mỹ trên gương mặt đẹp .

- Trả tiền rồi đi thôi cậu chủ . - Người tài xế rụt rè . Hôm qua đến giờ
, từ lúc dựng xe , anh không dám hé môi nói tiếng nào . Dẫu biết
chắc , lỗi không thuộc về mình , nhưng nhìn cậu chủ chau mày ,
nhăn nhó , anh nghe ngọt ngọt làm sao . May , Hiếu Phong biết

chuyện , không như những vị chủ nhân nóng lòng xót của , đổ tất cả lỗi lên đầu tài xế .

- Ừ thì đi !

Trả xong số tiền lớn cho người thợ , Hiếu Phong mới nhớ ra . một ngày đêm rồi mình và tài xế chưa có gì bỏ bụng . Cười biết lỗi , anh bảo viên tài xế dừng trước một nhà hàng rồi mời anh ta dùng bữa với mình .

Đây mà là nhà của Cao Nhã Đoan Trang ư ? Hiếu Phong ngớ ngàng nhìn lại dòng địa chỉ trên tay cho chắc ăn . Đúng thật rồi , không sai một số , một xuyệt nào , sao anh vẫn tần ngần không bước vào như vậy ?

Lạ làm sao ? Hiếu Phong không tài nào tin nổi nhà của Đoan Trang lại sơ xài , xiêu vẹo như thế . Cứ ngỡ , nó phải là một biệt thự nguy nga , hay ít ra cũng tường cao kiên cố .

Đóng kịch , che mắt thế gian thôi ! Bình tâm nghĩ lại , Hiếu Phong thầm nhận xét . Ông chắc hẳn đã cảm động nhiều trước cảnh nghèo của ả , nên mới động lòng . Hừ ! Nghĩ đến đây , máu nóng trào lên cổ . Hiếu Phong chỉ muốn gặp mặt Đoan Trang ngay lập tức để coi ả mà y dầy , mặt dạn bao nhiêu mà trơ trẽn quá . Dụ dỗ một ông già như vậy ! Ồ ! Không , không , Hiếu Phong chợt lắc đầu phủ nhận . Đừng nghĩ về ông như vậy khi mọi việc chưa được sáng tỏ . Dù bao nhiêu sự việc dường như tố cáo ông , anh vẫn không tin , không bao giờ tin ông làm một việc xấu xa tồi bại như thế cả .

Vĩnh viễn trong trái tim anh , ông là một người ông mẫu mực , một thần tượng thủy chung đáng được tôn thờ . Không phải bây giờ mà

hơn 40 năm về trước . Ông đã được giới danh thương ngưỡng mộ về sự thủy chung rồi . Ngày bà nội chết , Hiếu Phong chưa được sinh ra . Nhưng anh vẫn nghe ba tự hào kể lại . Ông đã từ chối tất cả những lời mai mối . Kiên quyết ở vậy làm gà trống nuôi con . một tay gầy dựng nên sự nghiệp , một tay dịu dàng chăm sóc ba đứa con còn nhỏ dại . Còn trẻ , ông đã không màng chăn gối yêu đương . Thì bây giờ , đã hơn 80 rồi , sao bỗng dưng xảy ra điều tệ bạc ? Không , trăm lần không , vạn lần không , Hiếu Phong quyết không tin . Nhất định có mờ ám , hiểu lầm gì .

- Trời ơi , sao mà ông ngang ngược quá ? Tôi đã bảo là không bán thiếu nữa mà . Trả chai rượu lại đây !

Giọng một người đàn bà the thé vang lớn sau lưng . Dứt cơn suy tưởng quay đầu lại , Hiếu Phong trông thấy một người đàn bà mập mạp đang đuổi theo một lão già ốm tong teo . Lão dường như đã say , chân bước quàng xiên , tay ôm chai rượu để còn quá nửa .

- Không trả , tao không trả đó , ngon thì nhà vô kiểm ăn .

Cánh tay gạt mạnh , lão kiên quyết ôm chặt chai rượu vào lòng khi bà chủ quán bước lên giằng lại . Cả hai càng lùi càng tiến gần căn nhà hơn .

Thấy làm ngang không lại , lão hạ giọng năn nỉ :

- Chị Sáu à . . . bán cho tôi lần này nữa thôi . Ngày mai tôi trả cho mà !

- Không được . - Bà cương quyết gỡ chai rượu ra khỏi tay ông .

Thấy tội nghiệp quá , Hiếu Phong bước lên một bước :

- Nè bà , chai rượu ấy bao nhiêu ? Tôi trả cho .

E dè , bà trả lời anh :

- Dạ , 10 ngàn .

Hiếu Phong trả tiền rồi đỡ người đàn ông đứng dậy . Như rất ngạc nhiên , ông cứ lơ mắt nhìn anh không chớp .

- Bác về đi , chai rượu của bác đây .

- Cậu trả tôi hả ? - Như chưa tin ông hỏi lại , rồi thấy anh gật đầu , ông mỉm cười phô nguyên hàm răng :

- Cảm ơn nghe !

Rồi siêu vẹo bước vào nhà :

- Ủa ! Này bác ơi ! - Hiếu Phong đuổi theo ông - Bác là chủ nhà này ư ?

- Đúng vậy ! - Gật đầu , ông ngồi phịch luôn xuống đất , cõ tay vào góc nhà , ông lấy ra một cái ly dơ đầy bụi bặm .

Hiếu Phong ngồi xuống cạnh bên ông :

- Vậy bác là gì của cô Cao Nhã Đoan Trang ?

Giật nảy mình lên , người đàn ông như sợ hãi :

- Cậu tìm Cao Nhã Đoan Trang à ? Ôi tôi hồng quen , hồng biết nó đâu .

Nhìn thái độ của ông , Hiếu Phong biết ông đang nói dối , anh cho tay vào túi lấy một xấp tiền :

- Bác đừng lo , cháu là bạn của Đoan Trang , có phải bác là . . . ba của cô ấy không ?

Hiếu Phong nói đại , không ngờ ông lại gật đầu :

- Đúng vậy ! Mà cậu là bạn sao với nó vậy ? Có phải người yêu của nó không ? Sao tôi không biết cậu ?

- Dạ ! - Nuốt nước miếng , Hiếu Phong đặt chuyện - Thật ra . . . chỉ có cháu yêu cô ấy thôi . Cháu muốn . . .

- Thôi đi , đừng có mơ ! - Ông chột nạt lớn cướp lời anh - Người như cậu không phải mẩu nó chọn đâu .

Thấy ông cười mở , Hiếu Phong mừng trong bụng . Vờ thiếu não , anh gật đầu :

- Dạ ! Cháu cũng biết phận mình . Buồn quá , cho cháu cùng uống với .

- Được , được ! - Có bạn nhậu , ông mừng quýnh , rót ngay một ly cho Hiếu Phong - Cậu uống đi !

- Dạ ! - Đỡ ly rượu , nhìn cái ly dơ Hiếu Phong phát rùng mình .

Nhưng vì ông , vì bộ mặt của Đoan Trang , anh đành liếc một chuyến .

- Chú quen nó lâu chưa ? - Uống được mấy ly , ông gợi chuyện .

- Dạ . . . mới đây thôi ! - Kín đáo nhổ hớp rượu , Hiếu Phong trả lời buồn - Mà cô ấy đâu rồi bác ?

- Nó bỏ tui rồi ! - Đặt ly rượu xuống đất , ông bỗng ôm mặt khóc ngon lành - Ai đời nó đối xử với tôi tệ vậy . Dù gì tui cũng là ba của nó mà . Mỗi ngày cho tui vài ngàn uống rượu có là bao . Vậy mà . . . nó chẳng chịu cho , còn nặng nề đủ điều . Mới hôm qua đây , khi tui xin nó ba ngàn mua xì rượu , nó đã chửi tui một trận rồi bỏ nhà đi mất tiêu .

- Vậy ư ? - Hiếu Phong bất mãn . Đứa con gái kia thật là quá đáng . Cả cha cũng chửi , cũng bỏ đi thì . . . thiên hạ có là gì với ả .

Thấy thái độ đồng tình của Hiếu Phong , ông tiếp :

- Nói thật chú nghe , chẳng lẽ chuyện nhỏ tui lại đem ra kể hết . Chứ thật tình . . . nó có tiền chứ bộ không à . Tháng nào nó cũng có giấy báo lãnh tiền . một triệu lận !

Hiếu Phong như ghen thở :

- Một . . . một triệu ư ? Thế bác có biết ai gửi cho cô ấy không ?

- Sao tôi không biết chứ ? - Ông rót một ly rượu đầy uống cạn . - Bỏ của nó . Tỷ phú Kim Hưng .

- Tỷ phú Kim Hưng ? - Đứng bật nhanh như chạm phải điện , Hiếu Phong kêu thảng thốt . Thật không ngờ lão già kia lại nêu đích danh ông nội . Chưa xót lắm thay .

Ông vẫn đứng đưng , rót một ly uống cạn rồi cười chua chát :

- Thì tỷ phú Kim Hưng , cái lão già gần đất xa trời ấy . Già mà mê con nít . Nghe đâu sa đọa quá đã ngủm rồi . Đáng đời . . .

- Ông có im đi không ? - Chợt hét lên , Hiếu Phong ôm đầu vọt chạy ra đường . Ôi , ông tôn kính của con , còn đâu thần tượng ? Nước mắt tuôn ràn rụa trên môi , anh nghe tim mình vỡ ra từng mảnh vụn .

Trong lúc đó ông lão lại hiểu lầm , tưởng anh đau khổ vì ghen tức , chép miệng than :

- Ôi , tội nghiệp thay !

Chiếc Boing đi từ Thành phố ra Nha Trang lao vút vào tầng mây bằng một đường bay thật đẹp . Tiểu Cẩm như thu hết cảnh quê hương vào trong tầm mắt , sau khi hướng dẫn viên của phi hành đoàn thông báo :

- "Hành khách có thể rời lỏng dây an toàn" .

Lạ làm sao , Tiểu Cầm không hiểu . hai tháng làm tiếp viên hàng không với gần chục chuyến bay rồi vẫn không làm cô chán . Lần nào cũng giống lần nào , cô háo hức chờ máy bay bay đúng độ cao , xem mây hiện ra bên khung cửa sổ . Giá có thể thò tay ra cửa được , nhất định cô sẽ lấy về một đám mây tặng Gia Thăng , để anh khỏi ấm ức , ghen tức , ước ao hoài . Bao giờ mới được như cô , bay một chuyến . Không đem mây về được cho anh , nhưng Tiểu Cầm có một thứ đem về cho anh cùng đám trẻ bán hàng rong nghèo hèn trên biển được . Đó là những chiếc bánh mì ngọt , ngon tuyệt còn dư lại trong khẩu phần ăn của khách . Hôm nay đến phiên cô trực đẩy điểm tâm . Tha hồ cho cô lấy cho vào bóp .

Vui vẻ đẩy xe từ cuối hàng ghế trở lên , Tiểu Cầm nhẹ nhón tay cho từng chiếc bánh ngọt vào trong túi . Lòng hân hoan nghĩ đến những đôi mắt sáng bừng lên mừng rỡ của lũ trẻ mồ côi . Lần đầu tiên , chúng được thưởng thức mùi vị bánh ngon đến thế . Thì bỗng bên tai vang giọng một người đàn ông la lớn :

- Cô à , sao cô lấy bánh của tôi ?

- Dạ - Giật mình , buông tay cho chiếc bánh rơi bịch xuống khay , Tiểu Cầm nghe lạ trong lòng , rõ ràng anh ta đã bỏ , đã không dùng nữa rồi mà . Nhưng lịch sự , cô nhẹ giọng - Xin lỗi , tôi ngỡ ông không dùng nữa .

- Sao không dùng chứ ? Cô đã hỏi tôi chưa ? Sao lại tự ý bỏ bánh của tôi vào bóp chứ ?

Đúng là cái giọng kiểm chuyện mà ! Lùi về sau một bước , Tiểu Cầm nhìn rõ hơn vị khách rồi sững người ra bất động . Ma đưa lỗi , quý

dẫn đường nào lại xui cô gặp hăn ? Cái gã ngang tàng hôm nào đã
đụng xe trên đường phố Nha Trang .

- Có chuyện gì vậy Tiểu Cầm ?

Nghe lớn tiếng , các tiếp viên ùa ra . Có cả chị tiếp viên trưởng .

- Dạ . . . - Cẩn nhẹ môi , Tiểu Cầm tìm không ra từ giải thích .

Chuyện chẳng có gì , nhưng nếu đổ bể ra . . . thì xấu hổ làm sao .

Đôi mắt van lơn , cô ngược nhìn gã đàn ông . Mong hăn thương tình
, im hơi , nói lảng sang chuyện khác .

Song . . . thật tiểu nhân , hăn bỗng mỉm cười rồi đắc thắng , cất cao
giọng của mình :

- Cứ mở xắc tay kia ra , các cô sẽ hiểu thôi .

Cô làm chuyện mờ ám hả Tiểu Cầm ? Đôi mắt nghiêm nghị của chị tổ
trưởng nhìn cô như dò hỏi . Đám đông cũng hiếu kỳ , nhìn chăm chú
vào chiếc bóp nhỏ trên tay của Tiểu Cầm . Lẽ nào . . . cô dám lấy cắp
tư trang của hành khách ?

- Thì cứ mở ra đi . - Thừa thắng , gã xông tới - Hay là tôi mở giùm
cho ?

Chuyện lớn rồi ! Câu chuyện càng lúc càng tập trung sự chú ý của
nhiều người . Tiểu Cầm then điếng người . Mọi người sẽ nghĩ gì khi
thấy trong xắc tay cô toàn bánh ?

- Mở ra đi Tiểu Cầm ! - Thấy cô cứ đứng im , chị tổ trưởng bức bối -
Cây ngay thì sợ gì chết đứng .

- Ủ ! Mở thì mở chứ sợ gì .

Tiểu Cầm bỗng hất mặt lên . Với thái độ hách dịch , cô mở tung chiếc
bóp rồi chông ngược đổ tất cả ra bàn .

Ồ ! Là ba chiếc bánh ngọt ư ?

Đám đông không kìm được tiếng thở dài thất vọng . Vậy mà cứ tưởng gì ghê gớm lắm . Cái gã đàn ông tốt mã kia coi vậy mà nhỏ mọn ghê !

Chị tiếp viên trưởng cũng thở phào nhẹ nhõm . Nhưng . . . thời buổi kinh tế thị trường , khách hàng là thượng đế nên . . . chị đành nghiêm giọng bảo Tiểu Cầm :

- Em trả bánh và xin lỗi quý khách đi ! Lần sau đừng làm vậy nữa .
Mấy cái bánh thôi , ê mặt lắm !

Không phục trong bụng chút nào nhưng nể lời chị tiếp viên trưởng quá , Tiểu Cầm nén giận cầm chiếc bánh lên , bỏ vào cái đĩa rồi đưa cho hân :

- Xin trả lại ông chiếc bánh . Mong ông thứ lỗi và đừng phản ánh chuyện này với giám đốc hãng hàng không , thành thật biết ơn ông .
- Ủ ! - Đưa tay nhận với vẻ bẽn lẽn , gã đàn ông lột ngay chiếc bánh cho vào miệng nhai nhồm nhoàm tự đắc .
- Theo tôi vào đây !

Chị tiếp viên trưởng vẫn hằm hằm giận . Dường như chị chưa muốn bỏ qua việc này đâu . Và đúng vậy , cánh cửa vừa khép lại , Tiểu Cầm lập tức bị chị mắng cho một trận rồi đem một lô lý thuyết ra giảng giải . Bắt cô viết một tờ kiểm điểm và dọa sẽ phản ánh lên cấp trên nếu cô còn một lần tái phạm .

Vâng , dạ ra vẻ phục tùng nhưng Tiểu Cầm ức trong bụng lắm . Ngồi viết kiểm điểm mà môi cứ bặm lại , căm thù . Được lắm ! Gã đàn ông nhỏ mọn kia , Tiểu Cầm này hứa sẽ chẳng bỏ qua đâu !

Sáng nay đến Nha Trang ngoài việc cùng Lâm Thanh vào Hào Mỹ tìm mặt bằng đặt văn phòng giao dịch , Hiếu Phong còn một việc quan trọng khác cần giải quyết ngay . Đó là việc phải tìm cho ra cô tiếp viên hàng không tội nghiệp Tiểu Cầm .

Hai chuyến bay liên tiếp vắng mặt cô càng khiến anh tin vào linh cảm của mình hơn . Tiểu Cầm đã bị đuổi rồi . Đuổi vì một lý do không đáng , vì một phút ích kỷ , nhỏ mọn của bản thân anh .

Nhớ lại hôm đó , sau khi Tiểu Cầm theo chị tiếp viên trưởng vào phòng rồi , Hiếu Phong mới nhận thức được việc mình làm . Nó tai hại dường bao , không giản đơn là trò đùa như anh nghĩ .

Suốt hơn 25 phút còn lại của chuyến bay , anh không chỉ nếm trải hình phạt của lương tâm mình , mà còn phải chịu đựng những ánh mắt soi mói , mất cảm tình của các vị khách đi chung . Cả các cô tiếp viên cũng vậy . Ai cũng nghĩ , cũng khi anh nhỏ mọn tiểu nhân . Tiểu Cầm bị đuổi , anh vui lắm chắc ?

- Có cái bánh cũng làm lớn chuyện , anh có biết Tiểu Cầm nó nghèo lắm hay không ?

Lời trách nhẹ nhàng của cô bạn tiếp viên làm tim Hiếu Phong đau nhói . Anh hối hận quá , chỉ muốn chạy gặp chị tiếp viên trưởng rút lại lời mình nói . Nhưng máy bay đã hạ cánh rồi .

Nần nỉ thật lâu , Hiếu Phong mới xin được địa chỉ Tiểu Cầm từ cô bạn tiếp viên . Mừng hơn bắt được vàng , anh không đến khách sạn như lời hẹn cùng Lâm Thanh . Vội vã mua bó hoa thật lớn , anh tự lái xe tìm đến nhà cô .

Không phải nhà , chỉ là một căn phòng nhỏ , vuông vức bốn mét

vuông . Tiểu Cầm và một người bạn nữa đã thuê ở chung với giá 400 ngàn một tháng . Bà chủ nhà tốt bụng đã tiết lộ với Hiếu Phong , rằng Tiểu Cầm không có nhà .

Quay trở ra , Hiếu Phong nhủ lòng sẽ còn trở lại đây lần nữa . Để làm gì ? Anh không biết . Có thể là một câu xin lỗi giản đơn , mà cũng có thể một việc làm trong công ty mới thành lập của anh . Hiếu Phong hứa sẽ đền lại cho Tiểu Cầm nếu chẳng may chuyện vừa qua làm cô mất việc .

- Chú , chú tìm chị Tiểu Cầm à ?

Một đứa bé đánh liều nắm lấy áo vest của Hiếu Phong giật nhẹ khi anh vừa mở cửa định bước lên xe . Nó dường như theo dõi anh từ lâu .

Đôi mày vừa chau lại lập tức giãn ra , Hiếu Phong cười thân mật :

- Ủ , đúng vậy ! Em biết chị Tiểu Cầm à ?

- Sao hồng biết ! - Hất mặt lên , thằng bé tự hào - Chỉ là bạn thân của em , của tụi em đó .

- Thiệt hả ? - Quay hẳn người trở lại , Hiếu Phong cho tay vào túi lấy phong chocolate đưa thằng bé , anh hỏi :

- Kể anh nghe , chị Tiểu Cầm đi đâu hả ?

- Chỉ đi học rồi ! - Thảo phong kẹp , thằng bé ăn ngay không khách sáo - Ồ , ngon quá đi , chẳng thua gì bánh của chị Tiểu Cầm cho .

- Chị Cầm hay cho em bánh lắm à ? - Tự nhiên tò mò , Hiếu Phong háo hức nghe lời thằng bé .

- Dạ , trước đây , lần nào bay về chỉ cũng cho tụi em bánh . Thứ bánh mì ngọt có nhưng , ngọt lắm cơ . Nhưng . . . - Nuốt ực miếng

nước bọt , mặt thẳng bé ỉu xù - Mấy hôm nay thì không có nữa , chị bảo tại thẳng cha mắc dịch kia nhỏ mọn , làm chị bị kiểm điểm , bị cấm không được đem bánh về cho tụi em nữa đó . Thiệt thấy ghét ghê .

Thừa biết mình là thẳng cha mắc dịch , nhỏ mọn kia , nhưng Hiếu Phong không giận . Mỉm cười , thở phào ra , anh mừng cho cái tin Tiểu Cầm không bị đuổi .

- À ! Lúc này em bảo chị Cầm đi học , mà học cái gì ? Chị đi làm rồi mà !

- Chỉ học đại học đó . - Thẳng bé nói như khoe - Chỉ còn phụ bán sách báo cho dì Năm trên chợ nữa . Ở đây , mọi người ai cũng thương , cũng khen chỉ giỏi .

- Ủ ! Chị Cầm của em giỏi thiệt đó ! - Xoa đầu thẳng bé đứng lên , Hiếu Phong nghe lòng thanh thản lạ . Cho xe lướt trên đường , mắt anh cứ hình dung ra cuộc sống của Tiểu Cầm . một cô gái giàu nghị lực , tràn đầy lòng nhân hậu . Đáng khen , đáng phục làm sao ? Rồi anh chợt hổ thẹn cho mình , một gã con trai lưng dài vai rộng , vật chất phủ phê đầy đủ , chẳng làm nên tích sự gì . Chỉ nhỏ nhen với ý thích cá nhân thật tầm thường . Để ông phải chết đi trong buồn đau , thất vọng .

Ác cảm về việc Tiểu Cầm làm móp chiếc xe biến mất khỏi đầu anh từ lúc nào . Khâm phục và mến mộ , Hiếu Phong chợt mồn làm quen , muốn được cùng cô kết bạn . Chắc linh hồn ông dun ruổi , mới khiến hôm ấy anh suýt đụng cô trên đường như vậy . Được lắm , tự nhiên Hiếu Phong muốn đến trường , học tiếp chương trình đại học còn

dang dở .

Mãi nghĩ lung tung , anh về đến khách sạn lúc nào không biết . Nghĩ một câu nói dối cho hợp tình hợp lý , anh chạy vội lên phòng . Lâm Thanh chờ anh hơn mấy tiếng đồng hồ , chắc đã sôi ruột , sôi gan lắm lắm chửi nãy giờ .

Nhưng ! . . . Bất ngờ làm sao ? Căn phòng khóa trái , trống trơn . Chẳng có Lâm Thanh nào chờ anh cả . Chỉ có một tờ giấy dán dưới con ốc biển , ghi mấy dòng nguệch ngoạc .

"Nóng quá , tụi này ra biển tắm . Bao giờ về đến khách sạn , hãy phôn một cú . Lâm Thanh ."

Thế đấy ! Buông tờ giấy rơi xuống bàn , Hiếu Phong cảm thấy buồn cười . Mình thì chạy cong đuôi , lo sốt vó , trong lúc nó thành thơi , nhớn nhoe cùng người đẹp lượn lờ trên mặt biển . Hỏi có tức không chứ ? Cái gã Lâm Thanh láu cá này , coi vậy mà lém , mà biết tranh thủ gớm . Mới hai tuần đã mê hoặc được cô em họ của mình rồi .

Quảng bữa hành lý trên giường , Hiếu Phong chỉ kịp uống nhanh ngụm nước rồi chạy ào ra biển . Chiếc khăn tắm vắt trên vai , anh mặc kệ chiếc bụng réo ầm lên kêu đói . Nôn nao phút gặp Lâm Thanh và Hiếu Phương . Chà ! Biết bao điều tâm sự !

Biển kia rồi ! Đẹp như dải lụa vắt ngang tầm mắt Hiếu Phong . Trời trong xanh , mây tỏ cho anh nhìn thấy rõ dáng nàng tiên nằm ngủ . Hồn nhiên , thanh thản với mái tóc chảy dài , mơ màng như bản nhạc tình êm dịu .

Lâm Thanh và Hiếu Phương kia rồi ! Biển trưa vắng khách nên Hiếu Phong tìm thấy chúng chẳng khó khăn gì . Muốn ào lại hù một tiếng ,

nhưng . . . ngại quá . Gã Lâm Thanh hào hoa lịch thiệp đang ru hồn Hiếu Phương bằng nụ hôn say đắm . Thiệt . . . nói hết nỗi mà . Biết điều , lịch sự . . . Hiếu Phong quẹo sang hướng khác . Thẳng đến một chiếc dù cách đó khá xa , anh gọi :

- Cho một lon bia .

- Dạ xin lỗi , bia này không có bán - Người chủ trả lời bằng một giọng mất cảm tình - Và cả chiếc dù ông đang ngồi ấy , đã có người đặt trước rồi .

- Vậy ư ?

Nghe quê quê , Hiếu Phong đứng dậy bước sang một gian hàng khác . Vắng tanh , ế ẩm , chỉ có cô chủ hàng xinh đẹp với mớ bia bày trên kệ . Vậy mà . . . chưa kịp ngồi xuống , Hiếu Phong đã nghe người đẹp xua tay la lớn :

- Ồ ! Mong anh thông cảm , chiếc dù này cũng có người đặt trước rồi .

- Vậy ư ?

Lại đứng lên , lại tiếp tục hành trình , lại được nghe những câu xin lỗi kèm theo cái lắc đầu . Tất cả trên biển đều có người đặt hết .

Đoàn du lịch nào mà đông , mà chu đáo thế không biết . Chưa đến đã lo đặt chỗ rồi . Nhíu mày nghĩ , Hiếu Phong quạu quạu , chán cho mấy gian hàng chẳng biết chịu nổi sộp . Hàng trăm chỗ ngồi như vậy , nhường cho anh một chỗ có là bao . Thiệt là . . .

Nắng lên cao , nhiệt độ tăng dần , Hiếu Phong bắt đầu nghe cổ họng mình khô khốc . Thèm một chai nước suối , nhưng . . . cả bãi biển dường như đã đình công với anh rồi . Chỗ thì bảo hết hàng , nơi thì

kêu không có .

Mỗi chân quá , Hiếu Phong ra giữa bãi cát trải chiếc khăn tắm ra rồi ngồi phệt luôn xuống đất . Đấm đấm đôi chân mỗi rã rời , anh hít một hơi dài buồn bã . Đói meo thế này , làm sao tắm nổi đây ?

- Ý trời , anh Phong kìa !

Có tiếng con gái reo ở sau lưng , không quay lại Hiếu Phong cũng nhận ra giọng cô em họ . Tiếng chân dẫm ào xào trên cát đã cho anh biết , hai đứa nó đang tiến lại gần . Tự nhiên nghe giận , Hiếu Phong không thèm quay đầu lại . Cứ như chúng là nguyên nhân làm cả biển hôm nay đình công cùng anh vậy !

- Ừ , đúng là nó thật rồi ! Ê , Hiếu Phong , bộ khùng sao ngồi ngoài nắng vậy ?

Không nhìn thấy nét mặt Hiếu Phong đang hầm hầm giận , Lâm Thanh vỗ mạnh xuống vai , trong lúc Hiếu Phương vòng ra trước mặt nhìn anh đầy lạ lẫm :

- Sao mà anh trùm dữ vậy ? Mướn dù có mấy chục ngàn mà cũng không dám nữa . Nắng nhưc đầu chết .

- Thân kệ tao - Bị chọc trúng chỗ quê , Hiếu Phong dậm quạu - Mà ai cho phép mày đi chơi với thằng Thanh hả ? Quá lăm rồi , con gái gì đâu mà . . . hư hỏng quá !

Bị mắng một hơi , Hiếu Phương sững sờ rồi rưng rưng nước mắt :

- Thì anh chứ ai . Anh . . . giới thiệu em với anh Thanh . Bảo anh là bạn thân của anh , có thể tin cậy được .

- Ừ . . . ừ thì tin cậy được , cũng đâu đến nỗi . . . mày cho phép nó hôn như vậy chứ ? Tao về Sài Gòn chuyến này nhất định sẽ méc chú

Ba - Không đổi giọng , Hiếu Phong xoắn luôn một tràng dài . Cục tức trong lòng anh tan dần theo cơn nóng phi lý của mình .

- Mày chạm mạch nào vậy ? - Bước lên một bước , Lâm Thanh đặt tay xuống trán Hiếu Phong - Khi không cái mát tùm lum . Chứ hỏng phải mày làm mai cho Hiếu Phương à ? - Rồi quay sang phía cô , anh nói - Em đừng sợ , nếu méc ba em , tội của hẳn nặng hơn nhiều .

- Em hỏng biết ! - Phụng phịu Hiếu Phương quay lưng hờn dỗi , tay quệt ngang dòng nước mắt - Anh làm anh Phong chửi em rồi , em không thèm nữa . . .

Nhận ra sự vô lý của mình , Hiếu Phong muốn nói một câu gì đó phá đi , nhưng tìm mãi chẳng ra từ , anh lăm bằm mắng :

- Hẹn người ta rồi bỏ đi . Mẹ kiếp , khát cháy khô cổ họng cũng không có ly nước để mà uống nữa .

Anh nói gì thế nhỉ ? Đang giận mà Hiếu Phương cũng nhận ra sự phi lý trong câu nói của Hiếu Phong . Cô quay nhìn Lâm Thanh như hỏi .

Nhẹ nhún vai , anh phì lên cười lớn :

- Thằng Phong này , nắng quá mát thật rồi . Khát sao không biết mua nước uống ? Bộ con nít sao chứ ?

Hử Lừ mắt , Hiếu Phong nhìn ra vạt nắng ngoài xa . Cùng lúc một đứa bé bán cua , bưng cái thúng đi ngang , Hiếu Phương đưa tay vẫy :

- Này em , cua bao nhiêu một ký vậy ?

- Dạ . . . Đứa bé bước lại gần . Nó đưa mắt ngó Hiếu Phong rồi ngần ngừ nói - 60 ngàn , nhưng em hỏng dám bán đâu .

- Sao vậy cưng ? - Hiếu Phương lạ lùng - Chị mua có trả tiền mà .

- Nhưng chị phải hứa với em , không cho ông kia ăn em mới bán .
- Em nói gì ? - Hiếu Phương ngỡ mình bị ù tai .
- Em nói là chị đừng cho ông ấy ăn đi , em mới bán - Lập lại một lần nữa , đứa bé đưa tay chỉ vào người Hiếu Phong .
- Sao không cho ông ta ăn chứ ? - Nghe hiểu kỳ , Lâm Thanh chen vào .
- Vì . . . vì . . . - Đứa bé chột cúi đầu , hạ giọng .

Hiếu Phong cũng nín thở lắng nghe xem cái nguyên nhân gì đã khiến mình điêu đứng .

- Vì anh Thăng cấm tụi em .
- Anh Thăng ! - Không nhận được , Hiếu Phong quay hẳn người trở lại
- Anh Thăng nào ? Hẳn là ai ? Sao cấm em chứ ?
- Không phải cấm mình em , mà tất cả mọi người ở đây , không ai được bán thứ gì cho anh cả .
- À ! Ra thế !

Lâm Thanh gật đầu . Bây giờ thì anh đã hiểu vì sao bạn của mình nổi nóng rồi . Hiếu Phương cũng cười theo , chột hiểu . Thú vị làm sao . một mai về Sài Gòn , mọi người nghe được chuyện này chắc là vui phải biết .

- Cười , cười cái gì ? Vui lắm sao ?

Thẹn quá , Hiếu Phong nạt lớn :

- Thăng Thăng là thăng nào ? Có gì lại cấm tụi bây ? Chỉ nó cho tao - Vừa nói , anh vừa xắn tay áo , dùng dùng đứng dậy .

Thằng bé vội nắm tay anh , sợ hãi :

- Đừng anh , anh Thăng hung dữ lắm . Anh là trùm ở đây , anh đánh

hông lại ảnh đâu .

- Đúng đó Phong , nhìn đi - Lâm Thanh cũng nắm tay Hiếu Phong kéo lại - Tránh voi chẳng xấu mặt nào . Rừng của người ta . . .

- Mà anh chọc người ta chi vậy ? - Hiếu Phương thắc mắc .

Hiếu Phong cau mày :

- Tao chọc nó hồi nào ? Cả mặt còn chưa biết .

- Vậy ư ? - Lâm Thanh nghe khó hiểu , anh cau mày rồi hỏi đứa bé - Anh Thăng của em có đây không ? Chỉ cho anh biết với .

- Dạ . . . - Căn môi , đứa bé ấp úng .

- Nói đi mà , đừng sợ - Lâm Thanh nhét nhanh tờ 10 ngàn vào túi nó .

- Dạ có , ảnh kia kìa . Cái người cao cao cạnh chõng phao đó - Đứa bé nói nhỏ rồi ôm thúng cua bước đi nhanh .

- Là hăn ư ? - Hiếu Phong chột như vỡ lẽ kêu lên khi nhận điện được "anh Thăng" . Gã côn đồ hung hăng hôm nào đã vì Tiểu Cẩm suýt đánh lộn cùng anh đó .

- Mà quen hăn hả ? - Lâm Thanh đập vai Hiếu Phong khi thấy anh cứ ngẩn người ra .

- Không có - Lắc đầu , Hiếu Phong đưa tay quẹt mũi .

- Trời mát rồi , mình tắm chứ anh Phong ? - Hiếu Phương chột kêu lên . Lâm Thanh tán đồng ngay nhưng Hiếu Phong không đồng ý , lấy cớ có một cuộc hẹn anh từ giã ra về .

- Anh đừng về , giờ này ba em . . .

- Để hăn về đi - Vội bịt miệng Hiếu Phương , Lâm Thanh thì thầm - Không có cuộc hẹn nào đâu . Nó về vì sợ Gia Thăng đó .

Sợ Gia Thăng ? Lời Lâm Thanh vô tình lọt vào tai làm Hiếu Phong tự ái . Trong phút chốc anh muốn quay trở lại , muốn bước đến hỏi tận mặt Gia Thăng cho ra lẽ . Nhưng . . . sao chỉ là ý nghĩ , bước chân anh không quay lại . Chắc tại anh cao thượng , muốn tha cho hăn chuộc lỗi với Tiểu Cầm . Ừ đúng rồi , nhắc đến Tiểu Cầm mới nhớ . Giờ chắc cô đã về rồi . Như tìm được cách giải thoát , Hiếu Phong giục bước nhanh hơn .

Không hay bóng mình vừa khuất sau hàng dương , thì từ hướng ngược lại , Tiểu Cầm , cô gái anh cần tìm chợt hiện ra . Tay cầm con cá thật to , cô ngơ ngác nhìn Gia Thăng đang ôm bụng cười sặc sụa .

- Gia Thăng , có gì vui mà anh cười ghê vậy ?

- Có có ! - Vừa cười , vừa gật đầu anh kể Tiểu Cầm nghe việc mình mới làm với Hiếu Phong - Trời ơi , giá mà em nhìn thấy gương mặt thiếu não của hăn lúc về . Ra biển mà không được tắm , hăn là tức ghê lắm - Kể xong , anh còn nhận xét thêm , hý hửng , chờ nhìn thấy Tiểu Cầm cười vang , đắc ý . Nào ngờ , cô đã nghiêm nét mặt lắc đầu :

- Anh làm vậy chi ? Ích lợi gì ? Còn gây thêm thù oán .

- Ai bảo hăn ta tiểu nhân hại em bị bà tổ trưởng mắng cho một trận chi ? - Ấm ức Gia Thăng cãi .

Tiểu Cầm nhẹ mím cười :

- Hăn tiểu nhân còn anh thì . . . chẳng cao thượng hơn đâu . Em thật là thất vọng . . .

- Anh không biết ! - Chu chu môi như đứa trẻ , Gia Thăng chớp mắt - Cứ tưởng làm như vậy em sẽ vui , nếu biết em thất vọng anh sẽ

không . . .

- Sẽ không làm sao ? - Tiểu Cầm nghiêm giọng - Anh có biết em thất vọng gì không ?

- Vì anh đã tiểu nhân , nhỏ mọn - Cúi đầu , Gia Thăng buồn bã .

Tiểu Cầm nhẹ lắc đầu :

- Không đúng . Em thất vọng vì anh đã không rủ em cùng tham dự . Để em được nhìn thấy lúc ấy gương mặt hân hoan ra sao ? Chắc là buồn cười lắm .

- Em ! - Biết cô lừa mình , Gia Thăng vờ trợn mắt , gầm lên một tiếng to , làm Lâm Thanh và Hiếu Phương bơi gần đó phải giật mình kinh sợ . Đưa tay ôm ngực , họ mừng cho Hiếu Phong đã sáng suốt ra về không thì . . . chao ôi ! Gia Thăng trông dữ quá !

Rút một tờ tạp chí kinh tế sau lưng ghế ! Ấn nút đèn đọc báo xong Hiếu Phong mới chợt nhận ra . Trong lúc vội , anh đã quên không mang theo thuốc chống nôn . Chà ! Rắc rối rồi !

Đây chính là điểm yếu của anh . Thói quen này chính mẹ đã tập cho anh từ lúc nhỏ . Bao giờ , trên xe của gia đình bà cũng mang theo thuốc chống nôn . Uống riết rồi quen . . . rồi thành tật . Lớn già đầu rồi , đi đâu cũng phải mang theo . Không thì . . . ủa . . . bắt đầu rồi đây . . . càng nghĩ đến , càng nôn nao trong bụng . . . khó chịu làm sao . . . cái cảm giác sắp nôn .

Thời tiết đẹp , không nhiều mây ẩm , đường bay tốt . . . Nhưng Hiếu Phong biết , bây giờ mình không nên nhìn ra ngoài nữa mà phải tập trung làm một việc gì đó để . . . quên đi cái tật . . . của mình .

- Anh có cần gì không ạ ?

Cô tiếp viên dịu dàng xinh đẹp bỗng xuất hiện với một thái độ ân cần :

- Làm ơn . . . cho tôi một cái chăn .

Hiếu Phong đáp theo bản năng khi thấy bên kia một bà lão đang trùm chăn kín mít .

- Cái chăn ? - Cô tiếp viên tròn mắt . Lạ lùng nhưng vẫn đi vào lấy một cái chăn .

- Cảm ơn - Hiếu Phong nhận chăn mà chẳng biết làm gì . Mắt nhiều người đồng hành nhìn anh tội nghiệp . Chắc họ tưởng là mình đang lạnh lắm đây .

Kệ người ta . Hiếu Phong trách loài người sao quá tò mò rồi cố tập trung vào tờ tạp chí .

- Đã đến giờ phục vụ điểm tâm . Xin chúc quý khách ngon miệng .

Giọng con trai nhẹ nhàng lại vang lên , các nữ tiếp viên bắt đầu một công việc phục vụ khác .

- Anh ăn gì ? Mì thịt bò hay cơm ạ ?

Một giọng như múa lúi dừng lại trước mặt anh .

- Cho tôi mì thịt bò và . . . - Ngẩng đầu lên , Hiếu Phong chột bở ngang câu nói .

- Và gì ạ ? - Cô tiếp viên nhìn lên rồi sầm nét mặt . Trong một thoáng , anh biết cô đã nhận ra mình . Gã đàn ông nhỏ mọn hôm nào đã hại cô suýt tí đã mất việc làm .

- Và . . . một cốc cà phê ! Tiểu Cẩm à , tôi . . . - Nuốt nhanh ngụm nước bọt , Hiếu Phong thanh minh vội vã . Nhưng . . . đuôi mắt đã liếc ngang một cái dài . Không chờ anh nói hết câu , cô đã hỏi sang

người khác .

Đành chờ vậy , Hiếu Phong không cảm thấy phật lòng . Với hành động đó , anh đáng bị đối xử bởi thái độ này . Có nhân , có quả , trách ai đây ? Thôi thì chút nữa đi , khi cô mang cơm ra phục vụ , nói xin lỗi cũng kịp mà .

Vuốt mặt , ngồi lại cho ngay , anh bắt đầu nhìn cô một cách rò ràng hơn . Đẹp lắm , trái tim anh thán phục . Đây nữ tính , rất dịu dàng . Chà ! Không biết Tiểu Cầm đã có người yêu chưa nhỉ ? Làm tiếp viên hàng không , lại xinh đẹp vậy chắc cô kén lắm . Thế nào cũng chọn cho mình một thương gia cỡ bự , không thì cũng chàng ngoại kiều cao ráo đẹp trai nào .

- Cô , cô ơi , nhìn xem ông đây . Sao bỗng nhiên ngất xỉu rồi .

Có tiếng gọi to từ một hành khách ở phía sau , chưa kịp quay đầu lại , Hiếu Phong đã nghe sau lưng mình hành khách loạn cả lên :

- Gọi bác sĩ cấp cứu đi !

- Có chai dầu đây , xúc cho ông ta đi .

Một người ngoại quốc , còn rất trẻ , rất đẹp trai . Nhưng không hiểu vì sao lại bỗng dưng bất tỉnh . Mặt trắng bệch , tái xanh ra chiều nặng lắm .

- Xin quý khách bình tĩnh , ngồi yên vị trí . Bác sĩ sắp đến rồi . -

Không bối rối , không hốt hoảng , Tiểu Cầm vỗ tay hét lớn cùng đám đông hỗn loạn . Trong chớp mắt , trật tự được lập lại ngay . Cùng lúc , một bác sĩ mặc blu trắng bước vội vào . Nhanh chóng đặt ống nghe , rồi khẩn cấp bảo một tiếp viên đứng gần bên :

- Suy tim nặng . Mang bình oxy gấp !

- Dạ .

Cô tiếp viên chạy đi ngay . Bình oxy được đem đến vội vàng . Nhưng . . . mặt vị bác sĩ chợt tái xanh :

- Còn bình nào nữa không ? Bình này hết dưỡng khí rồi .

- Dạ . . . cả máy bay chỉ có duy nhất một bình này thừa bác sĩ - Vẫn còn một , cô tiếp viên trả lời qua hơi thở vội .

Trời đất ! Tính sao đây ? Vị bác sĩ nhíu mày nhìn người bệnh đuối dần . Tử thần đang từng bước đến gần .

- Thừa bác sĩ , để tôi - Chợt bước lên , Tiểu Cầm đẩy người bác sĩ sang bên rồi hối hả áp môi mình vào môi người bệnh , nhịp nhàng , thuần phục , từng động tác cô tiếp hơi cho anh thở theo phương pháp hô hấp nhân tạo .

-Ồ , may quá ! Ông ta đã tỉnh lại rồi .

Người khách kế bên kêu lên mừng rỡ , trong vẻ mặt sượng sùng của người bác sĩ .

- Cảm ơn cô đã cứu mạng tôi ! - Người khách nước ngoài vừa tỉnh lại , mỉm cười gật đầu nhìn Tiểu Cầm với ánh mắt biết ơn . Rồi bằng giọng Việt Nam ngọt ngào , anh nói lớn với mọi người , kể cả vị bác sĩ ở kế bên - Tôi bị yếu tim nên thường bị choáng ở độ cao đột ngột . Bây giờ thì tốt rồi . Xin cảm ơn !

- Không có gì ! - Mỉm cười gật đầu , Tiểu Cầm đứng dậy . Bờ môi cô mọng đỏ sau những động tác hô hấp bằng môi cho vị khách .

- Khoan đã , xin cô đừng đi - Người nước ngoài vọt đứng lên khỏi ghế . Rút một xấp đô la rồi bằng thái độ trân trọng và biết ơn , anh trao số tiền bằng cả hai tay - Xin cho tôi được đền ơn cô .

- Ồ ! Xin lỗi ! Mong ông vui lòng nhận lại số tiền , tôi không nhận đâu ! - Đẩy tay trả lại số tiền , Tiểu Cầm lắc đầu cười nhả nhận rồi bước đi nhanh trong những ánh mắt long lên vì thán phục , tự hào . một mai , khi về nước , gã ngoại kiều kia sẽ có dịp kể cho bạn bè của hắn nghe . Rằng các tiếp viên hàng không Việt Nam không chỉ đẹp , chỉ dịu dàng duyên dáng mà còn nhân hậu và đầy lòng tự trọng . Phải , cảm ơn nhé Tiểu Cầm , cô là một bông hoa đẹp từ phong cách đến tâm hồn .

Để một lần nữa Hiếu Phong nghe thẹn việc mình làm . Lòng tràn đầy cảm mến và ngưỡng mộ , anh nhủ lòng sẽ tìm cách làm bạn với Tiểu Cầm . Và . . . lạ kỳ thay . . . chứng buồn nôn của anh như biến mất tự bao giờ . Hơn bao giờ hết , Hiếu Phong cảm thấy mình minh mẫn và tỉnh táo hơn bao giờ hết .

Phụ dọn hết sách báo , văn hóa phẩm vào quầy cho chủ rồi Tiểu Cầm mới nhớ đến cái bao tử tội nghiệp của mình . Từ sáng đến giờ chỉ có một tô hủ tiếu gõ thôi . Mà cô bắt nó phải tiêu hết bao năng lượng để ngồi xuống , đứng lên , bán cái này , lấy cái kia cho khách , thì biểu sao nó hồng gỗ ầm lên , thét gào kêu đói chứ ?

Lại phải đi học trễ nữa rồi ! Tiểu Cầm đưa mắt ngó đồng hồ rồi ngào ngán cho quãng đường mà mình phải đạp xe về nhà . Ăn uống , tắm rửa qua loa xong lại cầm đầu cầm cổ chạy đến trường . Một hực hơi , còn leo lên mấy bậc thang lầu vào lớp . Chà ! Nhìn mặt cô lúc đó , sẽ không ai ngờ cô là tiếp viên xinh đẹp trên chuyến bay đâu .

Cuộc sống mà ! Nhấn chân trên chiếc xe đạp cà tàng đang kêu cọt két , Tiểu Cầm cười hãnh diện nhìn khách đi đường . Liệu trong đám

đông kia , có ai khéo dùng hết thời gian như cô vậy ? một tuần hai chuyến bay , năm ngày phụ bán sách báo và tất cả bảy buổi tối dành cho sự học . Không xao lãng , dư phí một phút nào . Đó là chưa kể những đêm khuya dạo trên biển vắng , cô dành cho Gia Thăng và đám trẻ bụi đời những câu chuyện tiểu lâm vui nhộn . Cười cứ như vỡ bụng ra .

Hừ ! Cũng may mà hôm ấy , sau cái buổi sáng đáng đời kia cô không bị đuổi , có lẽ nhờ chị Hoàng Kim tội nghiệp mà có lẽ cũng do trời định , không thì sao cô cứ gặp hấn hoài , hết dưới đất lại trên trời như vậy ?

Tính đến hôm xảy ra sự việc ấy , Tiểu Cầm vừa làm tròn hai tháng với 16 chuyến bay . Cứ ngỡ đã bị hấn cắt ngang ước mơ rồi . Nào ngờ . . . chuyện không đến tai giám đốc .

Nhưng . . . nếu lỡ đến tai . . . thì bác ấy sẽ nghĩ gì ? Có nghi cô là hạng trộm vặt xấu xa không ? Tiểu Cầm chột buồn . Ai biểu cô làm như vậy ? Không trách được ai đâu .

Có trách là trách hấn thôi . Đàn ông gì thù dai , nhỏ mọn . Đem cái bánh ra lừa cô như vậy . Hừ ! Nếu hấn biết cô lấy bánh cho đám trẻ mồ côi nghèo khổ kia hấn sẽ ra sao ? Chắc cũng vậy thôi . Hạng như hấn thì biết gì "lương tâm nhân đạo" .

Chẳng phải hơn một lần cô chứng kiến hấn quý của hơn quý người ư ? Chà ! Càng nhớ càng sôi gan , hôm đó đau lòng chuyện dượng quá , cô không hơi sức nào mắng hấn . Không thì . . . hấn đừng lên mặt hét ra lửa đền Gia Thăng 100 triệu .

Còn Gia Thăng coi mặt lạnh vậy mà khờ quá . Tiểu Cầm buồn cười

nhớ lại nét mặt nghệch ra của Gia Thăng hôm đó . Nghèo không có , chứ có , dám anh đã đền cho hẳn luôn rồi .

- Bán cho em đĩa cơm trứng kho và đĩa rau đi chị .

Hồi chị bán cơm bình dân bên đường , Tiểu Cầm trả tiền rồi hồi hả đạp xe đi . Nhỏ Trang chắc là đói lắm rồi .

Cái bụng lại sôi lên một cái rất to , xấu hổ vỗ nhẹ lên bụng mình , Tiểu Cầm cười khẽ . Tiền tháng trước tao đóng học phí hết rồi , nên mày phải thông cảm cho tao . Không phải nhắc đâu , khúc bánh mì và mấy trái chuối còn ở nhà kia kìa . Lát nữa tao sẽ đãi mày mà . Còn phần này nhường cho nhỏ Trang , hiểu không ?

Chiếc bụng như hiểu không kêu gào nữa . Để đánh lừa mình , Tiểu Cầm khẽ cong môi huýt sáo một bản nhạc vui .

Cô huýt sáo hay lắm nhé ! Hay đến nỗi đám con trai chạy xe gần phải quay đầu nhìn lại . Ngạc nhiên thấy cạnh bên mình một cô gái đẹp , mái tóc dài óng ả , mặc chiếc quần jean bạc màu và chiếc áo thun ôm . Thản nhiên cô hát hàm trêu ghẹo rồi đá mắt như hứa hẹn một điều thú vị gì .

Quanh gấp một góc hẻm , đưa cao mấy ngón tay lên vẫy chiếc đuôi từ nãy giờ vẫn bám theo mình , Tiểu Cầm dang rộng hai cánh tay , đứng thẳng người lên như đang làm xiếc , khiến khách bộ hành một phen xanh máu mặt .

Lại gấp nữa rồi !

Điều sáo trên môi chợt tắt , đôi lông mày chau lại , Tiểu Cầm sa sầm nét mặt khi chợt nhìn thấy chiếc ronroll màu kem sữa mới tinh , bóng loáng đậu trước nhà . Không nói , cô cũng biết mình ảm đứt buổi

học tối nay .

- Tiểu Cầm , chúc mừng em !

Một bó hoa bất ngờ chìa ra trước mặt Tiểu Cầm , rồi một gã ngoại kiều thật đẹp trai hiện ra sau cánh cửa . Nụ cười ngượng nghịu nở trên môi .

- Chúc mừng gì chứ ? - Gạt bó hồng , Tiểu Cầm nhăn nhó - Ai chỉ mà anh biết nhà tôi chứ ?

- Không ai chỉ , tự anh "rình mò" em .

Với vốn tiếng Việt còn nghèo nàn , Jone dùng từ nghe khó khăn và ngộ nghĩnh , làm Tiểu Cầm đang bực cũng phải bật cười :

- Theo dõi chứ không phải rình mò .

- Ừ ! Thì anh theo dõi em - Gật đầu Jone lặp lại từng tiếng một - Đây , anh boa cho em .

Nữa , lại nói bậy nữa rồi ! Tiểu Cầm nghiêm nét mặt vờ phật ý , Jone như quỳnh lên khi thấy cô không nhận bó hoa :

- Em sao vậy ? Anh thật tình , thật dạ boa cho em mà . Em xem , bó hoa này đẹp lắm , nhận đi !

Hừ ! Thở ra , Tiểu Cầm nhận bó hoa rồi đưa mắt ngó đồng hồ , ngầm ngỏ ý đuổi khéo Jone về . Nhưng anh vẫn như vô tình không nhìn thấy .

- Và anh đã đến nhà gặp ba của em để nói chuyện rồi .

- Gặp ba tôi ? - Tiểu Cầm ngẩng nhanh đầu , mắt tròn vo - Anh . . . trời ơi , sao mà anh gan vậy ? Và anh đã nói gì ?

- Nói rằng anh đã yêu em . Xin bác bằng lòng cho anh được cưới em làm vợ .

- Trời đất quỷ thần ơi . - Hộp cơm rơi bịch xuống đất , Tiểu Cầm như dờ khóc dờ cười - Và ba tôi đã nói gì ?

- Bác bảo là đồng ý và đòi sính lễ đúng năm cây vàng mới chịu .

- Và anh ngay lập tức đã đưa cho ông ấy ?

- Đúng vậy - Jone gật đầu ngay .

- Trời ơi ! - Ôm lấy đầu Tiểu Cầm rên rỉ - Anh hại tôi rồi .

- Tôi không hại em , anh yêu em mà , làm sao hại em cho được - Như đọc từng chữ , mắt Jone trong vắt thật thà - Hay là em không tin anh ? Anh chưa có vợ và chưa từng yêu ai thật mà ! Nếu không tin , anh sẽ mua vé máy bay cho em sang Mỹ , đến nhà anh để chứng minh .

- Anh thật chẳng hiểu gì hết Jone à ! - Cúi nhặt hộp cơm lên , Tiểu Cầm cố làm cho Jone hiểu ra vấn đề - Tôi không phải nói anh hại tôi theo nghĩa đó . Mà ý tôi muốn nói là . . . trời ơi , biết nói sao cho anh hiểu bây giờ . Anh giết tôi rồi Jone .

- Tôi không giết em đâu .

Đặt bàn tay lên vai Tiểu Cầm , Jone tỏ ý thân mật rồi cất giọng đầy yêu thương :

- Tôi chỉ yêu và muốn cưới em làm vợ .

- Nhưng tôi không yêu anh . Anh về đi ! - Cuối cùng Tiểu Cầm đành phải hét toáng lên cho Jone hiểu .

- Tôi không về đâu , Đoan Trang mời tôi ở lại dùng cơm và tôi đã nhận lời rồi .

- Tiểu Cầm , em vào nhà đi - Chìa tay lịch sự , Jone mời .

Tiểu Cầm hét lên :

- Không cần anh mời , nhà của tôi mà .

- Đúng vậy ! - Jone gật đầu , mắt anh sáng long lanh . Tiểu Cầm như hiểu Jone đang chờ mình có một phản ứng bất ngờ .

Và . . . bất ngờ thật ! Tiểu Cầm như không tin mình đang bước vào nhà của mình . Bởi . . . quang cảnh sao mà lộng lẫy và không khí . . . không khí sao cứ như ngày lễ hội .

- Happy birthday !

Chẳng để người đẹp phải ngạc nhiên lâu , Jone giải thích bằng câu chúc và bấm nút chai keo xịt . Hòa lẫn trong hương cây cỏ thiên nhiên , Tiểu Cầm như thấy mình bị bao vây bởi một rừng hoa giấy và dây keo được xịt tung lên .

Ôi ! Bất ngờ vì hạnh phúc , Tiểu Cầm đưa tay lên đỡ :

- Đừng xịt nữa Jone ! Tôi ngộp thở lắm rồi !

- Thế . . . Tiểu Cầm có thích không ?

Ngừng tay , ngoan như một tín đồ , Jone hỏi rồi đứng yên chờ nghe phản .

- Không thích gì cả .

Vờ đánh đá mặt , Tiểu Cầm lừ mắt :

- Ai bảo anh dở trò biến nhà tôi hỗn độn như thế này ?

- Tôi . . .

Bị quát bất ngờ , Jone tiu ngịu , như chú mèo bị chặt mất đuôi .

Đoan Trang , cô bạn ở chung phòng vừa đẩy cửa bước ra tình cờ nghe thấy .

- Kìa , Tiểu Cầm sao nói vậy ? Anh Jone phải bỏ cả buổi chiều để lo sinh nhật cho cậu đó .

- Không sao đâu , tôi thu dọn ngay mà !

Vẫn với vẻ buồn thiu tiu ngủi , Jone bước lại gỡ đám bong bóng đủ màu trang trí cạnh chiếc bánh kem năm tầng to tướng .

- Dừng lại !

Tiểu Cầm chợt hét to , chạy đến bên Jone cô gấn lại chùm bong bóng vừa bị anh tháo xuống .

- Tôi nói đùa thôi ! Chứ được anh tổ chức sinh nhật như vậy , tôi bất ngờ và vui mừng lắm !

- Thật không ?

Vẻ tiu ngủi mất ngay , Jone cười tươi , đẹp như một thiên thần .

- Thật mà ! - Mỉm cười Tiểu Cầm khẽ gật đầu .

- Vậy . . . Đoan Trang , mình dọn đồ ăn lên đi . . . - Jone quỳnh như đưa bé sợ mất quà - Cô ấy chịu rồi kìa !

- Khoan đã ! - Tiểu Cầm chợt kêu lên .

- Sao vậy ? - Jone hồi hộp - Em đổi ý à ?

- Không có , tôi còn đi tắm - Chỉ tay xuống người mình , Tiểu Cầm chun mũi lại - Dơ lắm , hôi rình à .

- Em mặc cái này nhé !

Jone chợt đặt vào tay Tiểu Cầm một gói giấy vuông vuông . Mở ra Tiểu Cầm ngạc nhiên nhận ra chiếc áo đầm dạ hội rất đắt tiền .

- Em không được từ chối đâu - Nhìn sâu vào mắt cô , Jone tha thiết - Tôi phải bay sang Úc mới mua được đó .

- Thôi được .

Thoáng ngần ngừ rồi quyết định nhanh , Tiểu Cầm nhận áo bước ra sau . Lòng băng khuâng tự hỏi , niềm vui và rắc rối này từ đâu rơi

xuống tay cô vậy ? Hôm đó , cứu Jone trên máy bay , cô đâu ngờ mình lại đem phiền toái đến cho mình .

Bởi sau khi tỉnh lại , Jone đã không để vị ân nhân của mình vượt thoát một cách dễ dàng . Kiên nhẫn , với mớ tiếng Việt ít ỏi của mình , anh năn nì , nài nỉ mãi mới được cô bạn tiếp viên tiết lộ cho thân phận của Tiểu Cầm .

Biết cô nghèo lại hiếu học , Jone phục lắm . Anh theo năn nì , nài nỉ mãi xin Tiểu Cầm cho kết bạn .

Thấy Jone hiền lành lại rất thật tình , Tiểu Cầm đồng ý . Không ngờ , sau hơn hai tháng trời làm bạn với nhau đã làm trái tim Jone xao xuyến . Anh thật dạ , thật lòng yêu quý cô gái Việt Nam đẹp người , đẹp nết này .

Làn nước mắt đã làm Tiểu Cầm sáng khoái . Dẫn đo một phút cô mặt chiếc áo đầm vào . Không cần liếc qua gương cô cũng biết mình đẹp lắm . Jone thật tinh mắt và có khiếu thẩm mỹ . Màu sẫm của kim tuyến đã tôn làn da cô thêm trắng mịn . Rất vừa vặn , chiếc áo dường như được may để tặng riêng cô .

Một tí son lên đôi môi mọng , Tiểu Cầm đẩy cửa bước ra . Chợt sững sờ bất động , thêm một bất ngờ của Jone đem đến . Ngoài phòng khách bây giờ xuất hiện thêm một người khách nữa . một người khách không mời và cả trong ý nghĩ của mình , chưa bao giờ cô dám tin rằng , có lúc vị khách ấy lại đến nhà mình . Bởi lẽ , vị khách đó không ai lạ . Anh chính là kẻ hôm nào suýt làm cô mất việc .

Rất đẹ trai , lịch sự , anh bước đến chào cô và . . . đưa ra một bó hoa . một bó cẩm chướng màu hồng phấn trông rất thanh , rất đẹp ,

kèm theo một nụ cười điển trai , duyên dáng :

- Mến tặng Tiểu Cầm !

- Cám ơn ! - Nhận hoa vì lịch sự , trong lúc lòng đầy ắp nỗi nghi ngờ . Tiểu Cầm hoang mang hỏi : Gã nhỏ mọn tiểu nhân này muốn dở trò gì ? Sao bỗng nhiên tốt bụng đem hoa đến mừng sinh nhật cô cô vậy ?

- Tôi không biết hôm nay là sinh nhật của Tiểu Cầm , nên . . . chẳng có quà gì - Như hiểu nỗi thắc mắc của cô , gã thanh minh - Tôi chỉ muốn đến xin lỗi Tiểu Cầm thôi , thật tình hôm ấy trên máy bay . . . trở về nhà , tôi cứ ray rứt , ăn năn mãi . . .

Lịch sự và cao thượng đến thế ư ? Tiểu Cầm thoáng nghi ngờ .

Nhưng . . . sao đôi mắt gã cứ long lanh sáng rực , chân thành đầy thiện chí ? Nhẹ giọng , cô mỉm cười :

- Có gì đâu . Chuyện qua rồi , tôi không để bụng , bởi lẽ tôi cũng đã trả thù rồi - Chớm chớp mắt , Tiểu Cầm cố nén cười nhớ lại chuyện Gia Thăng đã cấm vận Hiếu Phong trên bãi biển .

- Có thật là Tiểu Cầm không giận nữa ? - Như chưa tin , gã hỏi lại , thái độ rất buồn cười .

- Thật mà ! Tôi không giận dai đâu .

- Vậy thì cám ơn Tiểu Cầm . Chào mọi người , tôi xin phép ra về - Gật đầu chào rất chân thành , gã quay lưng lại bước đi nhanh trong ánh mắt ngỡ ngàng của Jone và Đoan Trang .

- Khoan đã ! - Tiểu Cầm chợt kêu lên - Đã đến đây rồi , hay anh ở lại đi . Ta cùng vui sinh nhật .

Như chỉ chờ có thế , gã quay người trở lại ngay . Rồi thấy như vậy là

trơ trẽn quá , gã cười cười khách sáo :

- E làm phiền mọi người thôi .

- Không phiền , không phiền đâu .

Đã có cảm tình với chàng trai trẻ đẹp trai , Đoan Trang xua tay nói lệ , trong lúc Jone quay mặt đi giấu một cái chau mày . Anh không thích sự hiện diện của gã một chút nào .

- Thật đó , không phiền đâu . - Thêm một lần gật đầu Tiểu Cầm xác nhận - Mà quên nữa , anh chưa giới thiệu tên mình .

- Tôi là Hiếu Phong - Rất tự tin và tao nhã , Hiếu Phong chìa tay ra bắt tay Jone - Và tôi cũng nhớ ra rồi . Anh là vị khách hôm nào đã ngất xỉu trên máy bay .

- Vậy ra anh là . . . - Xiết nhẹ tay Hiếu Phong , Jone e dè .

- Là một vị khách chung chuyến bay hôm đó và vô cùng ngưỡng mộ hành động nhân hậu của Tiểu Cầm - Hiếu Phong tiếp lời .

-Ồ hân hạnh , hân hạnh !

- Còn em nữa , anh Phong , anh chưa biết tên em . Em là Đoan Trang . Cao Nhã Đoan Trang . . .

- Hả ? - Đoan Trang chưa dứt lời , Hiếu Phong đã quay nhanh người lại , trân trối nhìn không chớp vào cô gái trước mặt mình . Như chưa tin anh hỏi lại :

- Em là gì Đoan Trang hả ?

- Cao Nhã Đoan Trang - Vô tư , cô gái cười khoe cùng anh chiếc răng khểnh duyên duyên , rồi nghiêng đầu lí lắc - Cái tên nghe ngộ quá phải không ? Ai lần đầu nghe em giới thiệu tên cũng ngỡ như vậy cả . Ít ai đặt tên giống như em lắm .

- Đúng vậy ! - Hiếu Phong vẫn không chớp mắt . Có phải người anh cần gặp đang sờ sờ trước mặt kia không ? Sao khác hẳn những gì anh và mọi người hình dung về cô vậy ? Chẳng lẫn lộn , đánh đá chút nào . Cô gái trước mặt anh đẹp và ngây thơ như một thiên thần vậy .

- Em ban ngày làm cho công ty mỹ nghệ , đêm học chung với chị Tiểu Cầm . Đại học Kinh tế khoa Quản trị kinh doanh đó - Vẫn vô tình , Đoan Trang liền thoắt khoe - Anh biết không . . .

- Thôi thôi . . . - Biết Đoan Trang sắp sửa con cà con kê dài dòng giới thiệu về mình , Tiểu Cầm vội cắt ngang - Đoan Trang , mời anh Phong vào bàn đi , chị đốt nến đây .

- Dạ - Đoan Trang gạt đầu rồi hồn nhiên kéo tay Hiếu Phong - Vào ghế đi anh .

- Ủ ! - Như cái máy Hiếu Phong làm theo lời bảo của Đoan Trang . Tâm trí lửng lơ , anh như say , như tỉnh .

Nến đã được thắp lên , và dàn đĩa hát đã được Jone khởi động .

Trong chiếc áo đầm dát đầy kim tuyến , Tiểu Cầm rực rỡ như một nàng tiên kiều diễm .

-Ồ ! Tiểu Cầm , em đẹp quá !

Với tay tắt đèn cho khung cảnh thêm lấp lánh , nên thơ , Jone chép miệng khen .

- Đừng ngạo em mà ! Để em cầu nguyện nhé ! - Tiểu Cầm như thẹn , cô nói sang chuyện khác . Rồi chẳng đợi ai đồng ý , cô chắp tay lên ngực , nguyện cầu .

- Khoan khoan , chờ tôi với .

Từ ngoài cửa , một gã đàn ông người tanh nồng mùi cá xộc nhanh vào . Hơi gió của anh ập đến đã làm tắt một lúc mấy ngọn đèn trên chiếc bánh kem , và sự vô ý của anh cũng cùng một lúc làm bể một chồng chén ở trên bàn .

- Ôi , Gia Thăng . . . - Nhưng Tiểu Cẩm lại không để ý đến sự đổ bể này . Cô ào ra mừng anh cuồng nhiệt - Vậy mà em sợ anh không về kịp .

- Tưởng vậy rồi - Ngang nhiên đưa tay bật công tắc điện . Ánh sáng bừng lên chói mắt mọi người . Giọng Gia Thăng ồm ồm không thiện cảm - Ủa ? Bạn của em đó hả Tiểu Cẩm ? Xin lỗi nhé ! Anh không ngờ em tổ chức sinh nhật linh đình vậy . Cứ ngỡ như mọi năm chỉ có anh và em thôi .

- Em cũng toan tổ chức như vậy - Tiểu Cẩm nhẹ nhún vai , cười như bất lực - Nhưng anh bạn Jone đây lại muốn rình rang . Gia Thăng nhìn nè , áo em có đẹp không ? Của Jone tặng cho em đó .

- Đẹp lắm - Gia Thăng đáp mà mắt không buồn nhìn qua chiếc áo . Quyển sách trên tay anh cứ được lật qua lật lại .

Tiểu Cẩm trông thấy , cô hỏi :

- Quà sinh nhật của em đó phải không ?

- Phải !

Gật đầu , nhưng Gia Thăng cứ chần chờ chẳng muốn đưa . Tiểu Cẩm giằng lấy rồi kêu lên mừng rỡ :

-Ồ ! Phương pháp quản trị kinh doanh . Hay quá , đúng là quyển sách em cần . Làm sao anh biết vậy ? Cám ơn nhé Gia Thăng !

- Có gì đâu - Gãi gãi tóc , Gia Thăng nói ngáp ngừng - Anh về nhé !

- Sao lại về ? - Trợn mắt , Tiểu Cầm lạ lẫm .

Gia Thăng cười ngượng nghịu :

- Anh sợ mình hơi hám làm mọi người mất vui thôi .

- Hồng sao đâu ! - Đoan Trang lại chen vào - Anh ra sau tắm một cái là sạch liền hà . Phải không chị Cầm ?

- Phải rồi - Tiểu Cầm gật đầu rồi nói nhỏ xuống tai Gia Thăng - Có cục xà bông thơm trong két tủ đó .

- Ừ !

Gia Thăng bước đi rồi Tiểu Cầm mới quay lại bảo mọi người :

- Mình tiếp tục nhé ! Đoan Trang , tắt đèn đi !

Đèn điện lại tắt đi cho ánh nến lập lờ . Trong tiếng nhạc trữ tình êm dịu , Tiểu Cầm nhẹ chắp tay lên ngực nguyện cầu . Mong sao cho những điều tốt đẹp nhất của cuộc đời từ nay sẽ đến bên cô , lung linh , kỳ ảo như ánh nến .

- Mình khiêu vũ nhé Tiểu Cầm .

Bước lên , Jone chìa tay lịch thiệp , đúng kiểu cách của các tay sành khiêu vũ .

- Vâng !

Xoay tròn theo điệu nhạc cuốn trôi , bước chân Tiểu Cầm thuần phục theo bước nhảy của Jone , làm anh phải một lần nữa sửng sờ , ngưng bước nhảy nhìn cô trân trối :

- Tiểu Cầm à , em có biết mình là cô gái luôn làm người khác bị giật mình không ?

Jone lại dùng sai chữ nữa rồi . Anh lăm từ bất ngờ sang giật mình đó . Tiểu Cầm hiểu nhưng không sửa . Lim dim thả hồn theo dòng nhạc

, cô bỗng quên đi tất cả . Quên thực tại đau buồn . Quên người dưỡng ghê , quên Jone , quên hết đi những phiền toái của đời thường . Mặc cho Hiếu Phong điên đầu , nát óc với cái tên Cao Nhã Đoan Trang vừa tìm được .

Hơn một giờ tra từ điển dịch từ rồi , hai mắt mỏi căng , Tiểu Cẩm vẫn chưa hoàn thành được bài văn nói của mình ngày mai trước lớp .

Chán nản , cô đẩy tập lại , rồi thả nằm xuống giường thờ dài .

Trong Anh ngữ cô dở nhất là môn nói , ngọng nghịu , vụng về cô cứ khiến cả lớp phá lên cười sặc sụa về bài nói của mình . Vậy mà . . . thầy lại hăm , ngày mai sẽ kêu cô đứng dậy kiểm tra . Tính sao đây ? Trốn học ư ? Không phải cách . Có một cách dễ hơn nhiều , nhưng Tiểu Cẩm cứ băn khoăn , đắn đo hoài . Chỉ cần tung cánh cửa chạy ra phòng khách hỏi Hiếu Phong . Anh đang tận tâm , tận sức sửa cho Đoan Trang từng từ một cho thật hay , thật chuẩn .

Anh chắc sẽ chẳng ích kỷ đâu , sẽ sẵn sàng dịch giúp dùm cô rồi cao giọng đọc qua một lần cho cô hiểu . Chuyện đó với anh chẳng vất vả , khó khăn gì . Mấy lần qua khe cửa trộm nghe , cô biết anh là một người nói tiếng Anh rất giỏi .

Không chỉ giỏi , anh còn nói chuẩn . Đặc giọng Luân Đôn như thế anh là một người Mỹ chính tông vừa sang Việt Nam du lịch vậy . Cô sẽ tiến bộ nhiều lắm nếu được anh giúp đỡ . Nhưng . . . cũng như bao nhiêu lần trước , cô chỉ dám có ý này trong suy nghĩ của mình thôi . Còn mở miệng nhờ , sao mà cô ngại quá .

Vì anh chỉ quan tâm duy nhất đến Đoan Trang hay vì lý do gì ? Tiểu Cẩm không biết . Cô chỉ cảm thấy mình khó mà gần anh được .

Không chỉ riêng anh . Thế gian này , ngoài Gia Thăng ra , cô e ngại với tất cả đàn ông trên trái đất .

Nên . . . dù Hiếu Phong thường xuyên đến nhà chơi , anh và cô chỉ là mấy câu chào . Anh lo dạy Đoan Trang học , còn cô thì lủi vô buồng , một mình cô đọc . Thèm thường nghe anh nói . Giọng anh thật chuẩn , thật hay . Muốn hỏi một câu cứ ngập ngừng , e ngại .

Hiếu Phong đã bị Đoan Trang hớp mất hồn rồi . Không phải cô mà cả Gia Thăng cũng nhận ra điều ấy . Sáng chiều hai buổi đón đưa , tối còn đến nhà để dạy kèm , không si tình thì là gì chứ ? Chà ! Cô bé Đoan Trang nhà ta , vậy mà cũng có người để ý . Hay thật đó !

Hỏi dò Đoan Trang , con bé cứ đỏ mặt lắc đầu , nguây nguẩy chối . Chứ thật tâm . . . chẳng qua được mắt ai . Chắc mềm cũng chết mê chết mệt chàng Hiếu Phong rồi . Không thì sao cứ thấp tha thấp thỏm vào ra trông ngóng . Sợ trời mưa , lo trời nắng , người ta không đến được . Ôi ! Lý lẽ của cô bé đang yêu , sao mà dễ thương , sao mà ngọt ngào .

Mỉm cười một mình , Tiểu Cầm lật người sang tiếp tục công việc còn dang dở . Những danh động từ như nhảy múa . Không sao tập trung cho bài dịch , Tiểu Cầm khẽ cắn môi nghĩ đến cuộc đời mình .

21 tuổi vẫn chưa yêu , chưa biết yêu là gì cả . Dù ong bướm dập dìu , dù đầy ắp hoa hồng với thư tình , trái tim cô vẫn không một lần rung động . Nó đã chết , chết thật sự từ năm cô 16 tuổi .

Cốc , cốc , cốc . . .

Tiếng gõ cửa chợt vang , cắt ngang dòng suy nghĩ của Tiểu Cầm . Uể oải đứng lên mở cửa , cô đoán là nhỏ Đoan Trang , Hiếu Phong chắc

đã về , khuya quá còn gì .

Nhưng . . . bất ngờ thay , người đứng trước mặt cô không phải Đoan Trang mà là anh . Hiếu Phong với cái gật đầu chào lịch sự :

- Tiểu Cầm chuẩn bị bài đến đâu rồi ? Đoan Trang bảo tôi vào phụ cô một chút .

- Cảm ơn , tôi đã chuẩn bị xong rồi - Nhẹ nhún vai , Tiểu Cầm khách sáo .

Nhỏ Đoan Trang lại chen vào :

- Chị đừng ngại , có gì không hiểu cứ hỏi anh Phong , anh tốt lắm .

- Chị biết . Kìa , Đoan Trang , đừng phá bài của chị - Tiểu Cầm chặn tay Đoan Trang nhưng không kịp . Cô bé đã có trong tay bài dịch của cô rồi . Nhìn qua , nó la to chói lói :

- Trời ơi , chị chưa chuẩn bị gì , ngày mai chị sẽ bị thầy la đó . Anh Phong coi nè .

Biết có chối cũng chẳng được , Tiểu Cầm cười chống chế :

- Tôi không muốn phiền anh . Nên . . .

- Không sao - Khoát tay cười dễ dãi , Hiếu Phong ân cần - Tôi hiểu mà . Thế nào , Tiểu Cầm có muốn tôi giúp không ?

Cắn môi , suy nghĩ một giây , Tiểu Cầm nhẹ gật đầu . Hiếu Phong quá nhiệt tình .

- Vâng , làm phiền anh vậy !

- Em đi ngủ nhé ! Chúc hai người vui vẻ - Ngáp một cách lộ liễu , Đoan Trang cười mãn nguyện . Bài vở đã xong rồi , còn lo gì nữa .

- Ông thầy của Tiểu Cầm hay thật đó . Ra đề bài nói thú vị vô cùng - Ngồi vào ghế xong , Hiếu Phong cười cởi mở - Suy nghĩ về cuộc sống

. Nội dung mới thoáng , mới phong phú làm sao .

- Vâng ! - Thẹn với bài chuẩn bị nham nhở của mình , Tiểu Cầm thanh minh - Nhưng nhiều từ mới quá , tôi không biết .

- Yên tâm đi , tôi sẽ giúp Tiểu Cầm mà ! - Rất thuận phục , Hiếu Phong mở nắp cây viết máy màu vàng rất đẹp của mình - Muốn có một bài nói cho hay , cho chính xác trước tiên Tiểu Cầm hãy viết thành văn trên giấy . Sau đó , ta mới dịch sang tiếng Anh .

- Ồ , phải rồi ! - Như vỡ lẽ , Tiểu Cầm gật đầu reo - Vậy mà tôi không nghĩ ra . Hèn gì bài dịch cứ lọng cọng , chẳng tập trung .

- Bây giờ Tiểu Cầm viết đi ý nghĩ của mình về cuộc sống , rồi tôi sẽ giúp cho .

Hiếu Phong trao cho Tiểu Cầm cây bút .

Cơ buồn ngủ như tan biến , Tiểu Cầm cúi nhìn lên trang giấy . Ý nghĩ của cô về cuộc sống này ư ? Có gì khó , có gì phải đắn đo nghĩ suy lâu . Đó là một trường tranh đấu không ngừng . Nơi nhân loại tranh giành chém giết nhau bằng chân lý mạnh được yếu thua . Bao giờ cá lớn cũng ăn cá bé .

Tiểu Cầm nghĩ về cuộc sống như thế ư ? Đọc xong ý nghĩ của cô trên giấy , Hiếu Phong chột bàng hoàng , lạ lẫm . Như có một cái gì vừa sụp đổ trong anh . Tiểu Cầm làm sao cay nghiệt với cuộc đời lắm vậy ? Thật trái ngược với Đoan Trang . Cô bé nghĩ về cuộc sống bằng một màu hồng , đầy lãng mạn .

Để từ đó , anh nhìn kỹ Tiểu Cầm hơn . Để chợt phát hiện ở cô một điều rất lạ . Như nỗi buồn , như chút chua cay , khinh miệt cuộc đời ẩn sâu sau nụ cười hồn nhiên , ranh mãnh .

Là cái gì ? Hiếu Phong không đoán nổi . Anh chỉ cảm nhận bằng giác quan thứ sáu của anh mà thôi . Rằng tâm hồn của Tiểu Cầm không giản đơn , hiền hòa như anh nghĩ . Có một cái gì sâu lắng lắm , chôn kín tận đáy lòng cô chờ giờ bộc phát .

Nhưng . . . sâu lắng hay nông nổi gì , đó cũng là việc của Tiểu Cầm , can dự gì mà anh nhọc lòng lo ? Mỉm cười trách mình lo việc bao đồng quá , anh tập trung vào bài dịch và nỗi quan tâm hiện tại của mình . Cao Nhã Đoan Trang .

Vâng ! Đúng vậy . Không phải ngẫu nhiên hay vô cớ anh tốn hao công sức thời gian đến đây tán gẫu hay dịch bài cho cô bé ấy . Công ty vừa thành lập của anh đầy ắp việc làm . Đó chẳng qua , anh muốn tìm ra thân phận thật của Đoan Trang , xem cô có phải là người sẽ được hưởng toàn bộ tài sản của ông để lại .

Nhưng . . . dường như anh đã uống công rồi . Cô bé ấy không thể là bồ nhí của ông được . Ngây thơ , nông nổi và ngơ ngác chuyện đời như nai tơ vậy . Biết đâu . . . cô ta đóng kịch giả nai ? Thoạt đầu , Hiếu Phong có nghi ngờ , nhưng anh phủ nhận ngay . Không ai có thể đóng kịch hay như vậy cả . Và đóng kịch để làm gì ? Cô có biết anh là ai đâu chứ ?

Bỏ cuộc ư ? Mấy lần nghĩ đến điều này rồi lại thôi . Chẳng hiểu vì sao Hiếu Phong cứ bướng bỉnh tin rằng , nhất định Đoan Trang có liên quan đến tờ di chúc . Nhưng liên quan thế nào ? Anh điên đầu nát óc nghĩ không ra . Thôi thì đành tiếp tục điều tra vậy .

- Tiểu Cầm , Đoan Trang là em họ của cô à ? - Dù đã nhiều lần nghe Đoan Trang nói về quan hệ của mình với Tiểu Cầm . Hiếu Phong vẫn

vờ như chưa biết , vô tình hỏi . Hy vọng sẽ tìm ra chút sơ hở đối dang nào .

- Không phải . Chúng tôi chỉ là bạn học với nhau . Cùng thuê một căn nhà ở chung thôi .

Trả lời Hiếu Phong , Tiểu Cầm ngạc nhiên cho thái độ trầm tư quá đáng của anh . Lẽ nào ý nghĩ của cô về cuộc sống lại khó dịch đến độ Hiếu Phong phải chau mày , chắc lưỡi ? Không đúng đâu , anh giỏi ngoại ngữ lắm mà .

- Tội nghiệp cho Đoan Trang quá , cô bé không còn mẹ , phải vất vả kiếm tiền nuôi cha mình như vậy ?

- Đoan Trang nó kể với anh như vậy à ? - Rất ngạc nhiên , Tiểu Cầm ngược mắt lên .

Hiếu Phong lắc đầu :

- Không , tự tôi nghĩ vậy thôi .

- Anh nghĩ sai mất rồi - Tiểu Cầm se se cây bút trong tay - Đoan Trang còn cha mẹ ở dưới quê . Chỉ tội là nhà đông em lại nghèo quá , nên mới phải bôn ba tìm sự sống . Vừa học vừa làm .

- Vậy ư ? - Hiếu Phong nghe thất vọng . Anh nghĩ về người đàn ông say khướt ở trang căn nhà nhỏ . Lẽ nào . . . anh lạc hướng rồi ? Thật sự Cao Nhã Đoan Trang người tình của nội ở đâu ? Sao lâu rồi , cô không đến nhận phần gia tài trong di chúc của mình .

Bài dịch của mình khó thật rồi ! Thở ra nhìn Hiếu Phong cắn bút , Tiểu Cầm nhẹ nhún vai . Vậy là mất công toi , ngày mai đến lớp vẫn bị chửi như thường . Hừ ! Biết vậy , lúc này không thêm nhờ , ngủ cho sướng cái thân . Chẳng hiểu Hiếu Phong còn ngồi đến bao giờ

nửa ? Nửa đêm đến nơi rồi . Chán quá !

- Cậu Phong , nếu không tắm , cậu có thể ra vườn trái cây chơi .

Trong này oi bức lắm .

- Dạ !

Vâng lời mẹ Đoan Trang , Hiếu Phong rời võng đứng lên , uể oải bước ra sân . Hơn một ngày ngồi xe đã làm anh ê ẩm cả người , chẳng muốn đi đâu cả .

Nhưng ! Vừa bước ra cửa , Hiếu Phong đã ồ to một tiếng đầy thích thú . Ngạc nhiên làm sao với vườn nhãn đầy trái chín , thơm lừng . Từng chùm nhãn no căng , chín mọng đung đưa trong gió ban mai như vẫy chào , mời gọi .

Bước hẳn vào vườn nhãn , anh càng bất ngờ hơn . Gió từ sông lồng lộng thổi , mang hương nhãn lồng vào mái tóc anh , gợi lòng lâng lâng bao sáng khoái . Để những ưu tư phiền muộn , những toan tính đời thường phút chốc rời xa , lòng anh như mềm lại giữa khung cảnh thiên nhiên mơ mộng .

Đoan Trang quả có lý khi cố thuyết phục anh và mọi người về quê ngoại của mình trốn cái oi bức của khí hậu Elnino . Luôn tiện dự đám giỗ luôn .

Jone đồng ý đầy hào hứng , Gia Thăng cũng nhiệt tình ủng hộ bằng cả hai tay . Chỉ có Tiểu Cầm lưỡng lự và anh đắn đo chần chờ chưa quyết định .

Lý do của Tiểu Cầm rất rõ . Cô không muốn bỏ một ngày học cũng như một ngày làm kiếm ra tiền . Trong lúc lý do của anh rất mập mờ khó hiểu . Hay nói đúng hơn là ngay chính bản thân mình , anh cũng

không tìm được một lý do chính đáng . Bởi lẽ , sự đi hay ở của anh , hoàn toàn phụ thuộc vào quyết định của Tiểu Cầm . Có đi anh đi , cô ở anh ở .

Tại sao ? Hiếu Phong không giải thích được . Anh chỉ biết rất rõ một điều là . Dù hiện tại đã xác định được Cao Nhã Đoan Trang mình tìm là một người hoàn toàn khác , chẳng dính dáng gì đến Cao Nhã Đoan Trang của Tiểu Cầm . Nhưng đã năm lần , bảy lượt anh không chịu từ bỏ đất Nha Trang về lại Sài Gòn theo lệnh mẹ . Có một cái gì níu chân anh .

Ôi ! Không phải biển Nha Trang với khung cảnh hữu tình , với hàng dương thả mình ru theo gió . Cũng không phải cô bé Đoan Trang nồng nức hay cười hùa nói làm trĩu bước chân anh . Mà là . . . một cái gì đó thật mơ hồ .

Nó dường như xuất phát từ Tiểu Cầm , từ dáng điệu lạnh lùng , ít nói của cô . Từ cái gật đầu chào mỗi lúc gặp anh rồi biến mất vào phòng gài kín cửa .

Anh đã mơ hồ nhận ra điều đó từ hôm tình cờ đọc được ý nghĩ của cô về cuộc sống này . Cay nghiệt , tàn nhẫn quá ! Tại sao ý nghĩ khắc nghiệt đối phó với cuộc đời lại có thể xuất hiện trong tâm hồn một cô gái đẹp như Tiểu Cầm chứ ?

Cô làm anh khó hiểu , làm anh phải suy diễn lung tung , quên mất đi bài dịch . Đến khi chợt nhớ quay đầu lại thì Tiểu Cầm đã ngủ bao giờ . Đầu ngoẹo trên bàn . Cô ngủ rất say , nét mặt ngây thơ tinh khiết như đứa bé . Để anh phải sửng sờ nhìn không chớp . Người đâu mà thu hút lạ .

Và rồi , cũng từ hôm đó , anh thấy mình bỗng siêng đến căn phòng trọ nhiều hơn . Ngồi giảng bài cho cô bé Đoan Trang mà tâm trí cứ lơ mơ , anh mong chờ nghe tiếng xe đạp của Tiểu Cầm thẳng kết dưới sân , tiếng bước chân cô giòn giã lên bậc thang lầu và cuối cùng là một cái gật đầu chào , lạnh lùng như băng giá .

Chỉ vậy thôi , nhưng cô làm anh trở nên hưng phấn lạ . Cơ buồn ngủ như biến mất . Anh ngồi thẳng người lên , thao thao giảng bài như một giáo sư giàu kinh nghiệm , mặc cho cô bé Đoan Trang đưa tay che miệng ngáp . Quá khuya rồi .

Không cần phải đoán , Hiếu Phong cũng biết gã Jone đẹp trai kia đã say đắm Tiểu Cầm . Sáng đón , chiều đưa , mỗi ngày một bó hồng to như vậy . Bánh kẹo phủ phê dụ Đoan Trang , hẳn chẳng qua muốn chinh phục lòng của Tiểu Cầm thôi . Hừ ! Gã tưởng mình là ai vậy ? Bộ ngoại kiều , bộ đẹp trai là ngon lắm chắc ? Tự nhiên cái ghét người ta . Hiếu Phong không nhận ra điều ấy đang xảy đến với mình . Anh chỉ biết hả hê lòng mỗi khi lúc nhìn Tiểu Cầm lắc đầu từ chối những món quà đắt tiền Jone đem tặng . Vậy mới là Tiểu Cầm chứ !
- Anh Phong ơi ! Xuống tắm sông không ? Mát lắm !

Giọng Đoan Trang văng vẳng từ xa . Dứt cơn suy tưởng , Hiếu Phong bước nhanh đến bờ sông rồi tròn mắt nhìn thích thú . Trên bờ sông nhỏ , êm đềm chảy . Tiểu Cầm , Gia Thăng , Đoan Trang và cả tên Jone đáng ghét kia đang hồn nhiên bơi lội . Những giọt nước li ti bám đầy đầu tóc như những hạt sương trong sáng khoáng làm sao . Thấy anh , Gia Thăng đưa tay vẫy :

- Xuống đây ! Tắm biển hoài , tắm sông một lần cho biết . Thú vị lắm

!

- Vậy à ! - Cười gượng , Hiếu Phong bước đến gần mép nước , mắt nhìn hàng dừa nước thẳng hàng . Có ai hiểu cho lòng anh đang run sợ . Bởi một trong những cái sợ lớn nhất đời anh , đó chính là sông , là nước .

Lúc lên 10 , một lần bị chết hụt ở hồ bơi đã khiến anh mất lòng tin với nước . Anh có thể phóng mô tô như điên đại trên đường , thậm chí có thể lái một tay nhưng . . . không sao biết lỗi . Đó chính là nhược điểm , là mặc cảm của anh .

- Xuống đi anh , túi em tắm sáng giờ . Hơn một tiếng rồi vẫn chưa muốn lên - Đoan Trang đưa tay vẫy .

- Đúng vậy đó - Jone gật đầu xác nhận - Vui lắm anh bạn !

- Xuống đi Hiếu Phong - Như không hiểu nỗi khổ của anh . Tiểu Cầm đưa mắt nhìn khuyến khích .

Tính sao đây ? Hiếu Phong đưa tay gỡ tóc . Thù nhận sự thua kém của mình trước mặt Tiểu Cầm à ? Không bao giờ ! Tự ái một người đàn ông không cho phép anh làm thế . Còn từ chối ! Lý do nào ?

- Có sâu lắm không ? - Ngập ngừng một giây , Hiếu Phong e dè hỏi .

- Không , không sâu lắm đâu .

Tất cả những cái đầu đồng loạt lắc . Mà không sâu thật , ai cũng nhô được cái đầu lên , chắc mực nước chỉ xấp xỉ ngực là cùng . Hiếu Phong nhủ thầm :

- Mà anh hỏi làm chi vậy ? Anh không biết lỗi à ? - Đoan Trang hỏi vô tình làm Hiếu Phong đỏ mặt . Không suy nghĩ , anh gật đầu trả lời nhanh :

- Có , anh biết tội chứ . Anh tội lắm .
- Vậy thì nhà xuống đây đi anh bạn . - Gia Thăng như nóng lòng giục giã .

- Thôi , anh ấy không muốn , chúng ta đừng ép làm gì !

Tiểu Cầm nói thật lòng mà Hiếu Phong nghe như một lời khiêu khích . Được , xuống thì xuống , sợ gì . Đứng bật lên , cởi nhanh chiếc áo sơ mi để lại trên bờ , anh lựa một móm đất cao , dùng hết sức bình sinh , nhảy ào xuống nước .

Cơ thể như rơi vào giữa không trung vô trọng lượng , Hiếu Phong cố đạp chân tìm đất đứng lên . Nhưng vô ích , chân anh chỉ vẫy vùng vào khoảng không gian lơ lửng . Tai ù đi , một màu vàng trùm phủ lấy người anh , hoang mang , lạ lẫm . Mặt đất như ở xa anh hàng vạn ki lô mét vậy .

Không chút sợ hãi , không chút ngạc nhiên . Phút giây ấy , Hiếu Phong chợt nghe tỉnh táo vô cùng . Anh cảm thấy được nước nâng cơ thể mình lên rồi từ từ chìm xuống . Dường như đã ba hay bốn lần rồi . Đến lần thứ bảy là chìm luôn đó . Chẳng biết đúng hay sai nữa . Người xưa hay bảo con cháu vậy .

Một bàn tay ai đó chợt tóm lấy tóc anh lôi dậy . Trong làn nước nhập nhòa anh nhìn thấy một mái tóc dài . Mái tóc đó đang kéo anh vào bờ , nâng anh lên rồi . . . đè xuống bụng anh thật mạnh .

Một dòng nước trào nhanh lên miệng , lên mũi làm Hiếu Phong sặc sụa . Ngheo đầu sang bên ngủ thiếp đi , anh còn nghe bên tai nhiều tiếng xì xầm :

- Tốt rồi , không sao đâu .

- Đưa anh ta về nhà đi .

- Vậy là mất vui .

- Em thật không hiểu , Hiếu Phong điên sao chứ ? Không biết bơi , sao bỗng nhiên lại nhảy ùm xuống nước như vậy ?

Còn nhiều , nhiều lời bình luận nữa , nhưng Hiếu Phong chẳng kịp nghe . Cơn mê vô ý thức đã đưa anh vào giấc ngủ . Sao vẫn còn hoài cái cảm giác bồng bênh , bồng bênh vậy ?

Hiếu Phong tỉnh dậy thì trời đã xế trưa rồi . Mở mắt ra , anh thấy ngay cạnh bên mình là cô bé Đoan Trang . Đang xúc đầu vào thái dương Hiếu Phong , thấy anh tỉnh dậy , cô kêu lên mừng rỡ :

-Ồ , may quá , Hiếu Phong tỉnh dậy rồi .

Chớp mắt cho quen với ánh sáng , Hiếu Phong nhìn rõ mọi vật hơn .

Cả nhà đang ăn cơm trên chiếc bàn gần bếp . Nghe anh tỉnh dậy , mọi người đồng loạt quay lại nhìn rồi thở phào nhẹ nhõm .

- Anh khỏe rồi chưa anh Phong ? Lúc nãy nhìn anh bị chết chìm , em lo quá là lo - Đoan Trang nhẹ đỡ anh ngồi dậy .

- Anh khỏe rồi . Cám ơn . . . - Câu nói ngưng lại nửa chừng , Hiếu Phong không biết phải cám ơn ai ? Người nào đã cứu mình ? Anh không nhớ nổi .

- Lúc nãy chị Tiểu Cầm cứu anh lên đó . - Đoan Trang tiết lộ - Chỉ còn leo lên bụng anh ngồi , nhấn cho nước trào ra nữa . Ghê thiệt !

- Cám ơn Tiểu Cầm nhiều nhé ! - Hiếu Phong hướng mắt về phía Tiểu Cầm . Như đứng đưng , cô nhai con tép thật ngon lành .

- Ma sao anh nhảy xuống sông vậy anh Phong ? Anh có biết lội đâu ?

- Đoan Trang lại hỏi một câu làm Hiếu Phong thẹn đẽng người . Trả

lời sao bây giờ ? Nhẹ cắn môi , anh đáp thật tình :

- Tại anh tưởng nước sông cạn như lời em nói . Thấy ai cũng nhô cái đầu lên , anh ngỡ nước chỉ tới ngực thôi .

- Ôi ! Trời , sao anh ngu vậy ? Nhô đầu lên là tụi em đứng nước mà !

- Trợn mắt Đoan Trang bật phì cười . Cả nhà ai cũng cười theo dù không cố ý . Và . . . dường như trong góc khuất , Tiểu Cầm cũng vừa kín đáo mỉm cười . một nụ cười thật sự không gượng ép , đẹp như hoa làm Hiếu Phong quên đi xấu hổ việc mình làm . Trái tim anh cũng bắn lên trời vạn pháo hoa thật đẹp .

- Cậu vẫn về một mình bằng chiếc xe đạp ấy à ? - Thấy Tiểu Cầm dẫn chiếc xe đạp sườn ngang cũ rích từ bãi gởi xe ra , một người bạn e ngại hỏi .

- Đúng vậy - Tiểu Cầm khẽ gạt đầu trước nhiều đôi mắt mở to của bạn đồng hành . Nửa như thương hại , nửa coi thường . Sao ngu ngốc quá , làm tiếp viên hàng không , lại xinh đẹp vậy mà chẳng biết kiếm đại một thằng bồ có xe , có Dream đón đưa cho sướng tấm thân ? Nhiều lần , cô đã nghe họ xì xào như vậy .

- Ê , nói nghe nè ! - Một cô tiếp viên đã về đến cổng , chợt quay ngược chiếc 86 mới bóng của mình vào , thông báo , thái độ cô quan trọng vô cùng - Ở ngoài cổng hôm nay , có những hai bạch mã đẹp trai , giàu có . một Ronroll . một Mercedec mới toanh . Chẳng biết trồng cây si đưa nào đây nữa .

- Thật không ? - Những đôi mắt sáng long lanh háo hức . Rồi nửa hy vọng nửa tò mò , các cô cặp tay bước lần ra cổng . Biết đâu , người được trồng cây si đó chính là mình . Và . . . chàng bạch mã đẹp trai

kia , hẳn một lần đi máy bay rồi nghe lòng xao xuyến vấn vương ?

Trường hợp đó , xưa nay có hiếm hoi , lạ lắm gì ?

Sao họ lại quan trọng vật chất và mã bề ngoài thế nhỉ ? Vẫn chậm chậm dẫn xe đi trong khuôn viên của phi trường , Tiểu Cẩm thầm nghĩ . Ronroll và xe đạp thì có gì khác biệt ? Cái nào cũng là vật ngoại thân , là phương tiện phục vụ con người . Chủ yếu là cảm giác của mình thôi . Vui vẻ ngồi xe đạp còn sướng hơn buồn khổ ngồi Meccedec nhiều mà !

Còn tình yêu ! Tiểu Cẩm thấy ngạc nhiên cho các bạn mình . Chẳng phút thiêng liêng , trân trọng nào . Họ thay đổi người yêu xoèn xoẹt , còn nhanh hơn cô thay áo nữa . Nay người này , mai đã nghe kể về một người khác sộp hơn , đẹp trai hơn .

Trong mắt họ , Tiểu Cẩm biết mình chỉ là một con bé dở hơi . Làm tiếp viên bao nhiêu cơ hội vậy mà vẫn một mình , một bóng lẻ loi . Chẳng chưng diện gì , cứ một sắc áo thun , quần Jean hết ngày này tháng nọ . Khô queo cứng ngắc như que củi . Dè xén từng nụ cười như vậy thì làm sao cua được bồ kia chứ ?

Mà bồ là gì nhỉ ? Tiểu Cẩm nghe xa lạ với danh từ quen miệng của các bạn mình . Cả tình yêu nữa . Với cô nó như là một cái gì mơ hồ , trừu tượng lắm . Như là của ai kia , chẳng hề dính dáng đến mình . Trong suy nghĩ , cô chưa một lần mơ tưởng , rằng có lúc bên cạnh mình sẽ xuất hiện một gã đàn ông . Họ sẽ nuôi mình ư ? Tiểu Cẩm thấy buồn cười trước lập luận quá thường tình của mấy bạn mình . Tại sao phải nuôi ? Cô có tay , có khối óc thì cần gì chứ ?

- Tiểu Cẩm ! Tôi đến đón em !

Một bó hồng thật to che khuất cả mặt người đối diện , chợt hiện ra trước mặt Tiểu Cầm . Không nhìn , nghe qua giọng cô cũng biết là Jone . Anh chàng cả gan , hôm nay dám đến tận phi trường đón cô đây .

Ơ ! Nhưng gì thế này ? Tiểu Cầm đưa tay dụi mắt . Không phải một mà . . . là những hai bó hồng to . Cạnh bên Jone . . . còn một người đàn ông nữa . Rất lịch sự , dịu dàng , mỉm nụ cười mời mọc :

- Lên xe thôi nhé Tiểu Cầm .

- Không , lên xe tôi , tôi đến trước !

Cả hai gã đàn ông gấp gáp , lịch sự lắm mới dẫn không kéo tay , giành giật cô như một món hàng .

- Ôi ! Hiếu Phong , thật bất ngờ !

Tiểu Cầm bật thành lời . Không khách sáo đâu ! Cô thật sự bất ngờ trước sự sẵn đón đột ngột này . Jone thì không lạ , anh đã hơn một lần tỏ tình rồi . Còn Hiếu Phong , chẳng phải anh đang si tình cô bé Đoan Trang ư ?

- Lên xe của tôi đi Tiểu Cầm - Jone ân cần .

- Không , lên xe của tôi đi - Hiếu Phong tha thiết . hai bó hồng to lung linh chờ chủ nhân thuận ý . Cẩn nhẹ môi , Tiểu Cầm nghe bối rối . Giờ thì cô đã biết hai chàng bạch mã cỡi hai chiếc xe Ronroll và Meccedec ấy là ai . Hẳn các bạn gái của cô đang trợn tròn đôi mắt xì xào bảo nhau về hiện tượng này . Nhiều giọng xuýt xoa tiếc rẻ và cũng chẳng ít lời dè bĩ chê bai .

- Nhận hoa đi Tiểu Cầm !

- Nhận hoa đi !

Làm sao bây giờ ? Đưa mắt nhìn hai bó hồng vô tội , Tiểu Cầm thấy hoang mang . Thương chúng lắm nhưng cô không thể nhận . Bởi . . . theo cái ý nghĩ thông thường của thế gian này , chàng trai nào được nhận hoa , chàng trai đó sẽ là người thắng cuộc .

-Ồ ! Gì thế này ? Vũ hội hóa trang ư ? Hay lễ hoa hồng vậy ?

Tiếng xe thắng kít nghe chói cả tai , rồi giọng Gia Thăng vang lớn , ngạc nhiên .

- Ôi , Gia Thăng , đúng lúc làm sao ?

Nhận ra Gia Thăng , Tiểu Cầm mừng hơn bắt được vàng . Bước lên giữa Jone và Hiếu Phong , cô nhận xâu cá viên chiên từ tay anh ăn một cách ngon lành rồi cười nói :

- Có Gia Thăng rồi , chắc tôi không phiền đến hai anh nữa . Cảm ơn nhiều ! Thôi , mình về đi Gia Thăng .

Rồi cô nhảy lên chiếc xe đạp của mình , đạp nhanh như trốn chạy . Mặc cho Jone và Hiếu Phong thở dài tiu nghỉu nhìn nhau rồi nhìn xuống bó hoa hồng tội nghiệp của mình . Hãy còn nhiều giai nhân lắm . Họ đang chờ được nhận hoa hồng của hai anh đấy ! Vẫy tay chào , Gia Thăng như nhả cùng họ lời an ủi , rồi vội vã đạp theo bóng Tiểu Cầm , mới đó , cô đã khuất cuối con đường .

- Này Tiểu Cầm , hai gã dở hơi đó dở trò gì ? Sao bỗng nhiên tặng hoa cho em vậy ?

Đạp song song cùng Tiểu Cầm một lúc lâu , Gia Thăng hỏi , giọng khàn đi kỳ lạ .

- Em làm sao biết được - Nhún vai , Tiểu Cầm đáp vô tư - Jone thì còn có nguyên nhân , chứ Hiếu Phong . . . thiệt em chẳng hiểu ảnh

muốn gì .

- Jone có nguyên nhân ? Nguyên nhân gì ? - Như nóng lòng , Gia

Thăng hỏi gấp . Tiểu Cầm nhẹ thở ra :

- Có một lần , Jone bảo yêu , muốn cưới em làm vợ .

- Cái gì ? - Tay lái Gia Thăng loạng choạng . Anh suýt đâm sầm vào một chiếc xe chạy ngược chiều - Muốn cưới em ư ? Rồi em trả lời sao ?

- Chẳng trả lời gì , em từ chối . Mà anh sao vậy ? - Thấy sắc mặt Gia Thăng đổi khác , Tiểu Cầm lo lắng .

- Không có gì . Anh hơi chóng mặt thôi ! - Vuốt mặt , Gia Thăng như lấy lại tinh thần - Gã Hiếu Phong kia chắc cũng chẳng tốt lành gì . Hắn muốn tỏ tình cùng em đó .

- Anh nghĩ vậy ư ? - Tiểu Cầm vẫn bàng quan như nghe một câu chuyện của ai , không phải là mình .

- Rồi em nghĩ sao ? - Gia Thăng không trả lời .

Tiểu Cầm ngơ ngác :

- Nghĩ cái gì ?

- Thì nghĩ đến lời tỏ tình của Hiếu Phong , em có nhận lời không ?

- Anh khéo lo thì thôi - Tiểu Cầm bỗng bật cười - Hắn có tỏ tình đâu mà nhận hay không chứ ?

- Nhưng nếu một mai hắn nói thì sao ? - Giọng Gia Thăng nghe trầm trọng .

Mắt Tiểu Cầm xa vắng :

- Thì cũng vậy thôi , em từ chối .

- Hay quá ! - Gia Thăng thở phào ra một cái .

Tiểu Cầm nghe lạ :

- Sao lại hay ?

- À . . . thì . . . gì . . . hẳn là người không tốt , em đừng quên thái độ hung hăng của hẳn lúc đụng xe , như muốn giết chết anh em mình , hẳn bảo phải đền đúng 100 triệu đó .

- Nhưng cuối cùng , mình có đền cho Hiếu Phong một đồng , một cắc nào đâu ! - Nhớ lại chuyện hôm ấy , Tiểu Cầm bật lên cười , rồi trầm ngâm nói - Nghĩ lại , hôm đó anh em mình cũng ngang ngược quá ! Người ta vì cứu mình mới phải đâm đầu vào cột điện , bể nát đầu xe như vậy . Không cảm ơn thì thôi , còn mắng cho một trận .

- Nhưng . . . - Gia Thăng không đồng ý với cách nói của Tiểu Cầm - Nhưng dù sao hẳn cũng trọng của hơn người .

- Không hẳn thế đâu - Tiểu Cầm cãi - Hiếu Phong kể , hôm ấy làm dữ như vậy , chẳng qua ảnh xót lòng cho chiếc xe kỷ vật thôi , nên thông cảm cho ảnh chứ . Gặp trường hợp anh như Hiếu Phong , cũng nổi nóng thôi .

- Rồi . . . bây giờ em bình người ta , gây với anh có phải không ? - Đuối lý , Gia Thăng chột hờn như đứa bé - Biết lắm mà , người ta giàu có , đẹp trai , ai như tôi . . .

- Kìa Gia Thăng , anh nói gì vậy ? - Sững sờ cắt lời Gia Thăng , Tiểu Cầm nghe xúc phạm . Cô cắn môi giận dữ - Anh nghĩ em như vậy sao ? Thật không ngờ .

- Anh . . . anh không cố ý ! - Lúng túng , Gia Thăng cố tìm từ thanh minh với Tiểu Cầm . Nhưng cô không nguôi giận , nét mặt cứ dàu dàu , nhấn mạnh chân trên bàn đạp , những vòng xe cứ lăn nhanh ,

lăn nhanh trong im lặng bao trùm .

Cái gì đã khiến mình buột miệng nói lên câu ấy ? Cắn môi ân hận , Gia Thăng nghĩ mãi không ra , anh chỉ biết mình thật khó kìm lòng khi nghe Tiểu Cầm nói tốt Hiếu Phong . một cái gì đó cứ len vào trái tim anh siết chặt , đốn đau , ghen tức . Lẽ nào . . . anh đã yêu Tiểu Cầm rồi ?

Tự bao giờ nhỉ ? Như sững sốt , bàng hoàng Gia Thăng tự hỏi lòng , thật khó mà biết được . Chỉ biết là từ lâu lắm , như hơi khói làn sương , tình yêu của anh với Tiểu Cầm , nhẹ len mà sâu đậm . Phải đâu vô cớ anh quan tâm , lo lắng cho cô . Xem cô như một phần cuộc sống của mình .

Tiểu Cầm có hiểu cho lòng anh đang dậy sóng ? Anh sợ cô thuộc về người khác biết bao ? Sao mặt cô trầm lặng đầy ưu tư vậy ? Tự nhiên nghe run sợ , Gia Thăng thở hắt ra một hơi dài .

- Đầy bong bóng thế kia , mưa chắc là dai lắm - Một cô tiếp viên chép miệng than , lập tức cả đám gật đầu , nhao nhao ủng hộ :

- Về đại cho rồi , chờ đến bao giờ chứ ?

- Nhưng mưa lớn quá , lạnh lắm !

- Ừ nhỉ . Phải chi có xế hộp đón đưa như Tiểu Cầm kia , thì sợ gì mưa gió .

- Phải đó , Tiểu Cầm ơi , cậu đâu rồi ?

Như chợt nhớ , đám bạn quay tìm , thấy cô đứng một mình buồn thiu trong góc vắng , họ đi nhanh đến :

- Làm gì mà buồn vậy ? Có xế hộp đợi ngoài kia sao không về ?

- Ừ ! Tiểu Cầm , cậu nói đi . Làm sao mà cậu được hai con mỗi sộp

vậy ?

- Cậu chọn con nào ? Ronroll hay Meccedec ? Nội địa hay ngoại nhập ? Nhường cho tụi này bớt một con đi !

Những tiếng cười rúc rích vang lên thân mật . Tiểu Cầm quay đầu lại , cũng mỉm cười . Nhưng một nụ cười buồn , cô thật không hiểu vì sao , từ lúc nào mình được Jone và Hiếu Phong theo đuổi , đám bạn hay kiếm chuyện của mình lại trở nên thân mật .

- Cậu còn đi học nữa , sao không tranh thủ về cho sớm ?

- À , Meccedec nhà ta như chịu hết nổi tính kiêu kỳ của Tiểu Cầm đã bỏ cuộc rồi , chỉ còn Ronroll kiên nhẫn chờ thôi . - Một cô bạn thì thầm thông báo . Đám bạn ồ lên tiếc rẻ :

- Ồ sao vậy ? Tiểu Cầm ? Cậu không chịu thì chia cho bọn này đi . Bỏ như vậy uổng lắm .

- Còn chiếc Ronroll đó , cậu có lấy không hả ? Không thì mai tớ ra giành đó .

- Hồng dám đâu , của tao .

- Của tao , tao dành trước .

Nửa đùa , nửa thật , mỗi đứa mỗi câu như quên mất Tiểu Cầm .

Rượt đuổi nhau cười vang khúc khích , không gian nhờ vậy cũng ấm dần lên .

Lần sang một hành lang khác , Tiểu Cầm vòng tay trước ngực ngấm mưa bay . Những hạt mưa trong gió rít xiên xiên , đan rối vào nhau như tâm sự đọng đầy trong ý nghĩ cô .

Không phải tự hào hay kiêu kỳ , ích kỷ đâu ! Tiểu Cầm những muốn hét câu ấy vào giữa những xì xầm , những cái trề môi của đám bạn

đang cười đùa , rượt đuổi trước mặt kia . Nhưng . . . cũng như bao lần khác , chỉ có tiếng thở dài toát ra từ lồng ngực . Cô không muốn thanh minh nữa , mặc cho họ hiểu sao thì hiểu . Có cần gì ?

Tại sao như vậy ? Tiểu Cầm không hiểu . Tại sao cô không bao giờ hòa nhập vào giũd cuộc đời tươi đẹp ? Cô không thể hồn nhiên , đùa giỡn vô tư như bọn họ ? Mặc cảm hay cái gì đã tạo thành khoảng cách . Để cô mãi ưu tư , trầm lặng , sống tách biệt khỏi thế giới loài người . Nửa năm là tiếp viên hàng không rồi , cô vẫn không tìm được cô bạn thân đúng nghĩa nào . Ngoài Gia Thăng ra , cô không tìm được sự tin cậy , thoải mái ở bất cứ ai . Lẻ loi , cô độc , cô như chiếc bóng lấm lủi đi giữa cuộc đời sôi động . Cười vui đó , lý lắc đó , chỉ là giả tạo , xã giao thôi .

Một cơn gió thổi qua mang theo hơi nước phà vào mặt Tiểu Cầm nghe mát rượi . Khẽ xòe bàn tay ra chạm vào những hạt mưa buổi lạnh , cô nghe từ đâu một nỗi buồn nhẹ len vào trái tim mình .

Buồn lắm ! Có lẽ chưa bao giờ Tiểu Cầm nghe buồn và cô đơn hơn thế . Bờ mi nặng trĩu như sắp khóc đến nơi , cô không biết vì mình đã giận Gia Thăng hay vì tin Hiếu Phong thôi không đến đưa đón nữa .

Chắc là do cô giận Gia Thăng đó , chứ Hiếu Phong thì can hệ gì đâu . Anh với cô chỉ là người dưng nước lã , quen nhau chưa quá mấy tháng mà . Anh đến hay đi là việc của anh thôi . Tiểu Cầm thấy mình thật buồn cười . Khi không lại lý giải lung tung . Hết chuyện làm rồi chắc ?

Cơn mưa dai quá , biết bao giờ mới dứt , thôi không chờ nữa , Tiểu

Cầm mặc áo mưa rồi đẩy xe đạp bước ra . Tạm biệt nhé các bạn vô tư . Đừng ganh tỵ , Tiểu Cầm này không leo lên chiếc Ronroll để về đâu . Bây giờ và cả sau này cũng vậy .

- Tiểu Cầm , lên xe đi . . . mưa to lắm đó .

Thoáng thấy bóng cô , Jone lái nhanh chiếc Ronroll đến . Thò đầu qua cửa , anh nói to cố át tiếng mưa rơi .

- Cám ơn anh , tôi có xe rồi - Vẫn như bao lần trước , Tiểu Cầm bướng bỉnh lắc đầu rồi nghiêm giọng - Anh về đi , đừng chạy theo , phiền lắm .

- Nhưng mà . . . - Jone không nói hết câu , Gia Thăng đã đến tự bao giờ . Anh cướp lời Jone :

- Đừng lo , có tôi bên cạnh Tiểu Cầm rồi . Mình về chứ ? - Anh đặt chân lên bàn đạp sẵn sàng , chờ cùng song song chạy với Tiểu Cầm .

- Cả anh nữa , tôi cũng chẳng cần đâu . Chạy trước đi - Tiểu Cầm không quay đầu xe lại .

Gia Thăng dựng chống xe , khuyếch khuyếch trong chiếc áo cánh dơi đến trước mặt cô :

- Còn giận anh sao ? Đã bảo không cố ý , đã xin lỗi rồi mà , sao hờn dai vậy ?

- Không biết ! - Hét lớn rồi quay mặt sang hướng khác , Tiểu Cầm như sắp khóc . Nhưng cô biết lỗi không ở Gia Thăng . Cô đã hết giận rồi , nhưng . . . sao vẫn không thèm quay đầu lại . Đừng làm phiền tôi nữa Gia Thăng , hãy để tôi yên với những ý nghĩ miên man xa vắng . Phút giây này , tôi chỉ muốn một mình dầm trong mưa lạnh . Tách biệt khỏi loài người .

- Thôi đừng giận , anh không làm phiền em nữa - Thấy môi cô mím chặt , mắt xa xăm cương quyết , Gia Thăng vuốt mặt , trầm ngâm - Chạy xe cẩn thận , anh về đây - Rồi lặng lẽ , anh leo lên xe đạp đi nhanh .

Tiếng cót két xa dần rồi mất hẳn trong tiếng mưa rơi . Lâu lắm mà Tiểu Cầm vẫn đứng yên không động .

Lần đầu tiên cô có thái độ cương quyết với Gia Thăng . Anh chắc buồn ghê lắm . Cô cũng vậy . Nhưng biết làm sao , tâm trạng cô mấy ngày nay thật thường quá . Hay nổi quạu vô cớ , bực tức hết mọi người rồi lại nghe ân hận .

Có tiếng động cơ máy nổ sau lưng , không cần đoán Tiểu Cầm cũng biết Jone đang quay đầu xe lại . Như Gia Thăng , anh buồn bã ra về trong thất vọng . Thà vậy mà hay , một lần dứt khoát cho rồi . Rảnh nợ .

Nghĩ như vậy mà lòng buồn rưng rức , Tiểu Cầm chầm chậm dẫn bộ bước đi . Cô đơn quá , không gian vắng lặng chỉ một mình cô , bóng nhỏ xiên xiên giữa trời mưa gió .

Đi một lúc , Tiểu Cầm chợt nghe cơ thể mình lạnh giá . Những hạt mưa bé tí đã cố len vào trong chiếc áo mưa mỏng manh , thấm vào thịt da cô ướt sũng . Mệt mỏi quá , Tiểu Cầm không muốn suy nghĩ nữa . Chợt thềm ngả đại trên giường , vùi đầu vào chăn ấm , ngủ say . Cô leo lên xe , đạp thật nhanh . Nhưng . . . cách một tiếng , chiếc xe lao đảo rồi chợt ngã . May mà Tiểu Cầm nhảy xuống kịp thời . Cúi nhìn , cô thở ra một hơi dài mệt mỏi . Sút sên rồi ! Chán làm sao . Chuyện nhỏ của thường khi sao hôm nay với cô nghiêm trọng quá .

Chiếc sên bướng bỉnh này như cũng muốn chống lại cô . ba lần gắn vào lại sút đủ cả ba . Đồng tình cùng mưa gió , nó bắt cô phải ngồi đây nghe cơ thể mình rét lạnh . Tự nhiên thấy tủi thân , Tiểu Cầm đá mạnh vào chiếc xe cho nó đổ lăn xuống đất rồi ngồi khóc như đứa trẻ . Không kìm chế nữa , tiếng nước nở bật thành lời , đôi vai nhỏ cứ run lên , run lên từng chập .

- Đừng khóc nữa Tiểu Cầm , xe đã sửa xong rồi , về đi thôi .

Thoảng trong tiếng mưa , dường như có tiếng một chàng trai rất ấm . Ngỡ ngàng , ngẩng đầu lên , Tiểu Cầm nhìn thấy Hiếu Phong .

Người ướt sũng , anh đứng cạnh bên chiếc xe đạp đã gắn lại sên . Là Hiếu Phong ư ? Anh từ đâu ra vậy ?

- Tôi đến đón Tiểu Cầm như thường bữa trước cổng phi trường - Mỉm cười . Hiếu Phong cố chống lại cơn lạnh , nhưng không được . Trong chiếc áo sơ mi bằng ka tê mỏng , Tiểu Cầm vẫn thấy cơ thể anh run lên nhè nhẹ . Mặt tái xanh , môi nhợt nhạt , anh đang cố giữ mình không cho hai hàm răng va vào nhau lập cập - Nhưng thấy Tiểu Cầm thét bảo Jone với Gia Thăng , không thích người đưa đón . Tôi sợ quá hổng dám ra . Chỉ lén âm thầm theo bảo vệ Tiểu Cầm .

Thật ư ? Tiểu Cầm thoảng nghe tim xúc động bồi hồi . Hiếu Phong chân thành quá , chắc anh chẳng nói dối đâu . Nhưng . . . anh theo dõi bằng cách nào ? Sao cô không nghe tiếng động cơ xe .

- Tôi đi bộ - Như hiểu nỗi thắc mắc trong lòng cô , Hiếu Phong giải thích - Để tránh sự chú ý của mọi người .

- Đi bộ ? - Tiểu Cầm chớp mắt . Như không tin , cô nhìn kỹ Hiếu Phong hơn . Trời ơi , đúng là anh đi bộ thật rồi . Dầm người trong

mưa như vậy này giờ , chắc là anh lạnh lắm - Sao anh không mặc áo mưa ?

- Tôi không ngờ trời mưa nên không mang theo - Mỉm cười Hiếu Phong như hạnh phúc trước vẻ quan tâm của Tiểu Cầm - Thôi đừng nói dông dài nữa , lên xe tôi chở Tiểu Cầm về . Còn suy nghĩ gì nữa ? Coi như làm phước cho tôi quá giang một lần đi . Tôi lạnh lắm rồi . Cầm môi thoáng ngằn ngừ , Tiểu Cầm nhẹ gật đầu rồi trao ghi đông xe lại cho anh . Vuốt tóc , cô bước lên phía trước . Bởi là xe sườn ngang , cô lại chẳng găng yên sau . . . nên đành vậy .

Vốn quen điều khiển các loại xe phân khối cao . Lần đầu ngồi lên chiếc xe đạp nhẹ tênh , lại thêm người đẹp ngồi trước mặt , trong lòng Hiếu Phong bối rối lắm . Chiếc xe bị mất thăng bằng loạng choạng hồi lâu mới lăn bánh được .

Thật lâu , chẳng nghe Tiểu Cầm lên tiếng hỏi gì , thấy không gian trầm lắng quá , Hiếu Phong hắng giọng , toan nói một câu . Nhưng . . . nghĩ mãi không ra câu gì cả . . . Anh đành thở ra một hơi dài , rồi tiếp tục lặng yên . Nghe tiếng mưa rơi hòa lẫn tiếng cót két nặng nề của vòng quay xe đạp . . .

Vẫn thế , vẫn im lặng suốt quãng đường dài . Không chỉ Hiếu Phong thôi mà cả Tiểu Cầm cũng thế . Cô không tìm được lý do nào mở miệng cho thật tự nhiên .

Cô chỉ biết thầm cảm ơn anh nho nhỏ trong lòng . Thật đó , nếu đêm nay không có sự giúp đỡ của Hiếu Phong , cô đã không biết mình phải làm gì với chiếc xe đạp sút sên , trật con chó giữ bốn bề mưa gió .

Hiếu Phong không biết lúc gặp anh , cô đã mừng như thế nào đâu . Chỉ thiếu một chút thôi là cô nhảy lên rồi . Kim chế lẫn cô mới không để lộ lên nét mặt cho anh thấy .

Im lặng giữa lòng anh và giữa lòng thành phố vắng . Nghe tiếng mưa và tiếng xe trữu nặng vòng quay , Tiểu Cầm chợt thấy mình yếu đuối làm sao . Bao nhiêu nghị lực cương quyết tan biến cả . Một mối vô cùng , cô chỉ muốn nhắm đôi mắt lại , ngã vào lòng anh để quên đi bao khổ đau , phiền muộn trong đời .

Hơi nóng từ người anh ấm quá , xua tan cơn lạnh khỏi người cô . Để bỗng nhiên cô nhận ra rằng : mình vẫn là một người con gái . Cần được chở che , nương tựa bằng tình yêu , hạnh phúc của một người chồng .

Chồng ! Tiểu Cầm chợt phì cười mai mỉa cho mình . Đừng nên mơ tưởng đến làm gì . Đã là người con gái trong trọn vẹn , thì mơ tưởng làm gì thêm khổ đau thôi . Đột nhiên nghe giận dữ Tiểu Cầm hét to , át cả tiếng mưa :

- Dừng lại . Tôi không cần anh chở .

Ngỡ mình bị ù tai , Hiếu Phong vẫn đều chân dẫn bước . Anh êm giọng :

- Tiểu Cầm nói gì ?

- Tôi bảo anh dừng lại - Tiểu Cầm hét lớn rồi không chờ anh thực hiện , cô nhảy đại xuống lòng đường . Hiếu Phong chống mạnh chân nhưng không kịp . Anh và chiếc xe ngã nằm dài trên mặt đất .

- Em sao vậy ? - Ngơ ngác , anh nhìn mặt Tiểu Cầm bừng sắc giận . Quên cả vết xước trên cườm tay đau điếng .

- Tôi không cần anh quan tâm đến tôi đâu ! - Thoáng xao lòng , nhưng Tiểu Cầm đánh giọng . Cúi dựng chiếc xe lên , cô tránh không nhìn anh rồi nhảy lên yên . Đạp ào đi . Bất kể trời mưa gió và bóng anh một mình giữa trời đêm mưa gió .

Lật người sang bên , Hiếu Phong cố chống tay ngồi dậy nhưng . . . không nổi . Toàn thân đau nhức rã rời , cổ họng khô đắng , đắng nghét .

Khát nước quá , nhưng không tài nào gượng nổi . Hiếu Phong đành bất lực nhìn chai nước trên bàn . Giận Lâm Thanh và Hiếu Phương biết bao nhiêu . Nuôi bệnh hay đến để tâm tình ? Đặt bình thủy lên bàn một cái , hỏi thăm qua loa cho phải lệ rồi lập tức nắm tay nhau biến mất . Bãi cỏ sau bệnh viện kín đáo vô cùng , bảo đảm những nụ hôn say không bị ai bắt gặp .

Liếm cái môi khô khốc , Hiếu Phong thở ra một hơi dài . Cái số cô đơn là như vậy , trách ai được ? Chúng nó mới vào yêu , anh cũng nên thông cảm . Căn bệnh này tự anh chuốc lấy thôi . Có trách là trách Tiểu Cầm kia . Cô ấy vô tình quá , nỡ nhấn tâm để anh lê cái chân bị trật lội bộ hơn bốn cây số đường dài dưới cơn mưa tầm tã . Song thật lạ , Hiếu Phong thấy mình không trách cũng chẳng giận tí nào . Dù trận mưa hôm đó đã làm anh cảm nặng . hai lá phổi sưng to , suýt thì nguy đến tính mạng rồi . Anh vẫn thấy hài lòng , thấy vui trong bụng . Vì ít ra , trong trận chiến này anh cũng thắng được Jone . Không hoàn toàn , mỹ mãn lắm . Song có còn hơn không . Tự nhiên , Hiếu Phong có linh cảm , rằng sau cơn bệnh thập tử nhất sinh này , quan hệ giữa anh và Tiểu Cầm sẽ thay đổi phần nào .

Là chàng công tử đào hoa , phong lưu đẹp trai mà việc tìm một cô bạn gái dễ thương với Hiếu Phong không khó . Nếu không bảo là quá dễ dàng . Hàng lô các cô tiểu thư con nhà quý tộc thòm thềm trái tim đang để ngỏ của anh .

Nhưng . . . sao chỉ là những bông đùa bốn cột cho vui . 24 tuổi đời , ba lần cặp bồ , Hiếu Phong vẫn chưa hề có một ý định nghiêm túc nào cho cuộc sống gia đình . Cho đến khi gặp Tiểu Cầm , trái tim băng giá của anh hoàn toàn sụp đổ . Như cây cà rem bị phơi giữa nắng mặt trời . Anh bị cô chinh phục hoàn toàn vô điều kiện .

Từ lúc nào , bao giờ Hiếu Phong không tài nào biết được . Anh chỉ cảm nhận được một điều . Rằng từ lâu lắm rồi , có lẽ ngay từ phút đầu tiên trên máy bay cô thấy anh ngồi khóc . Trái tim của anh đã bắt đầu có ấn tượng về cô .

Liệu có phải tiếng sét ái tình như các nhà văn thường nói ? Hiếu Phong không xác định . Anh chỉ thấy nôn nao , mong nhớ một điều rất vô hình . Anh thích gặp cô , hồi hộp khi trò chuyện với cô và . . . đặc biệt , hôm nào cô bay vắng không về , anh lại thấy dạ bồn chồn , ăn không ngon , ngủ không yên .

Thấy cô thân mật với Jone , anh tức điên lên mà không tìm ra nguyên do chính đáng , về công ty anh nổi quạu , cộc cằn với nhân viên cho đến khi được Tiểu Cầm cứu thoát chết ở bờ sông vườn nhàn của Đoan Trang , Hiếu Phong đã khẳng định được lòng , anh thật sự yêu Tiểu Cầm . Yêu mãnh liệt , đắm say hơn mọi thứ trên đời . Để anh phải hạ quyết tâm , bằng mọi khả năng và sức lực chinh phục cho bằng được trái tim cô . Chết như Roméo và Juliet còn chưa sợ

huống hồ gì . . . trận cảm xoàng này . Nhưng chao ôi là khác nước .
Lâm Thanh , Hiếu Phương ơi , chúng bay chết ở xó nào rồi ?

Đến đã lâu nhưng không vội bước vào , Tiểu Cầm lặng yên bên
khung cửa ngắm Hiếu Phong . Vẻ tiêu tụy trên gương mặt anh làm
lòng cô xốn xang , ray rứt quá . một nỗi ăn năn nhẹ len làm trái tim
cô phập phồng hoài . Cái cảm giác lạ lùng , chưa từng có trong đời
đang xâm chiếm lấy cô .

Nhớ lại hôm đó , Tiểu Cầm trách mình cư xử trẻ con , nông nổi quá !
Thường ngày điềm đạm , chín chắn bao nhiêu , phút đó lại đối xử
thua cả nhỏ Đoan Trang nông nổi , bốc đồng kia nữa . Tại sao ? Tiểu
Cầm biết mình vô lý lắm khi bỏ mặc anh một mình giữa cơn mưa như
vậy . Nhưng . . . biết làm sao ? Trong phút ấy , cô bị kích động quá
lớn .

Xin lỗi nhé Hiếu Phong , thật tình tôi không muốn vô tình , đối xử
nhẫn tâm với anh như vậy . Tôi không làm chủ được mình , cũng như
phút này đây , đến thăm anh theo lời của Đoan Trang rồi , tôi vẫn
ngần ngừ không muốn bước vào . Bỗng nhiên sao tôi sợ quá . Mà sợ
cái gì ? Tôi cũng không biết nữa . Tôi không muốn gặp anh mà cũng
chẳng muốn về . một cái gì mâu thuẫn đang níu kéo lòng tôi .

Thôi nhé , đến thăm anh một chút cho phải tình , phải nghĩa . Bây
giờ tôi về đây . Công việc ở quầy sách còn nhiều lắm , thông cảm cho
tôi nhé Hiếu Phong !

Nói thầm cùng anh , Tiểu Cầm nhẹ nhàng quay lưng , chợt một tiếng
xoàng vang lên ghê rợn làm cô giật mình quay đầu lại . Hốt hoảng
thấy Hiếu Phong té nằm dài trên đất . Cạnh bên là chiếc bình thủy vỡ

tan , tung tóe . Không ý tứ gì , cô chạy nhanh vào , đỡ lấy anh :

- Trời ơi , Hiếu Phong , anh có sao không ?

- Không sao ! - Nhận ra Tiểu Cầm , Hiếu Phong mừng quỳnh lên như đứa bé , thở hắt ra , anh thanh minh - Tôi khát nước quá !

- Để tôi rót cho - Nhẹ đỡ anh đứng dậy , ngồi xuống giường , Tiểu Cầm tránh không nhìn vào mắt Hiếu Phong . Có một chút bối rối làm chân tay cô thừa thải , vụng về - Sao không ai nuôi anh vậy ?

- Ờ ! - Tính bảo cô là có Hiếu Phương với Lâm Thanh , nhưng Hiếu Phong kìm lại được . Anh vờ thăm nảo - Nhà cửa neo đơn , lại độc thân nên khổ vậy đó Tiểu Cầm . Khát nước lâu rồi chẳng dám nhờ ai . Đến khi gắng gượng thì ra nông nổi như vậy đấy . Ôi ! - Chợt thấy vết máu trên tay , Hiếu Phong hốt hoảng - Đứt tay bao giờ vậy ?

Đang thu dọn những mảnh thủy tinh vỡ , nghe tiếng anh kêu đau , Tiểu Cầm nhìn lại thấy máu đỏ trên tay Hiếu Phong , cô quỳnh lên :

- Đừng động đây , để tôi kêu bác sĩ .

- Đừng kêu bác sĩ , vết đứt cạn thôi mà !

Dù vết đứt khá sâu và khá đau , Hiếu Phong vẫn không muốn mời bác sĩ . Anh thềm được Tiểu Cầm săn sóc cho hơn . Ôi , bàn tay cô dịu dàng biết bao nhiêu . Bao đau đớn , mệt mỏi trong cơ thể như tan biến cả .

- Anh uống nước đi - Bưng cữm tay lại cho anh , dọn xong mớ mảnh vỡ trên sàn nhà , Tiểu Cầm rót cho Hiếu Phong một ly nước lọc . Nhìn anh uống ngon lành mà lòng lại nao nao . Trong đời lần đầu tiên cô chăm sóc cho một người đàn ông . Êm dịu , đầm ấm biết bao nhiêu .

- Cám ơn Tiểu Cầm !

Trả ly nước lại cho cô , Hiếu Phong nghe lòng cuộn tràn bao cảm xúc . Sao Tiểu Cầm không nhìn thẳng vào mặt của anh vậy nhỉ ? Bối rồi hay mắc cỡ ? Ôi , dù bối rồi hay mắc cỡ gì cũng tốt thôi . một nhà tâm lý có viết rằng khi yêu , con gái hay thẹn thùng và bối rồi . Đúng không ? Tiểu Cầm đã yêu anh rồi chưa vậy ?

- Tại tôi mà anh bình như vậy , thật . . . áy náy . Tôi xin lỗi , mong anh đừng giận .

- Hà ? Tiểu Cầm mới nói gì ?

Mãi suy tưởng lung tung , Hiếu Phong nghe không rõ . Anh hỏi lại rồi xua tay lia lịa :

- Ôi , đừng nói vậy Tiểu Cầm . Tôi không bao giờ giận Tiểu Cầm đâu . Chỉ mong Tiểu Cầm hiểu là . . .

- Ôi , anh Phong . . . Bác sĩ dặn là anh không được nói nhiều đâu . Cổ họng của anh đau lắm đó .

Lời tỏ tình đang thuận buồm xuôi gió bỗng bị cắt ngang bởi . . .

giọng một người con gái nghe lạnh lạnh . Con nhỏ Hiếu Phương vô duyên quá ! Cau mày , Hiếu Phong mắng thầm trong bụng . Chỉ giỏi tài phá đám . Sao không ở ngoài tư tình tâm sự cho đã đời đi , vào chi giờ này vậy ?

- Xin lỗi , tôi không biết ! - Giật mình quay ra chào người mới đến , Tiểu Cầm nhẹ đứng lên - Bây giờ , xin phép được kiếu từ . Chào mọi người .

Rồi cô quay lưng , bước nhanh ra cổng . Không để ý đến nét mặt khó coi của Hiếu Phong . hai mắt tròn tròn , xương quai hàm bạnh ra ,

anh trừng trừng ngó Hiếu Phương và Lâm Thanh giận dữ . Như muốn bóp chúng chết tươi . . . nhưng . . . may là anh bình , không đi nổi .

- Này , có phải cô tiếp viên hàng không xinh đẹp của anh không ? - Vô tình , nhí nhảnh Hiếu Phương như khiêu khích - Chà , coi được quá chứ , đáng để chàng ngã bệnh nằm dài .

- Đúng cái đầu mày . . . - Điên tiết , Hiếu Phong dúi mạnh đầu Hiếu Phương một cái - Sớm không sớm , muộn không muộn , lựa ngay lúc cao trào của người ta vào phá đám .

- Vậy sao ? - Đôi lông mày nhướng nhướng vẻ ngạc nhiên , thích thú - Cao trào gì vậy ? Kể nghe coi . Có phải chàng sắp đặt lên môi nàng nụ hôn không ? Chao ôi ! Mê li quá ! - Lâm Thanh rùn vai lại , cười to . No nê trong tình yêu , nên mặt hấn tươi tỉnh lắm .

Hừ ! Vừa quê vừa tức , Hiếu Phong quay mặt vào trong vách không thèm đáp , Hiếu Phương thở hắt ra :

- Thôi , anh Phong giận rồi , ở đây làm gì cho chướng mắt . Lâm Thanh , chúng ta ra vườn đi !

- Ừ - Lâm Thanh tán đồng , tiếng chân bước xa dần .

Hiếu Phong chợt hét lên :

- Khoan đã , rót cho tao ly nước . Đồ láu cá , lại đây , rồi tao kể cho nghe . . .

Sau hơn một giờ nói chuyện với Đoan Trang , Tiểu Cẩm nghe nhẹ cả người . Con bé thế mà hay hơn cả chuyên gia tâm lý . Chỉ với một vài lập luận trẻ con , nó xua khỏi lòng cô niềm mặc cảm bao ngày . Đám mây u ám phủ vây cuộc đời cô trong phút chốc bị nó đuổi sạch trơn .

Tại sao lại tiết lộ cho Đoan Trang biết cái bí mật khủng khiếp nhất đời mình ? Tiểu Cầm không hiểu . Lờn tâm sự bắt đầu từ một câu nói băng quơ , khi Đoan Trang vô tình hỏi :

- Chị đã đến thăm Hiếu Phong chưa ?

- Rồi - Gật đầu mà mắt buồn thiu , Tiểu Cầm làm Đoan Trang chú ý .

Con bé xích lại gần :

- Có phải anh ấy bảo đã yêu chị rồi không ?

Ngỡ con bé ghen với mình , Tiểu Cầm nhẹ lắc đầu . Không ngờ Đoan Trang lại thở một hơi dài :

- Cái anh coi bự con vậy mà nhát gan còn hơn thỏ . Tỏ tình thôi , có gì khó mà ấp a ấ� ứng như gà mắc dây thun vậy ?

- Em nói sao ? - Trân trời , Tiểu Cầm nhìn nó - Sao tự nhiên lại bảo Hiếu Phong tỏ tình cùng chị chứ ?

Con bé cười xòa :

- Thôi đừng giấu em làm gì nữa . Không cần anh Phong nói em cũng biết . Ảnh mêt chị lâu rồi . Không thì đâu tốt bụng vờ đến giảng bài cho em chứ .

Một cái gì giống như cái thở phào nhẹ nhõm chạy qua trái tim Tiểu Cầm . cô vờ lắc đầu :

- Em chỉ khéo đoán mò .

- Em không đoán mò đâu . Chính miệng anh Phong bảo với em . Mà chị tính sao ?

- Tính cái gì ? - Tiểu Cầm ngơ ngác .

- Thì tính chuyện Jone với Hiếu Phong đó . Cả hai đều yêu và ngon cỡ như nhau . Chị chọn ai bây giờ hả ?

Ngon ! Tiểu Cầm bật phì cười . Tình yêu mà Đoan Trang xem như bánh kẹo , nói nghe dễ như không .

- Hà ? Chị chọn ai ? Jone đi . Chị sẽ được dịp đi nước ngoài liên tục đó . - Vô tư , Đoan Trang phân tích - Mà Hiếu Phong coi cũng khá .
Chà ! Đúng là điên đầu rắc rối .

Không điên đầu rắc rối đâu ! Tiểu Cầm chột buồn . Không kìm lòng , cô buột miệng :

- Chị chẳng chọn ai là êm chuyện .

- Ủa ? Sao vậy ? Chị chê họ hả ? - Đoan Trang ngỡ ngác .

Tự nhiên , Tiểu Cầm nghe trống vắng cô đơn . một phút yếu lòng không kìm chế cô thốt thành lời :

- Vì chị không xứng đáng với ai cả ! Đoan Trang , em biết không , ngày xưa trong một phút lỡ lầm , chị đã trót trao đời con gái cho . . . một gã sở Khanh - Tiểu Cầm giữ lại một nửa bí mật cho mình .

- Trời đất ! - Như bất ngờ , Đoan Trang la lớn - Gã nào mà khốn nạn vô liêm sỉ vậy ?

- Một gã học chung lớp - Nhìn vào mắt Đoan Trang , Tiểu Cầm cười buồn - Giờ thì em hiểu vì sao chị từ chối tình yêu rồi chứ ? Không riêng gì Jone hay Hiếu Phong . Mà bất kỳ chàng trai nào , chị cũng thấy mình không xứng đáng .

- Chị nói sai rồi - Một phút ngỡ ngàng trôi qua , Đoan Trang lắc đầu - Chuyện dĩ lỡ thôi , có phải tại chị muốn đâu . Thời buổi này , em nghĩ đàn ông con trai ít quan tâm đến vấn đề trinh tiết lắm .

- Vấn đề không phải là họ quan tâm ít hay nhiều , mà tự chị , chị cảm thấy mình hèn kém , nhơ nhuốc , không xứng với họ thôi - Đã

tâm sự , phải tâm sự thật . Tiểu Cầm không giấu nổi mặc cảm bao ngày đã dẫn xé , níu kéo khiến mình đóng chặt cửa con tim , chôn đời trong cô đơn , buồn bã .

Không được . Với tất cả quyết tâm và niềm lạc quan con nít của mình , Đoan Trang quyết làm Tiểu Cầm đổi thay quan niệm . Với con bé ấy , tiết trinh không quan trọng lắm . Là con gái cần phải giữ gìn .

Nhưng . . . nếu lỡ mất rồi . . . thì cũng đừng cho là chuyện động trời động đất gì . Cuộc đời đâu đóng kín cửa với những người trót một lần lầm lỡ . Dù chuyện xảy ra rồi , mình cũng phải cố quên mà sống , mà vui .

Theo trường hợp của Tiểu Cầm , nó khuyên chị hãy quên và hãy yêu theo đúng trái tim mình . Jone , Hiếu Phong hay bất kỳ chàng trai nào khác , rồi . . . lựa lời tỏ thật cho người ta biết . Sẽ không sao đâu . Bởi khi yêu thật tình , người đàn ông thường rộng lượng và quân tử lắm . Chính xác trăm phần trăm đó . Kinh nghiệm này , nó đã đọc được nhiều trên các tạp san tình yêu - Hạnh phúc , gia đình mà nó vẫn mua về bỏ đầy nhà đó .

Hồng tin ư ? Được rồi , nó lại sẵn sàng lôi hàng lô , hàng lốc các mẫu chuyện người thật , việc thật dưới quê ra kể . Khỏi kẻ lỡ lầm rồi vẫn tìm được cho mình hạnh phúc . Thậm chí ly dị chồng , có con rồi vẫn tìm được tình yêu đích thực cho mình .

Lý thuyết suông , lập luận trẻ con vậy mà . . . thật không ngờ , nó lại làm cho Tiểu Cầm tin . Tin mãnh liệt như kẻ đắm tàu tin vào mảnh ván mong manh giữa đại dương kia sẽ cứu được mình . Tại sao ?

Tiểu Cầm không hiểu . Dù những lý lẽ , lập luận này chẳng lạ với cô

một chút nào . Ngày trước , mỗi lần cầm tờ báo trên tay , cô vẫn thường trề dài môi , dè bủ , cho rằng các nhà văn lý thuyết suông , chung chung dạy đời mà chẳng biết cóc khô gì .

Thế mà . . . lạ quá ! Tiểu Cầm thấy mình bị các lập luận của Đoàn Trang thuyết phục một cách dễ dàng . Để nổi ưu tư , niềm mặc cảm dần tan biến . Sức sống bùng sôi , cô thấy yêu đời hơn . Con tim mở toang cánh cửa đón luồng gió hồi sinh mới . Tình yêu !

Ôi ! Tình yêu . Nó ra sao ? Màu gì ? Mùi gì ? Mà làm tim cô ngây ngất vậy ? Như muốn nhảy cẫng lên , muốn ôm hết mọi người vào lòng mà thương , mà hét . Từ nay , cô đã không còn sợ bị đám bạn tiếp viên chê cười nữa . Tạm biệt nhé những tháng ngày lăm lũi đạp xe trên đường một bóng , một mình .

Thế nhưng . . . yêu ai bây giờ nhỉ ? Tiểu Cầm khó xử . Giữa Jone với Hiếu Phong cô sẽ chọn ai ? Trái sao cứ lập lờ , không phân biệt , Jone đến trước , Jone trung hậu thật thà , rất dễ thương trong lúc Hiếu Phong quá chân thành , giàu kiến thức , đáng yêu .

Một đêm suy nghĩ không tìm ra câu trả lời đúng cho trái tim mình , Tiểu Cầm đành phải nhờ cánh hoa hồng này quyết định tương lai , số phận cho mình vậy . Này nhé , từng cánh từng cánh một , cô bắt đầu đếm đây .

- Hiếu Phong , Jone , Hiếu Phong . . . Những cánh hoa với dần theo lời đếm của Tiểu Cầm - Hiếu Phong . . .

Và cuối cùng , thật bất ngờ , cánh hoa dừng lại ở chàng Jone tội nghiệp . Mọi việc đã được giải quyết xong , nhưng . . . Tiểu Cầm vẫn thấy bàng khuâng , không ổn . Cánh hoa cuối cùng không hẳn là một

cánh hoa nguyên vẹn . một chú sâu tinh nghịch nào đã gặm gần hết nửa cánh hoa . Nó chỉ còn là một mảnh nhỏ với nhiều lỗ lủng .

Tính sao đây ? Nhún vai , Tiểu Cầm căn nhẹ môi suy nghĩ . Cánh hoa nào cũng là cánh hoa thôi , dù nguyên vẹn hay không cũng vậy . Số trời đã định cô với Jone rồi , còn thắc mắc nghĩ vẩn vơ gì nữa . Mau nhận lời mời của Jone đi . một đêm biểu diễn thời trang ở nhà hát lớn .

- Anh đưa em lên - Dừng xe dưới cổng chung cư , Jone lịch sự mở cửa xe , toan bước xuống theo Tiểu Cầm , nhưng . . . cô cản lại :

- Thôi được rồi Jone , em không muốn làm mọi người chú ý . Hơn nữa trời lại mưa , anh sẽ bị ướt .

- Vâng . . . - Chớp mắt , Jone nắm tay Tiểu Cầm lưu luyến - Em về nhé , ngủ ngon . Mai gặp lại .

- Vâng ! - Tiểu Cầm nhẹ gạt đầu , nhưng không lui bước được . Vô tình hay cố ý mà Jone cứ nắm chặt tay cô vậy ? Tế nhị , Tiểu Cầm cười , nhắc khéo - Em về đây , mưa lớn quá , ướt cả em rồi .

Mấy ngón tay nhẹ lay , hơi lỏng một chút nhưng vẫn không buông . Nhìn thẳng vào mắt Tiểu Cầm , Jone ngập ngừng một chút rồi khẽ nói :

- Anh muốn hôn em . Em đồng ý chứ ?

Bàn tay rút nhanh về theo một phản xạ tự nhiên . Tiểu Cầm chợt rùng mình không vì mưa lạnh . Cô nghĩ đến nụ hôn rồi chợt nghe ghệt thở . một cái gì giống như cảm giác buồn nôn dâng lên cổ cô nghe nhồn nhột . Gương mặt Jone thật gần , thật sát mặt cô . Nét điển trai thanh tú của anh như vụt biến đi đâu . Để mắt cô nhìn rõ ,

thật rõ những lỗ chân lông to xồ trên làn da anh trắng toát . Đáng sợ làm sao ?

Thấy Tiểu Cầm chột lạng người đi không nói , ngỡ cô đã nhận lời , Jone mừng quá . Anh nhẹ nâng gương mặt cô lên rồi bất chợt đặt xuống đôi môi đang hé mở vì sợ hãi một nụ hôn . Vâng , một nụ hôn thật đắm say , cuồng nhiệt .

- Ôi , không !

Tiểu Cầm lắc mạnh đầu nhưng không kịp . Môi Jone đã đặt mạnh xuống môi cô ngẫu nhiên . Những sợi râu trên mép chưa kịp cạo của anh đâm vào da cô đau điếng .

Đôi mắt mở to , Tiểu Cầm kinh sợ nhìn gương mặt Jone trong cảm giác . Đôi mắt anh nhắm nghiền , mê mê trong lúc đôi môi cứ ngẫu nhiên không ngừng . Gương mặt người dượng ghê chột hiện lên trong tiềm thức , cùng nỗi đau , nỗi tổn thương liên tiếp kéo nhau về . Không kìm chế được , Tiểu Cầm ụa lên một tiếng rồi vụt chạy đi nhanh .

Cô ấy mắc cỡ đấy mà ! Nhìn theo bóng Tiểu Cầm mất trong mưa , Jone khẽ mỉm một nụ cười hạnh phúc . Tay xoa cằm , anh nỗ máy chiếc Ronroll rồi phóng vọt đi . Mơ màng nghĩ đến cuộc hẹn ngày mai và nụ hôn tình diệu tuyệt . Ôi ! Tiểu Cầm , nỗi mê mê , ngây ngất như hãy còn theo nụ hôn , bay biến giữa lòng anh .

Tình yêu là thế ư ? Chạy loạn trong mưa một lúc lâu , Tiểu Cầm mới dừng chân đứng lại . Tựa lưng vào một gốc cây cổ thụ bên đường , cô đưa tay vuốt mặt , lệ hay mưa đang tuôn chảy xuống người cô ? Không rõ , nhưng Tiểu Cầm nghe môi mình mặn đắng . Nụ hôn của

Jone vẫn còn kia , kinh tởm làm sao ?

Không ! Tiểu Cầm muốn gào to , muốn ụa , muốn ói ra tất cả những cảm giác trong người . Đấm mạnh tay vào thân cây , cô khóc . Cô nguyên rủa bản thân cũng như giận dữ mắng Đoan Trang . Con bé tài lanh đã vô tâm xúi cô làm điều điên dại .

Nếu yêu chỉ là những nụ hôn , những vuốt ve thân xác thì . . . đáng kinh tởm biết bao . Vậy mà . . . Tiểu Cầm nghe giận lây các thi nhân . Tại sao các người cứ luôn miệng ca ngợi tình yêu là bất diệt , là thủy chung , là một điều không thể thiếu trên đời ? Là ai sinh ra lớn lên cũng phải một lần yêu . Không yêu là không sống ?

Láo toét , láo toét tất cả ! Tiểu Cầm chợt muốn gào to . Tình yêu chẳng là gì cả . Nó thấp hèn , đê tiện và khốn nạn . Cô căm ghét nó và không chỉ thế , cô căm ghét cả Jone , cả bọn đàn ông nào dám yêu mình .

Những hạt mưa trên đầu chợt dứt , tiếp theo đó là một giọng nam trầm , thật ấm vang lên :

- Về đi Tiểu Cầm , quá khuya rồi !

Đưa mắt nhìn lên , cô ngỡ ngàng nhận ra dáng Hiếu Phong quen thuộc . Vẫn như lần trước , khắp người anh sũng nước . Tay cầm dù nhưng anh nhường hết cho cô .

- Trời ơi , sao anh lại dầm mưa ?

Trong khổ đau tuyệt vọng , không hiểu sao Tiểu Cầm vẫn nhớ Hiếu Phong còn đang bệnh , giờ này lẽ ra anh phải nằm trong bệnh viện .

- Vào trong dù mau đi . - Gắt lên rồi Tiểu Cầm mới nhớ . Chẳng việc gì cô phải quan tâm . Anh bệnh hay không bệnh , đó là việc của anh

mà .

- Sao vậy ? Tiểu Cầm giận tôi à ? - Vừa vào trong dù đứng cạnh cô , chợt thấy nét mặt cô khó khăn , Hiếu Phong hốt hoảng lùi ra ngoài mưa đứng tiếp .

- Việc gì tôi phải giận anh - Gay gắt Tiểu Cầm bước đi nhanh , lòng thầm thắc mắc , không biết Hiếu Phong từ đâu bỗng hiện ra như vậy ? Bao lâu rồi ? Anh có thấy hành động của mình với Jone không ?

- Tiểu Cầm , đừng đi nhanh quá , chờ tôi với - Hồi hả đuổi theo cô , Hiếu Phong như thanh minh - Lúc chiều Đoan Trang có đến bệnh viện thăm tôi . Nghe cô kể . . .

Tim chợt thót nhanh trong ngực , Tiểu Cầm quay lại thật nhanh :

- Kể sao ?

- Kể tối nay cô sẽ nhận lời Jone đi xem biểu diễn thời trang .

Kín đáo thở phào , nhưng Tiểu Cầm vẫn chưa yên trong bụng :

- Rồi gì nữa ?

- Vậy thôi - Hiếu Phong bước lên sòng bước cùng cô - Mà . . . tôi thấy chẳng an tâm . một cái gì như lửa đốt lòng để tôi phải lên rời bệnh viện đến gặp Tiểu Cầm . Tôi đã chờ ở bậc thang lâu lắm . Rồi không thấy Tiểu Cầm đi làm về , tôi mỏi mòn , thất vọng quá nên đứng dậy ra về . Lúc đi ngang cây cổ thụ , thấy ai giống Tiểu Cầm quá tôi ghé vào xem thử , thì đúng thật - Ngưng một chút lấy hơi , Hiếu Phong hỏi - Sao vậy ? Tiểu Cầm có chuyện buồn à ? Tôi chia sẻ có được không ?

- Không ! - Đã về đến chung cư , Tiểu Cầm quay lại hét một tiếng không rời vụt chạy lên lầu . Bỏ mặc Hiếu Phong giữa cơn mưa tầm tã

.

- Các bạn tiếp viên thân mến ! Tổ bay chúng ta hôm nay tiếp nhận một đồng nghiệp mới thay cho anh cậu Nam vừa nghỉ tuần qua , xin giới thiệu . . .

Những đôi mắt đổ dồn về chị tiếp viên trưởng , nóng lòng , chờ đợi . Ai sẽ là bạn bay mới của mình đây ? Có đẹp lắm không ? Chỉ duy nhất một Tiểu Cầm không quan tâm đến . Cô mãi kiểm tra lại hành lý của mình . Hồi hộp lắm , vì đây là lần đầu cô được bay một chuyến xa như vậy . Tận Hoa Kỳ . Cách Việt Nam đúng một nửa vòng trái đất .

- Hê lô ! Xin chào các bạn , tôi là . . .

Giọng nam nghe quen quá , tựa như giọng Hiếu Phong . Mà anh thật . Cái tên Trần Hiếu Phong đã được xướng lên trong tiếng vỗ tay mừng của các tiếp viên . Trông chàng trai trẻ này sao đào hoa , duyên dáng quá .

Anh muốn giở trò gì ? Xách túi bước lên máy bay Tiểu Cầm vờ như chẳng thấy Hiếu Phong . Cô chẳng biết sẽ đối xử với anh ra sao cả . Mặt lạ ư ? Kỳ cục lắm . Còn gật đầu chào ? Cô không muốn chút nào .

.

Từ hôm gặp anh đến nay , Tiểu Cầm cứ ăn năn ray rứt . Cô lo cho anh dầm mưa trúng lại , bệnh sẽ nặng lên . Mấy lần muốn hỏi Đoan Trang , nhưng ngại quá , đành thôi vậy .

Cô đã giận nó rồi , không thèm nói một câu mặc cho nó suy diễn lung tung , tìm mãi chẳng thấy mình phạm lỗi gì . Nửa tháng trời chị em ở chung phòng , vào ra thấy mặt nhau mà chẳng ai thèm nói với

ai câu nào cả . Nhỏ Đoan Trang xin lỗi , làm quen hoài không được , đã tự ái giận lại rồi . Cái mặt con nít kên kên , nó ngoảnh đi mỗi lần trông thấy cô thật buồn cười .

Còn Jone , anh chắc sẽ chẳng bao giờ hiểu nổi thái độ kỳ quặc của cô đâu . Hơn bốn lần Jone đến nhà chơi để bị cô sập ngay cánh cửa vào trước mặt rồi lạnh lùng nói to hai chữ :

- Không tiếp !

Kiên nhẫn , Jone ôm bó hồng to đợi cô trước cửa hơn bốn tiếng đồng hồ . Cho đến khi thím Ba cạnh bên nhà qua hỏi , anh mới ngại quá , bỏ ra về . Bó hồng tiu ngui héo trên tay .

Đến phi trường , Jone cũng mỏi mắt chờ cô rồi trở về không . Tiểu Cầm lên cửa sau , hoặc không thì ở lì mãi trong phòng khách cho đến khi Jone về hẳn mới bước ra . Hôm qua , nghe Đoan Trang nói với dì Ba là Jone đã về Thái Lan ký hợp đồng rồi . Phải hơn một tuần mới về lại Việt Nam , Tiểu Cầm thở phào thoát nạn .

Song nạn này vừa thoát , nạn khác lại đến ngay . Hiếu Phong không phải vô cớ trở thành tiếp viên đâu . Tiểu Cầm biết rõ điều này .

Nhưng . . . biết làm sao ? Máy bay đã cất cánh rồi . Dù muốn dù không , cô cũng phải cùng anh giáp mặt trọn chuyến bay . Vừa đi vừa về trên dưới 50 tiếng đồng hồ .

- Anh Phong à , để đó tụi em làm cho . Anh còn mới , lạ người , lạ việc .

Tiếng Thanh Hằng léo nhéo cắt ngang dòng suy tưởng của Tiểu Cầm . Ngẩng đầu lên , cô nghe tim thót nhanh trong lồng ngực , Hiếu Phong đang đi đến . Tính sao đây ? Gật đầu chào hay giả ngó lơ ?

Không kịp nữa , tia mắt anh đã bắt gặp ánh mắt của cô rồi .

- Chào ! - Buộc lòng , Tiểu Cầm phải gật đầu . Nhưng . . . quê làm sao . Hiếu Phong đã lảng tía nhìn sang hướng khác . Như vô tình , anh nói với Thanh Hằng :

- Không sao đâu , em cứ để cho anh . Từ từ rồi cũng quen mà .
Xe nước được đẩy ngang qua mặt Tiểu Cầm , Hiếu Phong vẫn thản nhiên như thể anh chưa từng quen cô vậy . Càng tốt , đúng theo yêu cầu của cô rồi . Nhưng sao lạ quá , Tiểu Cầm bỗng nghe tim mình như có cái gì hụt hẫng , chơi vơi . Để trọn chuyến bay cô trở nên thăm lặng u buồn . Trong lúc Hiếu Phong và bọn Thanh Hằng cứ cười đùa tíu tít cùng nhau .

Kệ bọn họ đi . Quay nhìn đám mây lững lờ ngoài ô cửa , Tiểu Cầm cố tìm chút thanh thản cho lòng , nhưng không được . Có một cái gì giục giã , khiến cô chốc chốc phải quay nhìn Hiếu Phong cùng bọn họ , rồi nghe tức sôi gan , như đứa bé nhìn thấy vật sở hữu của mình nằm trong tay người khác .

Cuối cùng , phút khó chịu cũng trôi qua . Máy bay hạ cánh an toàn sau hơn 24 tiếng bay . Uể oải xách túi đứng lên , Tiểu Cầm lặng thinh theo đám bạn rời khỏi phi trường . Theo hướng dẫn của chị tiếp viên trưởng , cả đám lên taxi đến một khách sạn . Theo lịch trình , phải hai giờ chiều ngày mai , máy bay mới cất cánh trở lại Việt Nam .

- Các bạn được tự do từ bây giờ đến 12 giờ trưa mai . - Chị Hoàng Kim , tiếp viên trưởng tuyên bố - Có thể mua sắm tùy thích , nhưng nhớ đừng đi xa quá .

- Ôi , biết gì mà mua sắm chứ ? - Cả bọn nhìn nhau , lè lưỡi , rụt vai .

Nước Mỹ rộng thênh thang , mình lại mới đến lần đầu .

- Không sao - Hiếu Phong cười vui vẻ - Các bạn đừng lo , đã có Hiếu Phong , người từng du học và sinh sống ở đây bốn năm trời . Xin tình nguyện hướng dẫn các bạn tham quan các khu vui chơi giải trí . Các bạn có thể an tâm mua sắm mà không sợ bị lừa hay bị chặt . Có một quầy lưu niệm uy tín nằm ở đường . . .

-Ồ , vậy thì hay quá . Mình đi thôi .

Như được mở cờ , cả bọn reo ầm lên mừng rỡ . Cả chị Hoàng Kim , thường khi nghiêm khắc thế , nay cũng nháy lên cười , theo đám trẻ cùng xuống phố .

- Đi chứ Tiểu Cầm !

Thấy Tiểu Cầm này giờ cứ đứng trầm tư bên cửa sổ , Thanh Hằng gọi .

- Thôi , mình mệt lắm , các bạn cứ đi đi - Gượng cười , Tiểu Cầm đưa tay chào đám bạn đang bước xa dần , nghe mất mát , cô đơn . Hiếu Phong vẫn không buồn để ý đến cô dù chỉ một lần . Lẽ nào anh thật sự đã quên , đã không còn xem cô là bạn nữa ?

- Thật vô lý , Tiểu Cầm thấy mình mâu thuẫn quá . Ngã nhào lên giường , cắn chặt môi cô bỗng dưng bật khóc . Nhưng khóc vì lẽ gì ? Tiểu Cầm không biết nữa . Chỉ thấy lòng quạnh hiu , trống vắng vô cùng .

Đang ngủ ngon , chợt nghe bên tai dậy lên tiếng ồn ào , Tiểu Cầm bừng thức giấc . Bọn Hiếu Phong đi mua sắm vừa về tới . Đứa nào cũng xách linh kính trên tay ba bốn năm túi xách .

Không muốn bị làm phiền , Tiểu Cầm vờ trở mình , quay mặt vào

tường ngủ tiếp . Tắm chần đắp ơ hờ ngang bụng , cô nghe không sót một lời .

- Ôi ! Chị Hoàng Kim , chị mua con búp bê đẹp quá . Cho con chị hả ?

- Ờ ! Coi nè , búp bê biết ru con đó - Hoàng Kim nói như khoe - Còn Như Thủy , mày mua gì mà nhiều quá vậy ?

- Mấy bộ quần áo thời trang và khăn len cho mẹ . Chị thấy em mua cái đồng hồ này đẹp không ? Em mua tặng ba đó .

- Ba hay người yêu vậy nhỏ ? - Tiếng Thu Cúc giòn tan - Sao mà tao nghi quá .

- Ba thật mà . Hổng ai như mày , lúc nào cũng người yêu . Ê , mở chiếc hộp âm nhạc ra coi thử !

- Ồ ! - Nhiều tiếng trầm trồ cùng vang lên một lúc khi tiếng nhạc vang lên . Bài "Love Story" vang lảnh lớt , vui tai - Đẹp quá đi mất . Thùy Dung , sao mày biết mà mua vậy ?

- Anh Phong chỉ cho tao - Tiếng Thùy Dung tự hào - Ảnh bảo ngày trước đã từng mua chiếc hộp này tặng cho người yêu đó .

- Vậy hả ? - Giọng Thu Cúc quan tâm - Anh Phong có người yêu rồi hả ?

- Ừ ! Có rồi , nhưng hồi đó kìa ! - Thùy Dung quan trọng - Anh Phong kể , lúc ở Mỹ mình từng có một lúc ba cô người yêu lận .

- Còn bây giờ ? - Thu Cúc cướp lời .

- Vẫn cô đơn - Chị Hoàng Kim vui vẻ - Nên tụi bay đứa nào muốn tấn công thì tranh thủ lẹ đi , không rồi lại tiếc . Tao thấy thằng Phong được lắm .

- Còn phải nói , Thu Cúc mơ màng - Anh Phong đẹp trai , galant lại đào hoa . Lúc mua hàng , nghe anh nói chuyện với người bạn Mỹ mới quen , mình cứ ngỡ anh là người Mỹ chính tông .

- Điều quan trọng không hiểu là túi anh ta có nặng đô không ? -
Thùy Dung thực tế .

- Chắc không đến nỗi nào - Như Thủy chen vào - Nhìn đồng hồ ảnh đang đeo thì biết . Nghèo làm sao đủ tiền mua ? ba triệu mấy một chiếc đó .

- Thiệt sao ? - Thùy Dung sẵn tới .

- Sao không ? - Như Thủy nói thêm - Còn chiếc nhẫn trên tay ảnh nữa . Hột xoàn năm cara đó .

- Trời ơi ! - Thu Cúc kêu lên - Thôi mấy bà ơi . Yêu mà đếm coi người ta đáng bao nhiêu như vậy thì còn gì lãng mạn . Cho mấy bà chê ảnh hết đi , nhường tôi vậy .

- Hồng dám đâu ! Tao xí phần rồi .

- Tao cũng xí phần .

Cả đám như quên mất đồng quà mới mua về , nhao nhao giành giật Hiếu Phong , như thể anh là một phần quà béo bở . Chẳng đứa nào nhin đứa nào , căn phòng phút chốc dậy lên như đàn ong vỡ tổ .

Nhức đầu quá đi thôi ! Tiểu Cầm như không còn chịu nổi , cô cúi kính tung chần ngồi dậy . Khoác chiếc áo gió lên người , rời căn phòng cô bước lang thang xuống phố . Ngạc nhiên nhìn bông tuyết rơi rơi . Người nhu nê đi chật bên đường .

Hôm nay là Noel , là lễ giáng sinh ư ? Đưa mắt nhìn cây thông lớn giữa hội trường , trang trí đầy những đèn điện tử đủ sắc màu rực rỡ ,

Tiểu Cầm nhẹ vỗ xuống trán mình chợt nhớ .

Không khí lạnh , quang cảnh ồn ào , nhộn nhịp đã làm thần kinh Tiểu Cầm dịu lại . Bước hẳn xuống đường , hòa vào dòng người trên phố cô lại nghe buồn , nghe bức mình ghê .

Không phải nổi bức vu vơ , vô cớ nữa . Tiểu Cầm biết mình bức đám tiếp viên . Sao chúng cứ thân mật , cứ ca ngợi Hiếu Phong trước mặt cô như cố tình khiêu khích vậy ? Còn anh nữa , đi mua quà về rồi biến đi đâu ? Sao cứ đứng đưng , xem cô như người xa lạ vậy ?

Có một shop bên đường , bày bán đầy hàng lưu niệm rất dễ thương . Tiểu Cầm bước vào toan mua một món nhưng . . . cho tay vào túi , cô mới hay mình không đem theo một đồng nào .

Mà mua làm gì chứ ? Nhún vai , bước trở ra , Tiểu Cầm cười chán nản . Người thân không , cha mẹ không , và cả người yêu cũng không có nữa , cô mua quà để tặng ai ? Tặng mình ư ? Buồn cười .

- Merry Christmas . Happy Nequ Year .

Thấy cô cười , một gã thanh niên người Mỹ quăng cả nắm giấy hoa xuống tóc cô , kêu lớn . Rồi bis bis môi trên gheo . Đám bạn sau lưng hẳn ủng hộ theo , hét vang lòng .

- Thank you - Gật đầu chào cảm ơn lịch sự , Tiểu Cầm rẽ sang một con đường khác vắng hơn . Tiếp tục cho ý nghĩ miên man , cô nhủ lòng , lát nữa về phòng , cô sẽ trở ra mua tặng Đoàn Trang một món quà . Con bé xíu xon sẽ thích mê nếu cô mua cho nó một chiếc áo đầm xinh đẹp .

- Nay bé , đi đâu một mình , cô đơn cho buồn vậy ? Lên chơi với bọn anh .

Một chiếc Toyota mui trần màu đỏ chột đỗ sặc sỡ bên cạnh Tiểu Cầm . Giật nảy người , chưa kịp định thần cô đã thấy mình bị một gã thanh niên người Mỹ rất to con bịt kín , rồi nhanh như chớp , lũ bọn chúng bốn người bắt cô thả lên xe , rồi máy phóng vụt đi .

- Không , không - Tiểu Cầm cố vẫy vùng , nhưng vô hiệu . Bọn chúng đã ghì chặt cô ngồi yên xuống ghế rồi . một con dao nhọn liều kề ngay lưng , chúng dọa . Nếu cô dám có một hành động nào cho cảnh sát nghi ngờ , chúng sẽ đâm cô chết ngay . Và lẽ dĩ nhiên , Tiểu Cầm tin lời chúng . Bọn du côn này dám nói dám làm mà .

Nơi chúng đưa cô đến là một căn nhà nhỏ nằm khá xa trung tâm thành phố . Cạnh cây thông được trang trí sặc sỡ đủ màu là bốn đứa chơi chơi . hai trai và hai gái . Chúng như nóng lòng chờ bốn đứa này về để cùng nhập bọn . Tiệc rượu đã bày ra , ê hề một bàn đầy .

- Chiến lợi phẩm đây , xem có thú vị không nào - Xô mạnh Tiểu Cầm ra khoảng trống giữa nhà , gã bự con với chai rượu trên bàn , tu một hớp dài , trong lúc gã đàn em vỗ tay hét ầm lên :

- Hoan hô ! Đại ca quả tuyệt vời . Number one ! Hết sảy .

- Bắt đầu đi - Giật mạnh chai Champagne thành một tiếng nổ vang , gã đại ca ra hiệu . Dàn đĩa CD được mở vang hết cỡ . Rượu rót tràn ly , bọn chúng như quên mất Tiểu Cầm , cùng nhau điên cuồng khiêu vũ trong điệu nhạc Lambada mang đậm màu dâm dật .

Hai tay bị trói chặt vào thành ghế , mắt Tiểu Cầm mở to ráo hoảnh . Không cần đoán , cô cũng hiểu , việc gì sẽ xảy đến với mình sau khi bọn chúng no say .

Không may may run sợ , Tiểu Cầm cắn chặt răng chọn sẵn cho mình

cách giải thoát cuối cùng . Đó chính là cái chết . Phải , chưa bao giờ cô thấy lòng nhẹ nhàng hơn thế . Chết là cách giải thoát toàn mỹ nhất đối với tình cảnh hiện tại . Chấm dứt khổ đau , ngang trái . Không còn phải bị dày vò , dằn xéo bao ý nghĩ . Dễ lắm mà , chỉ cần cắn mạnh vào lưỡi mình một cái là không còn gì nữa . Một con chuột từ đâu chạy đến cắn vào tay Tiểu Cầm nghe nhột nhột . Sợ quá , cô hét lên một tiếng to kinh hãi . Gã đầu trọc quay đầu lại :

- Chuyện gì thế ?

- Con chuột nó cắn tay tôi - Cơn sợ hãi làm Tiểu Cầm nói chẳng ra hơi .

- Vớ vẩn - Cả đám không tin . Cười to rồi tiếp tục khiêu vũ .

- Không , tôi nói thật mà . Nó vẫn còn cắn tay tôi - Tiểu Cầm vịn mình trên ghế kê to . Trong các con vật trên thế gian , cô sợ nhất là chuột . Thật đó , chỉ cần nghĩ đến cái mõm nhọn nhọn của nó cắn trúng tay mình , là cô đã điếng hồn , muốn xỉu rồi . Huống hồ . . .

- Tiểu Cầm , đừng la , là tôi đây . . .

Con chuột bỗng nhè nhẹ miết tay cô , rồi cất giọng thì thào . Ngỡ mình bị ù tai , Tiểu Cầm cố tập trung tư tưởng lắng nghe . Đúng là giọng Hiếu Phong rồi . Mừng quá , cô suýt hét lớn thành lời , may mà anh nhắc kịp .

- Đừng , Tiểu Cầm , chúng nghe thấy bây giờ - Rồi anh hạ giọng thì thào - Ngồi yên nhé , ráng chịu khó , tôi cắt dây cho .

Phải với qua một khoảng cách khá xa , nên khó khăn lắm , Hiếu Phong mới cắt được dây trói cho cô . Mấy lần phạm cả vào tay đau

điếng .

- Xong rồi đó . . . - Anh thì thảo - Hãy tranh thủ lúc bọn chúng không để ý chạy ào ra cửa . Tôi và chiếc mô tô đã sẵn sàng chờ .

Có tiếng sột soạt ngoài ô cửa sổ , chứng tỏ Hiếu Phong đã lên ra ngoài . Tiểu Cầm ngồi yên , hai tay chấp sau lưng như vẫn còn bị sợ dây trói chặt . Mắt dõi theo đám du côn một bước không rời .

Ý nghĩ tự vẫn biến mất tự bao giờ , nhường chỗ cho bản năng sinh tồn phát huy mãnh liệt . Không có thời gian để đoán vì sao Hiếu Phong kịp thời đến cứu mình , Tiểu Cầm đứng bật lên khỏi ghế , vụt chạy nhanh ra cửa khi vừa hết nhạc . Cả bọn rời sàn nhảy trở về bàn ăn uống .

Ầm !

Thật không may , Tiểu Cầm vô ý quá ! Trong lúc gấp đã làm đổ nhào chiếc ghế . Tiếng động bất thường khiến bọn chúng quay đầu nhìn lại . Thấy cô chạy đến cửa rồi , liền lập tức đuổi theo .

- Lên mau , Tiểu Cầm !

Hiếu Phong đã chờ sẵn với chiếc mô tô phân khối lớn ngoài sân .

Thấy cô , anh hét lớn rồi rú mạnh ga . Biểu diễn một pha ngoạn mục bay vèo chiếc mô tô ra khỏi cổng rào , không cần mở cổng , rồi lao vút ra đường nhanh như tên bắn .

- Đuổi theo mau ! Bắt lấy nó !

Một phút sững người thán phục , tên đầu trọc như chợt nhớ hết to .

Ngay lập tức , cả bọn rần rần nhảy lên mô tô , rồ máy . một cuộc đuổi bắt diễn ra , làm náo động cả một đoạn đường ngoại ô vắng vẻ .

.

- Bám cho chắc nhé Tiểu Cầm !

Thét lớn ra sau , Hiếu Phong trả số , dẫn mạnh tay ga . Chiếc xe nhảy chồm qua một lùm cây rồi phóng nhanh với tốc độ một phi thuyền .

Ôm chặt lấy hông Hiếu Phong , Tiểu Cầm thầm phục tài lái xe điêu luyện của anh . Chẳng mấy chốc đã bỏ bọn du côn một đoạn khá xa rồi .

- Sao anh biết tôi bị nạn mà kịp thời cứu vậy ? - Hoàn hồn , Tiểu Cầm lên tiếng hỏi , Hiếu Phong chưa kịp trả lời thì . . .

Chéo ! Chéo !

Hai phát đạn nổ sát bên tai , Hiếu Phong hét lớn :

- Coi chừng , chúng có súng . Cúi người thật sát xuống mau lên !

Chéo ! Chéo !

Tiểu Cầm vừa làm theo lời anh thì hai phát đạn nữa bay sạt qua tai . Không trúng cô , nhưng trúng Hiếu Phong . Chiếc xe lao đảo mấy giây mới lấy được thăng bằng , tiếp tục phóng nhanh .

- Hiếu Phong , anh bị thương rồi phải không ? - Hơi ngóc đầu lên , Tiểu Cầm lo lắng .

- Không có - Hiếu Phong lạc giọng - Cúi thấp xuống mau !

Nghe lời anh , Tiểu Cầm vẫn cúi đầu xuống thì . . .

Chéo !

Một viên đạn bắn trúng bánh xe nổ tung . Chiếc mô tô đang trốn chạy nhanh bất ngờ nhảy tưng lên , và mạnh và một mô đất ngã kênh ra . Tiểu Cầm thấy mình bị hất lên cao , rơi mạnh xuống mặt đường . Trời đất quay cuồng , cô ngã vật ra , không còn biết gì nữa

cả .

Thật lâu trong cảm giác mê man , Tiểu Cầm mới mở được mắt ra .
một quầng sáng đập nhanh vào mắt cay xè . Cô không nhớ ra
chuyện gì đã xảy đến với mình , nên ngạc nhiên nhiều khi nghe mùi
thuốc sát trùng xông vào mũi mình nồng nặc .

-Ồ , hay quá ! Tiểu Cầm , cô đã tỉnh rồi - Giọng tiếng Anh của ai thật
chuẩn vang sát bên tai . Tiểu Cầm mở bừng mắt dậy , ngỡ ngàng
nhận ra trước mặt mình một cô y tá Mỹ . Rất dịu dàng , cô nở nụ
cười khi Tiểu Cầm vừa tỉnh dậy .

- Chưa ngồi dậy được đâu , cô hãy còn yếu lắm .

- Nhưng . . . sao tôi lại ở đây ? - Ngơ ngác , Tiểu Cầm đưa mắt nhìn
chai dịch truyền đang từng giọt nhỏ xuống tay mình - Hiếu Phong
đâu ? Anh ấy có sao không ? - Rồi bỗng chợt nhớ ra , cô bật lên lo
lắng .

- Anh ấy bị trúng một phát đạn vào vai trái , vừa giải phẫu xong ,
hãy còn nằm trong phòng hồi sức - Từ tốn cô y tá nói .

- Ai đã đưa tôi và anh ấy vào bệnh viện ?

Thở phào ra nghe Hiếu Phong thoát nạn , Tiểu Cầm nghi hoặc :

- Và bọn chúng đâu ?

- Bọn nào cơ ? - Cô y tá tròn xoe không hiểu - Đêm qua , một viên
cảnh sát đã đưa hai người đến bằng xe cấp cứu . Nghe anh ta kể ,
rằng mình nghe tiếng súng , đến nơi đã thấy hai người nằm bất tỉnh
trên bãi cỏ . Xung quanh chẳng còn ai .

- Vậy ư ? - Tiểu Cầm lơ mơ đoán ra sự việc . Bọn du côn ấy hẳn đã
bỏ đi khi nghe tiếng còi xe cảnh sát .

- Thưa cô , tôi có thể gặp bệnh nhân lấy khẩu cung ? - Cửa bật mở , một viên cảnh sát mặc cảnh phục bước vào . Đưa mắt ngó Tiểu Cầm , anh hỏi cô y tá .

- Vâng - Cô gật đầu - Nhưng anh hỏi hạn chế thôi . Tiểu Cầm chưa khỏe hẳn đâu .

- Tôi biết , cô có thể an tâm - Viên cảnh sát bước lại gần , và cô y tá đứng lên , bước ra ngoài sau khi lịch sự chào Tiểu Cầm .

- Mình bắt đầu được chứ ? - Viên cảnh sát mở tập hồ sơ .

- Vâng ! - Tiểu Cầm gật đầu , hăng giọng . Với vồng tiếng Anh học được của mình , cô cố diễn giải cho anh hiểu mà không sao tập trung hoàn toàn được . Trước mắt cứ hiện lên hình ảnh của Hiếu Phong . Sao cô lo cho anh quá , dù lúc này cô y tá bảo rằng , vết thương trên vai trái của anh đã được giải phẫ rồi , không nghiêm trọng lắm . Phút giây này , Tiểu Cầm chỉ muốn chấm dứt ngay cuộc hỏi cung , chạy sang thăm Hiếu Phong lập tức . Cô như quên mất một điều , rằng mới sáng hôm qua , mình đã quay lưng ngoảnh mặt xem anh như người xa lạ . . .

Nép mình sau cây cột thật lâu , đợi cô y tá bước xa rồi , Hiếu Phong mới len lén rời chỗ nấp . Nhẹ nâng mấy cành hồng vừa trộm được sau công viên lên mũi ngửi , anh dùng vai mở cửa phòng rồi hé mắt nhìn vào . Mừng rơn khi thấy Tiểu Cầm say ngủ .

Nhón chân bước vào phòng , với một cánh tay còn lạnh lặn anh cầm mấy cành hồng vào một chiếc ly rồi đem đặt nó lên cửa sổ đối diện với tầm mắt Tiểu Cầm . Thích thú hình dung ra vẻ mặt ngơ ngác của cô khi vừa mở mắt ra .

Xong việc , Hiếu Phong đẩy cửa toan bước trở ra ngoài , nhưng nghĩ sao anh quay trở lại . Đến ngồi vào chiếc ghế , anh lặng im nhìn Tiểu Cầm say ngủ . Đẹp làm sao ! Để phút chốc anh thấy mình hành động đúng . Dù vết đạn nơi vai trái vẫn còn đang nhức , anh vẫn không hối hận , không hối hận mảy may nào , cho dù phải mất đi mạng sống này .

Là một chàng trai kiêu ngạo , từng cười đùa ngạo nghễ , xem tình yêu là trò của tuổi thanh xuân , Hiếu Phong không hiểu vì sao , với Tiểu Cầm mình lại nặng tình như vậy ? hai lần bị đối xử bất công , tội tệ không làm anh nản chí , tự ái một chút nào . Như say men , hăng máu , anh càng thích thú , càng yêu mến cô hơn .

Hạ quyết tâm chinh phục được trái tim bướng bỉnh của Tiểu Cầm . Hiếu Phong đến gặp Lâm Thanh , người bạn thân sắp trở thành em rể của mình và cũng là con trai duy nhất của ngài giám đốc hàng không nhờ giúp đỡ . Nghe anh trình bày sơ qua hoàn cảnh của mình , Lâm Thanh hứa giúp ngay . Và chỉ hơn ba ngày ngắn ngủi anh đã thuyết phục được ba mình đồng ý cho Hiếu Phong thế Cận Nam làm tiếp viên bay trong chuyến bay Việt Mỹ chiều hôm đó .

Lên máy bay , nhìn nét mặt Tiểu Cầm biết cô chẳng thích tiếp chuyện cùng mình , Hiếu Phong giận lắm . Sao mà kiêu kỳ vậy cô em ? Được , làm mặt lạ thì đây mặt lạ thử xem ai phải tức điên lên ? Đừng quên Hoa Kỳ là đất dụng võ của Hiếu Phong này .

Và . . . anh đã làm được điều mình muốn . Ánh hào quang từ nét điển trai , cốt cách galant của anh đã thu phục được các cô tiếp viên còn trẻ người non dạ . Nhìn Tiểu Cầm bậm môi , mặt quay đi nơi

khác trong cảm giác bị bỏ rơi , Hiếu Phong vừa lòng lắm . Ít ra , cô cũng cảm thấy anh có chút giá trị nào .

Bậm gan , cứng lòng lắm , Hiếu Phong mới ngăn mình không lên tiếng rủ Tiểu Cầm đi dạo và mua sắm . Bỏ cô lại một mình , anh tội nghiệp làm sao . . . và khó hiểu nữa . Trong con người cô lúc nào như cũng có hai con người đang mâu thuẫn , níu kéo , giành giật nhau một điều gì đấy . Có lẽ , chính cái điều mâu thuẫn , khó hiểu kia đã hấp dẫn anh . Để anh phải moi óc , vắt tim tìm hiểu .

Đi một vòng với năm cô gái chán phèo và mệt mỏi . Hiếu Phong chẳng mua được thứ gì ưng ý cho mình . Các món quà lưu niệm lóe mắt các cô tiếp viên kia , nhà anh đầy một vali to tướng . Mới mẻ lạ lùng gì với một người từng sống trên đất Mỹ ba năm liền như anh chứ .

Lấy lý do bị nhức đầu , anh từ chối lời mời đi khiêu vũ với các cô trở về phòng . Khoác chiếc khăn lên vai toan đi tắm , anh bỗng giật mình đưa tay lên dụi mắt . Ai giống như Tiểu Cầm vừa bước ngang phòng anh vậy ? Tò mò , anh đẩy cửa nhìn theo . Đúng là Tiểu Cầm rồi , cô đi đâu sao ăn mặc phong phanh quá ?

Chân bỗng bước theo cô , Hiếu Phong quên mất chiếc khăn tắm còn vắt trên vai , cũng như quên mất cơn mệt mỏi của mình . Âm thầm theo bảo vệ cho cô , anh ngạc nhiên khi thấy Tiểu Cầm càng lúc càng xa dần nhà trọ .

Đến khi cùng cô quẹo vào một con đường vắng , Hiếu Phong biết mình không thể bỏ mặc Tiểu Cầm để quay về được nữa rồi . Cô sẽ bị lạc mất thôi . Ai đời , lạ nước , lạ cái vậy mà cứ đi lung tung không

định hướng .

4 gã du côn bắt cóc Tiểu Cầm nhanh quá làm Hiếu Phong chẳng kịp trở tay . Phải sửng người ra một lúc lâu anh mới biết mình phải làm gì . Mượn nhanh chiếc mô tô của một anh bạn đang tình cờ trở tới , sau khi tháo lại tờ hộ chiếu của mình , Hiếu Phong hét thật to :

- Cầm phiền , cho mượn nhé !

Rồi nhảy vọt lên phóng đi ngay . Chiếc Toyota mui trần chỉ còn là một chấm đèn màu đỏ nhỏ trong tầm mắt của anh .

Anh đã cứu được Tiểu Cầm bằng kỹ xảo môn xiếc mô tô bay mình học được suốt ba năm dài trên đất Mỹ . Chỉ còn một đoạn ngắn nữa thôi , ta đến đường lớn là thoát nạn rồi . Vậy mà . . . Không kịp nữa . Chiếc xe bị bắn bể bánh xe đã ngã nhào xuống lòng đường làm anh bất tỉnh . May mà cảnh sát nghe tiếng súng đã kịp thời can thiệp , đưa anh và Tiểu Cầm vào bệnh viện .

Vết thương nhỏ trên vai trai không đủ cướp mạng Hiếu Phong , nhưng đủ tặng cho anh một cơ hội tuyệt vời . một tuần chăm sóc cho người đẹp trong bệnh viện . Tuyệt làm sao . Nói không phải trù ẻo chứ anh ước cô bị té nặng thêm một chút , để anh có thể lo lắng cho cô được nhiều hơn .

Vừa mở mắt ra đã thấy ngay lọ hoa hồng tuyệt đẹp rung rinh trong nắng sớm . Tiểu Cầm nghe vui lắm . Màu đỏ của hoa đã xua bớt không khí ngột ngạt , đầy mùi cồn của bệnh viện .

Nheo mắt ngắm nụ hoa tươi , Tiểu Cầm nhoẻn miệng cười , thầm khen cô y tá chu đáo quá . Lát nữa , phải cảm ơn cô mới được . Luôn tiện hỏi thăm sức khỏe của Hiếu Phong . Xem anh đã tỉnh chưa , để

còn sang thăm nữa .

Đang nghĩ miên man , Tiểu Cầm chợt chú ý lắng nghe . Có tiếng gì lạ
lầm cứ vang lên đều đặn bên tai . Nghe giống như dao kéo , ống
tiêm va vào nhau lắm . Rõ ràng , dường như nó đang vang lên từ
đầu giường bệnh của cô .

Từ từ , hướng tia mắt nhìn lên , Tiểu Cầm chợt giật bắn người , máu
trong cơ thể như đông cứng lại trong cảm giác sợ tột cùng . Ngỡ bọn
du côn tìm đến trả thù , cô nhắm đôi mắt lại la to :

- Hiếu Phong ! Cứu tôi với !

Sao lại hét tên của Hiếu Phong ? Tiểu Cầm không biết . Như một
phản xạ , một niềm tin đã ăn sâu vào suy nghĩ . Tên của anh vụt đến
ngay khi cô có cảm giác nguy hiểm vừa ập đến .

- Tiểu Cầm , cô sao vậy ? Tỉnh lại đi , tôi đây , Hiếu Phong đây .

Một bàn tay nhẹ lay lấy vai cô rồi dịu dàng nâng cô ngồi dậy :

- Mơ thấy ác mộng à ?

Tiếng Hiếu Phong , đúng là tiếng của anh rồi . Tiểu Cầm mừng quá ,
vụt ôm cứng lấy anh , òa khóc .

- Ôi da !

Không ngờ lại ôm trúng vết thương trên vai trái của Hiếu Phong làm
anh nháy nhòe lên một cái .

- Ôi , xin lỗi !

Hốt hoảng , rút nhanh tay lại , Tiểu Cầm nhìn vết máu đỏ đang loang
rộng trên vai áo của anh :

- Để tôi kiểm bác sĩ .

- Không sao đâu , Tiểu Cầm đừng hốt hoảng - Nén đau , Hiếu Phong

cười cho cô được an tâm - Rướm một chút máu thôi mà .

- Cũng tại tôi làm lụy đến anh - Cúi đầu , Tiểu Cầm nói với vẻ ăn năn .

Hiếu Phong lắc đầu :

- Đừng nói vậy , chuyện phải làm thôi - Rồi đưa mắt nhìn dãy băng trắng vòng quanh trán Tiểu Cầm , anh thở ra áy náy - Chỉ tiếc là tôi bất tài , vô dụng , không bảo vệ được cô . Tiểu Cầm đau lắm phải không ?

- Không đau đâu ! - Tiểu Cầm nói nhanh - Cũng không nguy hiểm . Bác sĩ bảo tôi chỉ bị tét da đầu , khâu năm mũi và đã có thể xuất viện được rồi .

- Thật vậy ư ? - Hiếu Phong kêu lên đầy thất vọng rồi nhận ra vẻ ngỡ ngàng của Tiểu Cầm , anh nói - Cũng không nên khinh suất , các vết thương ở đầu thường nghiêm trọng lắm . Để một lát tôi lên phòng bác sĩ , đề nghị họ chụp hình não để kiểm tra . Như vậy chắc ăn hơn .

- Tùy anh vậy ! - Tự nhiên nghe yếu đuối , Tiểu Cầm để anh quyết định , rồi như chợt nhớ ra , cô ngẩng lên - Còn mọi người và chuyến bay thế nào rồi ? Mình đã làm ảnh hưởng đến họ ư ?

- Không đâu ! - Hiếu Phong khẽ lắc đầu - Cứ an tâm dưỡng bệnh .

Mọi người đã đúng lịch theo chuyến bay về nước hôm qua . Chị Hoàng Kim bảo giám đốc đã đồng ý cho chúng ta ở đây dưỡng bệnh , một tuần sau sẽ theo chuyến bay về nước . Mọi chi phí bệnh viện thuốc men hãng đều đài thọ cả .

- Ồ may quá !

Tiểu Cầm thở phào mừng rồi . Vì giám đốc hứa đài thọ chi phí hay vì một cái gì khác nữa , Tiểu Cầm còn chưa biết . Chỉ biết lúc này , cạnh Hiếu Phong , lòng cô yên bình lắm .

Bỗng thềm được gục đầu vào lồng ngực anh vững chắc để nghe mình nhỏ bé , vụng về ! Ôi ! Tự nhiên sao đôi má nóng ran , thẹn thẹn . hai bàn tay thừa thãi chẳng biết đặt vào đâu nữa .

- Ôi , Tiểu Cầm , cậu cắt tóc kiểu này trông đẹp quá .

- Trẻ , gọn và model nữa . Cậu cắt ở tiệm nào vậy ?

- Bảo đảm là Hiếu Phong chỉ cho Tiểu Cầm rồi . Chứ một mình , tớ dám chắc rằng cậu ấy không bao giờ tìm được cho mình kiểu tóc hợp thế đâu .

Vừa thoáng thấy bóng Tiểu Cầm ở trong phòng đợi của sân bay , cả đám tiếp viên ào đến trầm trồ . Như thế , lần đầu thấy sinh vật ngoài hành tinh vậy . Xoay tròn cô , chúng tấm tắc khen , không giấu được vẻ ganh tỵ dâng đầy lên mắt . Nhất là Thu Cúc , gương mặt tròn xẹp xuống , đôi môi mỏng trề ra , đôi mắt đẹp chớp nhanh như muốn khóc :

- Hiếu Phong , anh có mắt thẩm mỹ như vậy , lựa giùm em một kiểu tóc đi . Đẹp như Tiểu Cầm vậy đó .

Đẹp ! Quay lại ngó Tiểu Cầm , Hiếu Phong khẽ nhún vai thở dài ra nhẹ nhõm . Lạy trời , vậy mà từ lúc cùng Tiểu Cầm bước vào cổng phi trường , lòng anh cứ phập phồng lo lắng không yên . Sợ ai đó trong các cô bạn tiếp viên buột miệng chê , tiếc mái tóc dài óng ả nay chỉ còn ngắn cũn , ôm sát gáy thì . . . nguy lắm . Tiểu Cầm sẽ khóc ngay .

Chuyện kể ra khá dài dòng . Tất cả cũng tại anh tài lanh mà ra chuyện , nhớ hôm đó , cầm trên tay giấy xuất viện rồi , anh vẫn không tin lời bác sĩ . Nặng nề một hai đời cho được chụp hình não kiểm tra , dù tốn kém bao nhiêu cũng mặc .

Nể anh quá , bác sĩ đành phải nhận lời . Tội nghiệp Tiểu Cầm cũng nghe anh , bước vào phòng chụp não đồ mà mặt tái xanh run sợ . Anh không ngờ , Tiểu Cầm cũng không ngờ . Chụp hình não là một việc khó khăn và phức tạp . Không giản đơn như khi người ta chụp cánh tay hay rọi X quang . Muốn chụp được cần phải cạo bỏ mái tóc trên đầu .

Tiểu Cầm tội nghiệp , đáng thương , lúc đó đã không dám cãi lời bác sĩ . Đành phải ngồi yên cho người ta cạo bỏ mái tóc dài đẹp nhất đời mình mà nước mắt tuôn ràn rụa trên môi .

Kết quả xét nghiệm đã có rồi . Tiểu Cầm hoàn toàn khỏe mạnh , nhưng . . . cái giá cô phải trả cho xét nghiệm này quá đắt . Đầu cô giờ đây láng bóng , không còn sợi tóc nào .

Lúc Tiểu Cầm đẩy cửa phòng chụp bước ra , Hiếu Phong đã té ngồi luôn xuống ghế . ba phút đã qua rồi mà anh vẫn còn lặng người đi trong nỗi bàng hoàng , nuối tiếc . Trời ơi , tuổi tóc dài , hai mươi mấy năm dài công nuôi dưỡng của cô , phút chốc đã không còn nữa . Gương mặt cô lạ quá , thật buồn cười . Nhưng anh chẳng còn lòng dạ nào để mỉm cười . Xót xa , ray rứt , ăn năn anh nghe Tiểu Cầm gục đầu xuống đôi tay anh nức nở , đòi anh đền lại tuổi tóc đẹp , kỷ niệm một thời nâng niu chăm chút của mẹ lại cho mình .

Nói lời nào để an ủi Tiểu Cầm đây ? Hiếu Phong tìm mãi chẳng ra từ .

Thương cô quá , nhưng bất lực rồi . Cuối cùng , chợt nhớ , anh chạy tìm mua cho cô bộ tóc giả cứu nguy .

Gọi điện khắp nơi , cho tất cả các bạn bè của mình trên đất Mỹ , Hiếu Phong mới mua được bộ tóc giả này với giá thật cao . Đem về rồi , anh phải tốn công sức lắm mới thuyết phục nổi Tiểu Cẩm đội nó lên . Trông cô đẹp lắm , nhưng anh chẳng dám khen sợ cô bảo mình mai mỉa , chọc quê cô . Suốt ba ngày liền còn lại trên đất Mỹ , anh trốn lì trong phòng khách sạn chẳng dám gặp Tiểu Cẩm . Đôi mắt hoe hoe đỏ như trách hờn cô cứ ám ảnh , làm anh ray rút .

Sáng nay , cùng cô ra phi trường , anh run lắm . Sợ không biết lát nữa đây ăn làm sao , nói làm sao với mọi người . Nhưng . . . lạ trời . . . Không ngờ mọi việc lại thuận buồm xuôi gió thế . Được khen chắc nổi buồn trong lòng Tiểu Cẩm phần nào nguôi ngoai . Mong như vậy .

Không phải bây giờ , nghe mọi người khen tặng Tiểu Cẩm mới mỉm cười , tha thứ cho anh mà . . . từ hôm qua , cô đã tìm được sự thanh thản cho bản thân mình . Cô không giận Hiếu Phong đâu .

Tiếc mái tóc dài vẫn tiếc , nhưng cô thấy mình không có lý do giận hờn anh . một người tốt bụng , dám hy sinh cả mạng sống của mình cứu sống cô như vậy .

Đêm qua soi gương , cô đã thấy mình rất đẹp . Với mái tóc giả , ngắn cũn ôm sát gáy trông cô khác đi nhiều . Gương mặt như ngăn lại , bầu bĩnh , trẻ trung hơn . Nét u buồn không còn nữa trong đôi mắt của cô . Nhường vào đó đôi bồ câu đen láy long lanh sáng nét yêu đời . Tự nhiên , Tiểu Cẩm nghe lòng thanh thản , vui tươi . Bao u

ám , buồn phiền như cùng mái tóc dài bỏ lại sau lưng trên đất Mỹ .
Dĩ vãng tối tăm như biển mất , lòng cô tràn đầy bao hy vọng . Đây
ấp niềm tin vào một tương lai tốt lành tươi đẹp . Tiểu Cầm tự nhủ từ
nay mình sẽ sống khác hơn , dễ thương hơn .

- Hà ? Hiếu Phong , trả lời em đi . Em hợp với mái tóc nào ? - Thu
Cúc vẫn đeo theo Hiếu Phong vùi vnh .

- Thì kiểu . . . - Gãi tóc , Hiếu Phong nói đại - Sì tôn đi . Với em chắc
là hợp lắm .

- Còn em ? - Thùy Dung sẵn tới .

- Và em nữa .

- Em nữa !

Cả bọn vây kín lấy anh như đàn kiến với cục đường . Ôn ào quá ,
Hoàng Kim phải chen vào can thiệp :

- Thôi đến giờ rồi ! Chuẩn bị lên máy bay là vừa .

- Vâng ạ !

Tiu nghỉu , cả bọn tản hàng thay y phục . Thoát nạn , Hiếu Phong
đưa mắt nhìn Tiểu Cầm . Không thấy anh , cô đang đưa tay lên vuốt
lại mái tóc của mình . Chà ! Cũng biết làm duyên đấy chứ ? Tặc lưỡi ,
anh nhìn hoài vào chiếc ót trắng ngần , thanh tú của cô , lòng ngập
đầy bao cảm xúc .

- Chị lại đi chơi với anh Phong hả ?

- Đang hí hoáy ủi đồ , chợt nghe Đoan Trang hỏi , Tiểu Cầm giật
mình quay đầu lại , chối nhanh :

- Đâu có .

- Đừng giấu em mà ! - Bỏ cuốn tập Đoan Trang đến ngồi cạnh Tiểu

Cầm tủm tỉm cười - Nhìn điệu bộ xằng xái của chị , em biết liền hà .

Có phải đêm nay hai người lại hẹn không ?

Con bé tinh quái này , chẳng việc gì lọt qua mắt nó . Biết có chối cũng không xong , Tiểu Cầm lặng yên thú nhận . Đôi má nóng bừng xấu hổ , mới hẹn hôm qua , nay lại hẹn , Hiếu Phong . . . thiệt chẳng biết nghĩ cho con gái người ta một chút nào .

Trách Hiếu Phong xong , Tiểu Cầm lại bẽn lễn cười tự trách mình . Ai bảo cô không từ chối ? Nhận lời chi để giờ xấu hổ với Đoan Trang ? Không khéo nó lại nghĩ mình si tình đậm Hiếu Phong rồi .

Mà cô có si tình đậm Hiếu Phong không ? Tiểu Cầm nâng chiếc áo vừa ủi xong lên ngắm . Sao một lần , một lần rồi lại một lần , cô thấy mình không đủ can đảm từ chối lời mời chân thật của anh . Có một cái gì thu hút , nôn nao làm lòng cô nhớ mong chộn rộn . Chờ từng tiếng xe thẳng lại dưới sân , cô nghe nhớ nụ cười hiền , nhớ giọng anh vang âm ỉm .

Tình yêu đó ! Tiểu Cầm đã đặt được tên cho cảm giác của mình . Hơn cả những gì các nhà văn , nhà thơ đã viết , đã ngợi ca . Tình yêu đích thực là hương hoa , là hơi thở không thể thiếu trong đời . Bây giờ thì cô đã hiểu thế nào là "1 ngày không gặp bằng ba năm dài" .

Càng gặp , càng nhớ , càng mong đợi . Bao nhiêu cũng thiếu , cũng không thừa . Nó bắt con người sống trong cảm giác ngất ngây , như say , như tỉnh . Lúc nào cũng mơ màng , dẹt mộng ! Ôi ! Hiếu Phong , anh đâu rồi ? Sao lâu đến quá ? Tiểu Cầm đưa mắt ngó đồng hồ . Trách cây kim sao vô tình , chậm chạp . Phải còn đúng một tiếng nữa

mới đến giờ hẹn cùng anh .

Yêu anh bao giờ ? Tiểu Cầm không nhận biết . Từ sau khi xảy ra chuyện trên đất Mỹ trở về , giữa anh và cô bỗng như có sợi dây vô hình ràng buộc . Chưa bao giờ Hiếu Phong ngỏ lời yêu , và cô cũng vậy , không cái gật đầu ngỏ ý hay bằng lòng nào cả . Chỉ bằng ánh mắt và ánh mắt thôi . Tình yêu như ánh trăng , như hương hoa hồng ngan ngát , ngấm công nhận quan hệ của hai người .

Từ tình yêu , Tiểu Cầm khám phá được nhiều thứ lắm . Yêu đời , cởi mở hơn , cô bắt đầu biết tô son , đánh phấn . Biết may cho mình những chiếc áo dịu dàng đầy nữ tính . Để bây giờ , ai gặp cô cũng gật đầu công nhận : con Tiểu Cầm dạo này đẹp quá !

Cô không còn giận Đoan Trang . Con bé rộng lượng đã nhoen miệng cười ngay khi cô chìa tặng nó cây bút máy . Không để cô nói một lời xin lỗi , con bé liền một mạch kể cô nghe cảm giác sợ hãi của mình lúc được báo tin hai người gặp nạn .

- Hai chị em âm mưu , bí mật gì mà khách vào nhà này giờ vẫn không hay vậy ?

Tiếng đàn ông ồm ồm vang lớn trước cửa nhà làm Tiểu Cầm dứt cơn mộng tưởng . Chớp chớp mắt cô bảo Đoan Trang :

- Gia Thăng đó , em ra tiếp giùm chị , chị còn . . .

- Còn chuẩn bị điểm trang đón hoàng tử của lòng , có phải không ?

Né lưng tránh cái néo của Tiểu Cầm , Đoan Trang cười khúc khích chạy nhanh ra trước . Tiểu Cầm nghe giọng nó trong reo mách lẻo :

- Anh Thăng có biết không ? Công chúa nhà ta sắp đi chơi với người yêu đấy .

- Vậy à ? - Gia Thăng khàn giọng .

Rồi Tiểu Cầm không nghe gì cả . Thoáng ngạc nhiên , nhưng . . .
chẳng còn nhiều thời gian để suy nghĩ nữa . Hiếu Phong sắp đến rồi .
Đúng bảy giờ , chính xác như cái máy , chuông đồng hồ vừa gõ là
lập tức tiếng gõ cửa vang lên . Anh đã đến ! Tim Tiểu Cầm đập mạnh
. Quên mất Đoan Trang và Gia Thăng có thể mở cửa cho Hiếu Phong
vào , cô vội bước ra suýt tý đâm sầm vào cả người con bé , làm nó la
oai oái :

- Ôi , chắc em chết rồi , chị làm gì mà nôn dữ .

- Xin lỗi ! - Quay lại xoa vết đau trên cằm nó , Tiểu Cầm ra mở cửa
trong ánh mắt tối sầm đi của Gia Thăng . Hôm nay , cô đẹp quá !

- Ôi ! Tiểu Cầm , em đẹp làm sao ? - Hiếu Phong đã thay anh nói
điều ấy ra lời .

- Đừng có nịnh đầm mà ! - Bị khen lớn trước mặt Đoan Trang với Gia
Thăng , Tiểu Cầm mắc cỡ , cô mở cửa - Anh vào nhà đi , có Gia
Thăng đến chơi với chúng ta đó .

- Tiếc làm sao ? - Gật đầu chào Đoan Trang với Gia Thăng , Hiếu
Phong nhẹ thở ra - Anh không thể vào nhà được , chúng ta phải đi
ngay .

- 15 phút cũng hỏng được sao ? - Tiểu Cầm lạ lẫm .

Hiếu Phong đưa mắt ngó đồng hồ :

- Một phút cũng không được . Em xin lỗi họ rồi đi ngay với anh ,
chuyện này gấp lắm .

- Nhưng mà ! - Tiểu Cầm áy náy , từ lúc Gia Thăng vào đến giờ , cô
chưa nói với anh lời nào cả . Giờ lại bỏ đi ngay , coi sao được ?

- Nhanh đi em , chuyện này quan trọng lắm . - Như nóng lòng , Hiếu Phong giục .

- Thôi được ! - Thở ra , Tiểu Cầm quay đầu lại , mỉm cười mất tự nhiên - Gia Thắng , anh ở chơi với Đoan Trang nhé , em đi đây .

- Em đi đi ! - Gật đầu chậm , mắt Gia Thắng buồn thiu , luyến tiếc . Trái cổ chạy nhanh tới họng , anh nuốt sâu vào một vật gì nghẹn nghẹn cay cay - Chúc hai người vui vẻ !

- Cảm ơn anh ! - Vẫy tay chào , Hiếu Phong vội bước nhanh đi . Tiểu Cầm quay nhìn Gia Thắng thêm lần nữa rồi cũng bước , lòng nghe có lỗi với anh nhiều .

- Hiếu Phong làm gì mà như giặc đuổi sau lưng vậy ?

Đứng lên đến bên cửa , Đoan Trang nhìn theo bóng hai người , rồi mỉm cười như tự nói với mình :

- Mới gặp hôm qua nay lại gặp , hai anh chị này chắc si tình nặng . Mà họ cũng xứng đôi quá chứ , phải không anh Thắng ?

Thật lâu không nghe Gia Thắng đáp , Đoan Trang quay đầu lại , ngạc nhiên thấy mắt anh hoe hoe đỏ , tay cầm chặt vật gì .

- Anh sao vậy ? - Ngồi xuống bên anh cô hỏi - Sao mà buồn quá ?

Anh giận chị Cầm vô tình hả ?

Rồi thở ra , con bé đập nhẹ xuống tay anh :

- Đừng để bụng làm gì , thông cảm đi , đó là trạng thái của mấy người đang yêu . Giờ đây trong mắt họ chỉ có nhau thôi . Mà . . . anh cầm gì vậy ? Ôi ! một chiếc kẹp ốc cần xà cừ đẹp quá , anh mua hả ?

- Mở tay Gia Thắng , con bé nhảy lên mừng - Cho em nha ?

- Ừ ! Cho em đó . - Gia Thắng gật đầu , đặt chiếc kẹp vào tay Đoan

Trang rồi đứng dậy - Anh về đây .

- Sao về , ở lại chơi , đợi chị Cẩm về .

Vừa dậm bước , Gia Thăng quay đầu lại :

- Tiểu Cẩm gần về rồi ư ?

- Hồng có - Đoan Trang nhẹ nhún vai - Sớm lắm cũng hơn chín giờ .

Này , em cho anh biết một bí mật nhe - Nó thì thầm xuống tai anh -

Hôm nay chỉ dám cúp học đi chơi với anh Phong đó .

- Còn em ? - Đôi lông mày chau lại , xương quai hàm bạnh ra , Gia Thăng như giận dữ .

Nhưng Đoan Trang vô tình không nhìn thấy . Con bé rụt vai cười khúc khích :

- Em cũng cúp để coi chừng nhà .

- Làm biếng quá ! - Dúi nhẹ vào đầu Đoan Trang một cái , Gia Thăng bước đi nhanh .

Trong lúc vội anh không kịp nhận diện kẻ vừa chạm mạnh vào người mình một cái là ai . Chàng trai tội nghiệp , với bộ cánh thật bảnh bao lịch sự , đang ôm một gói giấy vuông , cột ruy băng thật đẹp . Món quà sinh nhật dành tặng Tiểu Cẩm .

Có điều , so với anh , còn đỡ tội nghiệp hơn . Món quà đó , bất quá hãnh ch ? bỏ một ít tiền và chút công đến siêu thị để mua . Còn anh .

. . Để làm được cây kẹp coi đơn sơ ấy phải mất một tháng trời ròng rã ngồi cưa , lộng . Nhiều đêm , buồn ngủ quá , anh đã bị dao đâm cả vào tay đổ máu ròng ròng mà chẳng nghe đau . Ước mơ hy vọng được nhìn thấy vẻ óng ánh đủ màu trên mái tóc huyền đẹp đẽ của cô

.

Vậy mà . . . chua chát quá ! Khi cây kẹp làm xong , Tiểu Cầm đã không còn tóc nữa . Theo lời Đoan Trang kể , cô vì nghe Hiếu Phong mà đành cắt bỏ mái tóc dài , suốt ước mơ đẹp nhất đời anh . Trong mái tóc tём , Gia Thăng không phủ nhận là trông cô trẻ đẹp ra nhiều , nhưng . . . nói gì thì nói , anh vẫn thích nhìn cô với mái tóc dài thả bay trong gió . Hai mươi mấy năm rồi , anh cùng chơi , cùng lớn với cô và mái tóc huyền nên thơ ấy . Hỏi sao không tiếc , không đau lòng khi vì một gã con trai lạ hoắc , cô cắt bỏ đi ngay trong một phút chẳng bận lòng .

Hạ Thu

Trái Tim Không Ngủ Yên

Tập 2

- Em nghỉ cho khỏe , anh ra với chúng một chút . Không thì chúng chọc cho chết !

Hôn phớt lên má cô dâu , Hiếu Phong nói một giọng miễn cưỡng , kéo dài , như anh chẳng thích ra ngoài một chút nào .

- Nhớ đừng uống nhiều nhé anh yêu !

Chơm chớp đôi mắt đẹp , cô dâu khẽ thì thào , Hiếu Phong nhường nhường mắt :

- Dĩ nhiên rồi , làm sao anh có thể uống nhiều trong cái ngày trọng

đại nhất đời mình . Mà dù có uống nhiều , anh cũng chẳng say đâu .
An tâm đi người đẹp . Thôi anh đi nhé !

Thêm một nụ hôn nữa , Hiếu Phong đưa tay vẫy rồi bước hẳn ra ngoài . Dáng đi mạnh mẽ , tự tin , như thể anh chưa uống ly nào cả . Cánh cửa cách âm sập ngay trước mặt , sự thật rõ ràng rồi mà Tiểu Cầm vẫn còn lơ lửng chưa tin . Ôi ! Lẽ nào như vậy ? Cô đã có chồng . Sao sự việc lại diễn biến nhanh đến như vậy ? Bất ngờ như một cơn mơ .

Một cơn mơ thực sự khi đêm hôm ấy Hiếu Phong bỗng dừng xe trước một căn biệt thự vô cùng sang trọng .

- Vào đi em- Anh dịu dàng lên tiếng khi thấy mắt cô cứ mở to ngơ ngàng – Nhà anh đó .

Nhà anh ! Ôi... Những bước chân hụt hẫng như trên mây , trên gió . Tiểu Cầm không ngờ anh lại giàu đến thế , hơn cả cô và Đoan Trang tưởng tượng về anh nữa .

- Khoan , chờ anh một phút !

Đến trước cổng nhà , Hiếu Phong đột nhiên dừng lại mỉm cười , anh nắm lấy sợi dây khuất trong hàng cây kiểng , giật mạnh . Lập tức các đèn điện trong huê viên rực sáng . Cánh cửa mở từ từ trong tiếng nhạc “happy birthday” vang rộn rã . Các nhạc công vận y phục xanh từ từ tiến khỏi các lùm cây đến trước mặt hai người . Cúi đầu chào lịch sự và tôn kính , họ đồng hòa tấu bản “chúc mừng sinh nhật” thật vui tươi , sinh động .

- Tiểu Cầm , em quay lưng lại đi- Hiếu Phong lại thì tào xuống tai cô . Bất ngờ , thụ động , Tiểu Cầm làm theo anh như cái máy . Một bất

ngờ khác lại chờ trước mặt cô .

Đó là một chiếc bánh kem năm tầng được trang trí rực rỡ nhiều màu sắc , là bốn người trong gia đình anh ăn mặc sang trọng đang bước đến chúc mừng . Vẻ mặt ai cũng hiền hòa , rạng rỡ nụ cười hạnh phúc .

- Để anh giới thiệu cho biết nhé !- Dịu dàng than mật anh dắt cô đến trước từng người một để chào . Họ là ba , là mẹ , là Hiếu Phương và Lâm Thanh , những người thương yêu nhất đời anh .

- Và đây nữa , cuối cùng tôi xin long trọng tuyên bố với mọi người : cô Lục Tiểu Cầm , từ nay chính thức là bạn gái của Hiếu Phong

- Hoan hô !

Những tiếng vỗ tay mừng rỡ vang lên . Trong không khí thân mật và cởi mở , Tiểu Cầm không thấy mình bị lẻ loi , cô độc nữa . Mím miệng cười , gật đầu chào , cô thật long yêu mến họ .

- Cầu nguyện rồi thôi nên đi em

Không để cô có thời gian nghĩ lung tung , Hiếu Phong chợt nắm tay kéo cô lại gần chiếc bánh kem

- Vâng .

Ngoan ngoãn , Tiểu Cầm nhẹ gật đầu , chấp tay lên ngực . Phút giây này , cô bỗng thấy mình nhỏ bé và yếu đuối làm sao . Như trong chuyện thần tiên , cô bé lọ lem cứ ngỡ ngàng tự hỏi :

“phép thần nào đưa hoàng tử đến gặp mình như vậy”

Cổ dẫn lòng mà nước mắt từ đâu cứ tuôn ràn rụa trên môi . Hạnh phúc quá , Tiểu Cầm không biết phải cầu nguyện gì nữa . Cô chỉ ước ao , mong sao phút giây này kéo dài mãi muôn cùng , thiên thu ,

vĩnh viễn .

- Tiểu Cầm , em sao vậy ? - Nhẹ lau lệ cho cô , Hiếu Phong ân cần hỏi - Giận anh không xin phép em à ?

- Không ! - Ngược nhìn anh bằng đôi mắt sang long lanh , Tiểu Cầm nhẹ lắc đầu : em làm sao mà giận anh cho được . Chỉ tại em xúc động quá . Cảm ơn anh , hôm nay em đúng là người hạnh phúc nhất đời .

- Chỉ thế mà em đã hạnh phúc rồi ư ?

Lạc giọng đi vì cảm động , Hiếu Phong khẽ mỉm cười :

- Em quả là cô gái khờ dễ dụ nhất trần gian - Rồi chợt nắm lấy tay cô , Hiếu Phong tha thiết- Làm vợ anh nhé Tiểu Cầm ?

Bàn tay rụt vờ nhanh theo phản xạ , Tiểu Cầm cúi thấp đầu hối hận cho hành động của mình . Chẳng ra thể thống gì ? Sao cô lại làm anh quê trước người nhà của anh như vậy ? Nhưng... biết làm sao ? Cô không làm chủ được hang động của mình .

- Xin lỗi...

Vụng về nắm lại tay anh , Tiểu Cầm run run :

- Em không cố ý đâu . Đừng giận em .

- Giận ?

Hiếu Phong chợt bật lên cười sung sướng . Hãnh diện anh đưa ngó Lâm Thanh . Giờ thì nó tin lời anh rồi . Tiểu Cầm đúng là cô gái còn ngây thơ nguyên vẹn . Chẳng những đôi môi cô chưa biết đàn ông mà cả bàn tay cô cũng thế . Thật đáng công anh theo đuổi giữ gìn . Từng quen biết nhiều cô sống tự do , buông thả trên đất Mỹ , nên Hiếu Phong tôn trọng thái độ rụt rè sợ hãi của Tiểu Cầm . Một lần đi

dạo , tình cờ chạm phải tay cô , thấy cô rụt nhanh về , anh thích lắm .Kinh nghiệm từng trải cho anh biết , chỉ những ai chưa biết đàn ông mới có thái độ e dè , sợ hãi vậy .

Tôn trọng cô , tôn trọng cả tình yêu của mình đối với cô , từ hôm đó Hiếu Phong quyết giữ gìn . Không chạm tay cô , cũng chẳng đòi hỏi dù bao lần thêm muốn . Anh nâng niu , quý trọng xem cô như viên ngọc lành không tỳ vết . Hạnh phúc ngập làng nghĩ đến đêm tân hôn diễm tuyệt nhất đời mình .

Niềm tự hào đàn ông đó , Hiếu Phong không giữ nổi long mình .

Khoe với Lâm Thanh rồi tức ghen khi nghe nó phủ nhận đi . Rằng thời buổi này , không một người con gái nào có ý thức giữ gìn cao độ như Tiểu Cầm đâu .Một nắm tay , một nụ hôn , đáng gì đâu .

Được rồi ! Một bên cái , một bên bênh cho lập luận của mình . Mấy tháng trời chưa ngã ngũ về đâu . Cuối cùng , Hiếu Phong quyết định chứng minh cho Lâm Thanh thấy . Cái rụt tay vô ý của cô lúc nãy đã là một bằng chứng quá rõ ràng cụ thể .

Xiết nhẹ bàn tay cô giá lạnh giữa tay mình , anh thiết tha lập lại lời cầu hôn lần nữa :

- Nhận lời làm vợ anh nhé . Tiểu Cầm ?

- Vâng !

Lời đã buột ra rồi mà Tiểu Cầm vẫn bang hoàng chưa hiểu . Cái gì đã xui khiến cô nhận lời anh ? Ánh mắt nồng nàn , hay tình yêu cuồng nhiệt của anh ? Cô không tài nào biết được . Chỉ tiếc rằng lúc đó thật khó mà nói tiếng không . Trái tim cô đã chấp nhận anh rồi , từ lâu lắm .

- Em lập lại lần nữa đi !

Mừng rỡ nhưng vẫn chưa tin , Hiếu Phong nhìn sâu vào mắt Tiểu Cầm .

- Vâng , em đồng ý- Nhìn thẳng vào mắt Hiếu Phong . Tiểu Cầm nhẹ gật đầu và chột hiểu . Từ nay không còn gì chia cắt nổi hai người . Từ cái gật đầu nhận lời của cô đến ngày cưới chỉ vón vẹn một tháng . Lúc nghe anh bảo cha mẹ đã định xong ngày cưới , Tiểu Cầm run rẩy cả người . Không ngờ lại nhanh như vậy . Tính sao đây ? Bí quá , cô đành hỏi ý kiến Đoàn Trang , như thể nó là một người từng trải giàu kinh nghiệm vậy ?

Không chút sững sốt , bang hoàng nào , con bé nhảy lên mừng , còn bảo Hiếu Phong hoàn toàn đúng khi quyết định . Bởi người xưa có bảo “cưới vợ phải cưới liền tay” mà lị .

“Có mời dựng dự không ?”- Tiểu Cầm suy nghĩ đắn đo hoài . Cuối cùng phải hỏi ý kiến Gia Thắng . Không suy nghĩ , anh lắc đầu ngay . Với ánh mắt buồn , anh bảo :

- Đừng để ngày vui bị xúi quẩy Tiểu Cầm . Ai dám đảm bảo dựng không quây khi đã say ? Lỡ dựng nói ra ...

Anh không nói hết câu , lo lắng nhìn Tiểu Cầm thất sắc . Cái bí mật kia... làm sao cô dám kể Hiếu Phong nghe . Liệu rồi anh có cảm thông tha thứ ? Hay ... sẽ như bao gã đàn ông khác . Mang đầy máu ghen tuông , ích kỷ . Để chuyện tình đẹp như thơ phút chốc tan thànhmây khói ?

Không phải bây giờ , mà từ lúc yêu anh , bao lần rồi Tiểu Cầm muốn kể anh nghe tất cả . Thật tâm cô không muốn rồi lừa , lường gạt

anh đâu . Nhưng . . lần nào cũng vậy , cô cứ phải ngập ngừng , ngập ngừng rồi nín lặng . Nghe tâm tư mình ray rứt , xót xa .

Những lúc như vậy , cô chỉ muốn chạy thật xa , muốn trốn khỏi anh vĩnh viễn , nhưng ... lại không làm được . Dối lừa anh cô đau khổ , còn phải xa anh . . cô chắc mình không sống nổi .

Một lần đọc thấy dòng tâm tình của người bạn gái gửi chị Hạnh Dung đăng trên tạp san hạnh phúc gia đình . Nghe chị khuyê cô gái một lần lắm lời khi giấu tiệt chuyện này với người chồng sắp cưới của mình . Tiểu Cẩm mừng lắm , nhủ lòng sẽ vâng lời , sẽ im lặng . Chắc Hiếu Phong không nhận ra đâu .

Hơi tạm bằng lòng với quyết định này , Tiểu Cẩm lao vào chuẩn bị cho lễ cưới . Nghe lời Gia Thăng , cô không muốn dượng biết , Dối Hiếu Phong là mẹ cha mình chết chẳng còn ai .

Đám cưới diễn ra thật vui , thật linh đình và giản dị với đại diện đảng gái chẳng có ai , ngoài Gia Thăng , Đoan Trang và một số ít bạn bè .

Tiểu Cẩm có mời Jone , nhưng anh bảo mình bận không dự được .

Chỉ gửi một gói quà nhờ Đoan Trang đem đến với lời chúc tốt lành .

- Tiểu Cẩm vẫn đợi anh à ?

Cánh cửa bật mở làm cắt ngang dòng hồi tưởng của Tiểu Cẩm .

Ngẩng đầu lên cô mỉm cười đón Hiếu Phong . Anh có vẻ say , nhưng vẫn còn tỉnh táo :

- Xin lỗi vì đã để em phải chờ lâu , nhưng ... đám bạn , chúng vui quá nên anh phải chịu một chút .

Nơi lỏng cavát , anh cười , thanh minh . Rồi nheo mắt nhìn Tiểu Cẩm :

- Nào cô dâu trẻ , đứng dậy cho anh chime ngưỡng dung nhan một chút . Từ sang giờ bận quá , anh chẳng được nhìn kỹ em .

- Vâng !

Nghe lời anh Tiểu Cầm đứng dậy , chiếc xoa rê trắng bông dài , chiếc khăn voan che gương mặt bầu bĩnh , đẹp như một búp bê .

- Ôi !- Hiếu Phong tặc lưỡi- Vợ của anh mới đẹp làm sao .

Lời là anh ôm lấy eo cô kéo lại gần :

- Cho anh hôn một cái nào .

- Vâng .

Gật đầu , khụy gối xuống thấp bằng anh . Tiểu Cầm lim dim mắt chờ đợi . Ấn tượng nụ hôn thô bạo hôm nào của dượng lại trở về làm cô buồn nôn . Toàn thân nổi đầy gai ốc , nhưng biết làm sao , cô không thể từ chối Hiếu Phong . Từ hôm nay , anh đã là chồng của cô rồi .

Từng hôn nhiều cô gái , nhưng hôm nay sao bỗng nhiên Hiếu Phong nghe hồi hộp quá . Nhìn vẻ mặt căng thẳng của Tiểu Cầm anh càng thương , càng quý cô hơn . Đừng sợ nhé em yêu ! Anh hứa se dịu dàng , tôn trọng .

Bờ môi đặt nhẹ xuống bờ môi , trong tay mình thấy cơ thể cô run nhẹ . Ôi , ngày thơ vụng dại làm sao nụ hôn đầu tiên của đời con gái . Lặng câm , không phản ứng nhưng quyến rũ vô cùng . Tiến sâu hơn một chút vào môi cô , Hiếu Phong nghe cơ thể tràn đầy hưng phấn . Hiếu Phong như ngụp lặn trong niềm vui sướng và hạnh phúc tràn trề . Trong tiếng nhạc du dương , trầm bổng anh thả hồn vào cảm giác mê mẩn . Chiếc áo rơi nhanh xuống . Đôi bạch lạp lung linh

soi rõ bong hai người nhập vào nhau trên nền tường trắng .
Nhưng ... như kẻ đang đi trên đất bằng bỗng bước hụt chân . Hiếu Phong rơi đột ngột từ đỉnh cao ân ái xuống đáy vực bang hoàng .
Trời ơi , phải chăng đây là sự thật ? Niềm cảm hứng vụt tan nhanh , anh đẩy Tiểu Cầm ra xa , tự hỏi . Mình có bị ảo giác đánh lừa không ? Lẽ nào một cô gái ngây thơ như Tiểu Cầm lại không còn trinh tiết với chồng trong buổi tân hôn ?

Không ! Hiếu Phong chẳng lầm đâu . Cái cảm giác này anh đã biết rõ mà . Không chỉ vì trên nền ga trắng toát sạch boong chẳng có vết máu hồng minh chứng , mà còn ...còn cái gì nhỉ ? Thật khó mà giải thích . Nó giống nịnh cảm , như giác quan thứ sáu của người đàn ông vậy .

Tiểu Cầm đã mất trinh . Nhưng với ai ? Bao giờ ? Trái tim đau thắt nghẹn . Trong đời mình chưa bao giờ Hiếu Phong cảm thấy bang hoàng , đốn đau hơn thế . Với cảm giác bị sỉ nhục nặng nề , anh chỉ muốn dựng Tiểu Cầm lên khỏi giấc ngủ , bắt cô mới cho ra lẽ . Rằng vì sao cô lại rồi lừa anh ? Cô có biết tình yêu của anh dành cho cô là thứ tình diễm tuyệt , thiêng liêng và trân trọng .

Nhưng... anh lại không làm thế được .

Nhìn Tiểu Cầm hồn nhiên , yên lành trong giấc ngủ . Anh không nở nhần tâm . Cẩn rằng , anh cố an ủi lấy mình . Biết đâu giác quan đã đánh lừa mình . Các tạp chí khoa học vẫn thường viết đầy ra đó . Có khi , Tiểu Cầm là một ngoại lệ không chừng . Vài vết máu thôi , có gì là quan trọng . Sao anh lại đại khờ đánh đổi hạnh phúc của mình bằng cái tiểu tiết vụn vặt kia ? Tiểu Cầm sẽ bị xúc phạm biết bao khi

bị anh tra hỏi ? Nếu không đúng , ấn tượng này sẽ theo cô đến trọn đời .

Thôi đi Hiếu Phong , không yêu thì thôi . Đã yêu thì phải có lòng tin . Lẽ nào Tiểu Cẩm lại lừa mày ? Chẳng phải mày đã từng tự hào rất đàn ông về cô ấy đó sao ? Trái tim cô ấy ngây thơ , trinh bạch , lẽ nào than thể lại nhuốc nhơ , hư hỏng chứ ? Điên khùng quá !

Tự mắng mình xong , Hiếu Phong nhẹ nhõm cả người . Mỉm cười , anh vòng tay ôm chặt lấy cô , rồi thanh thản đi vào giấc ngủ . Không hay , Tiểu Cẩm vừa mở mắt ra để nhìn mình . Một linh cảm không lành đang dậy lên giữa lòng cô

*

* *

Đêm qua thức khuya cùng Hiếu Phong , lên kế hoạch cho tuần trăng mật , nên sang nay Tiểu Cẩm dậy trễ . Nhìn lên đồng hồ , thấy gần tám giờ , chắc Hiếu Phong đã đi làm , cô không vội dậy làm gì . Lười biếng che miệng ngáp , cô ngủ nướng thêm một chút nữa trên giường .

Vậy là . . . Mình làm vợ Hiếu Phong được ba ngày . Và ngày hôm nay , đúng là ngày phản bái . Cái ngày chú rể đưa cô dâu trở về nhà trước nhiều cặp mắt soi mói của láng giềng . Họ sẽ rình coi con heo đôi vợ chồng mới cưới đem về cúng ông bà kia có còn nguyên mặt mũi , hay bị xẻo mất tai rồi ? Một dấu hiệu không còn nguyên lành của cô dâu nữa .

Không họ hàng thân thuộc nên Tiểu Cẩm không lo chuyện đó . Cô chỉ thầm thắc mắc với lòng Hiếu Phong có biết không ? Việc cô đã không

còn trinh nữa ?

Nhớ lại đêm tân hôn , đến giờ trống tim cô còn đập vang hồi hộp .
Thấy anh đột ngột đẩy mình ra , sống lưng Tiểu Cầm lạnh toát . Vậy là anh đã biết , nói sao với anh đây ? Liệu rồi anh có tin vào cái sự thật cô vừa kể . Hay tiếp tục nghi ngờ , suy đoán lung tung ? Cơ thể cô căng ra như tử tội chờ giờ lên đài cao hành quyết .

Nhưng... Có tật giật mình thôi . Tiểu Cầm thở phào ra nhẹ nhõm khi thấy anh lại kéo mình vào sát long âu yếm . An tâm , cô nép đầu vào ngực anh tìm sự chở che . Cảm giác ghê tởm những cử chỉ ái ân như tan biến khỏi người cô tự bao giờ .

Hiếu Phong dịu dàng , tôn trọng đã cho cô những cảm giác hoàn toàn khác với người dượng ghẻ . Để cô thấy càng yêu mến anh hơn . Ôi , tuyệt vời làm sao khi tâm hồn và thân xác anh cùng cô hòa một . Nguyên với long , cô sẽ hết dạ yêu anh , chiều chuộng anh để bù đắp lại cái không toàn vẹn của mình .

- Công chúa của anh vẫn còn nướng trên giường hả ? Dậy rửa mặt rồi ăn sang . Anh đã làm xong .

- Hả ?

Nghe giọng Hiếu Phong , Tiểu Cầm bật dậy ngay , mắt mở to sợ hãi . Cô nhìn anh , miệng há hốc không iết phải nói gì . Xấu hổ làm sao ? Con gái gì mà ngủ trưa qua đi thôi .

- Còn hả cái gì , dậy mau . Thức ăn nguội hết rồi .

- Anh...anh ... không phải đã đi làm sao ?

Lắp bắp mãi , Tiểu Cầm mới hỏi được một câu .

Hiếu Phong bật cười :

- Mới ngày thứ ba thôi , tuần trăng mật còn chưa được bắt đầu , em nghĩ anh siêng đến thế sao ?

- Vậy ra này giờ anh xuống bếp chuẩn bị điểm tâm ư ? – Như hốt hoảng , Tiểu Cầm hét to- Trời ơi , sao vậy được ?

- Sao không được ? – Nheo mắt , Hiếu Phong hỏi khôì hài- Em coi thường anh quá .

- Không phải coi thường , nhưng đó là bổn phận của em mà- Tiểu Cầm như sắp khóc đến nơi – Anh làm em áy náy lắm .

- Thật ư ? – Đôi long mày nhường nhường , Hiếu Phong bước lại gần , đặt tay lên vai vợ - Nếu áy náy thì lát nữa em phải ăn nhiều vào cho bổ công anh làm đó . Mà thôi , đừng cãi nhau nữa , mèo con rửa mặt đi . Trông kìa , mắt em đầy ghen , ớn quá !

- Vậy sao ?

Đưa tay lên mắt lau nhanh rồi mới biết mình bị anh lừa . Tiểu Cầm giận dỗi dấm tay xuống ngực anh :

- A ! Dám lừa em hả ?

- Sao không dám ?

Vụt nắm lấy tay cô , Hiếu Phong nghe long bồi hồi . Thương Tiểu Cầm quá đi thôi , ba ngày rồi mà vẫn còn bối rối , đối xử với anh khách sáo và xa lạ . Dè dặt từng nụ hôn , từng cái nắm tay .

- Anh sao vậy , giận em à ?

Thấy anh đột nhiên ngăn người ra , Tiểu Cầm lo lắng . Hiếu Phong gật đầu , nghiêm giọng :

- Anh giận em đó . Giận luôn .

- Thôi đừng giận nữa , cho em xin lỗi .

Cúi đầu , Tiểu Cầm lí nhí , mắt đỏ hoe :

- Ngày mai em sẽ không dậy trễ nữa đâu . Bảo đảm khi anh vừa thức dậy , điểm tâm đã sẵn sàng .

- Anh không cần em làm vậy .

Hiếu Phong quay mặt sang hướng khác . Tiểu Cầm vòng ra trước mặt anh :

- Thế anh cần em làm gì ?

- Nhưng . . liệu em có chịu làm không ?

Mắt Hiếu Phong ranh mãnh .

Tiểu Cầm không nhìn thấy , cô gật đầu ngay :

- Chịu , cái gì em cũng chịu mà .

- Vậy thì ... hôn anh một cái đi cưng .

Hiếu Phong chìa má mình ra :

- Không thì cái gì cũng chẳng làm anh nguôi giận được .

- Ừ !

Cái miệng chu chu xấu hổ , Tiểu Cầm cúi thấp đầu . Từ lúc yêu nhau đến giờ cô chưa lần nào chủ động hôn anh cả . Ngại làm sao , nhưng không hôn sẽ không làm anh nguôi giận , sao bây giờ ? Tiểu Cầm ngần ngừ .

- Lẹ lên , anh đổi ý bây giờ .

Nóng long Hiếu Phong lên tiếng giục . Tiểu Cầm ra điều kiện :

- Nhưng anh phải nhắm mắt cơ .

- Được thôi . – Hiếu Phong liền nhắm mắt lại . Tiểu Cầm hít một hơi dài , đánh liều đặt lệ nụ hôn xuống má anh .

- Ý , ăn gian quá !

Hiếu Phong chợt vòng tay ôm cứng lấy eo cô :

- Hồng chịu , hồng chịu đâu . Em hôn lại đi .

- Hôn lại thì hôn lại , buông em ra đi .

- Được !

Hiếu Phong buông tay , lim dim mắt chờ , nhưng . . vụt một cái ,

Tiểu Cầm đã chạy nhanh vào toa lét , sập ngay cửa lại .

Tiếng cô cười vang khúc khích như đùa người , true ghẹo .

Bị lừa nhưng Hiếu Phong cảm thấy vui trong bụng . Ngồi xuống salon

, châm điếu ciga , anh mơ màng nhớ nụ hôn của Tiểu Cầm vừa đặt

xuống má mình . Thoáng qua , nhưng rạt rào bao cảm xúc . Như

song ngầm , không trông thấy nhưng mãnh liệt vô cùng .

Rồi anh nghĩ đến tuần trăng mật đầy thi vị của mình với Tiểu Cầm

trên thành phố Pái , từ song Xen , tháp ép- Phen đến cung điện vua

Luis , tất cả danh lam thắng cảnh thơ mộng , hữu tình nhất nước

Pháp đều được vợ chồng anh đặt chân qua . Tiểu Cầm sẽ như đứa

trẻ , tròn vo mắt ồ to làm giật mình du khách mất .

Bình boong . . . bình boong...

Tiếng chuông cửa bỗng vang đột ngột làm đứt quãng cơn mơ mộng

của Hiếu Phong . Thu nụ cười trên môi lại , bực dọc đứng lên , anh

lầm bầm mắng kẻ vô duyên không mời mà đến . Bộ hồng biết người

ta vừa cưới vợ , cần yên tĩnh hay sao ? Có lẽ , ngày mai , anh nên bỏ

cái chuông đi để khỏi bị làm phiền .

- Là ông ư ?

Vừa thoáng nhận ra người đối diện , Hiếu Phong bỗng rung mình .

Trời không gió mà sống lưng anh nghe lạnh . Một cái gì như điềm gở

theo người đàn ông gầy gò , khốn khổ đến trước mặt anh .

- Cậu là ...

Sững người ra một phút , ông ngỡ ngợ reo lên :

- A ! Njớ ra rồi . Cậu thanh niên hôm nào đã cho tôi tiền uống rượu đây mà ! Sao ? Cậu có khỏe không ?

- Cảm ơn , vẫn bình thường .

- Gật đầu , Hiếu Phong cười gượng . Khôngnhích người sang bên cũng không nói rộng cửa ra . Anh như lộ rõ thái độ không muốn mời ông vào nhà mình một chút nào . Sợ Tiểu Cầm biết chuyện xấu xa của gia đình hay vì cái gì ? Hiếu Phong không biết . Anh chỉ biết hỏi một câu rồi hối hận ngay :

- Còn ông đã tìm được tong tích đứa con gái tên Cao Nhã Đoan Trang rồi chưa ?

- Rồi !

Lão gật đầu nhanh hí hửng :

- Mấy bữa trước một người bạn ở thành phố về quê báo với tôi . Tình cờ đã tìm thấy Đoan Trang . Con bé tinh quái dường như vợ được một món nghe béo bở , giàu có lắm .

- Thật vậy ư ?

Bỗng nhiên hết bao mộng mơ , lãng mạn . Hiếu Phong quan tâm vào câu chuyện :

- Vậy cô ấy ở đâu ? Người bạn đó có cho bác địa chỉ không ?

- Nó ở đây !

Gật đầu trả lời xong người đàn ông bỗng ngược mắt ngó Hiếu Phong lạ lẫm :

- Ủa ? Mà cậu cũng ở đây ư ? Cậu có gặp nó không ?

- Hiếu Phong ơi , anh đâu rồi ? Sao không vào ăn điểm tâm ?

Đang ngăn người ra phân tích câu nói lạ lung của ông lão , Hiếu Phong bỗng giật mình nghe tiếng Tiểu Cầm gọi sau lưng . Sợ cô ta hỏi lung tung sẽ làm lộ bí mật của nội kính yêu , Hiếu Phong quay bảo nhanh ông lão :

- Vợ tôi ra tới , ông cảm phiền ra quán caphé đầu đường kia đợi tôi một lát .

Rồi nói vọng vào trong :

- Vâng , em yêu , anh vào ngay .

Cùng lúc , ông lão bỗng hét to , mừng rỡ :

- Tiểu Cầm ! Tiểu Cầm !

- Là dượng ư ?

Vừa bước ra Tiểu Cầm chợt điếng người ôm lấy ngực mình . Chỉ một tiếng kêu rồi chết lịm nói chẳng nên lời . Ma quỷ nào lại xui ông đến chốn này ?

- Phải ! Dượng đây !

Ôm lấy mặt , ông Nhân bật lên nước nở :

- Côn đi đâu biệt cả năm trời , báo hại dượng nhớ thương tìm kiếm . Con lấy chồng , cũng chẳng buồn báo cho dượng một iếng , vô tình chi lắm vậy Tiểu Cầm .

- Ông ta là dượng của em ư ?

Quay nhìn Tiểu Cầm , Hiếu Phong như không tin hoang mang hỏi .

- Vâng .

Không thể phủ nhận được mối quan hệ của ông đối với mình , Tiểu

Cầm nhẹ gật đầu . Cổ trấn tĩnh , cô làm vẻ tự nhiên :

- Mời dượng vào nhà . Xin giới thiệu với dượng : anh Phong , chồng con .

- Chào cậu !

- Chào dượng !

Một lần nữa vì vợ , Hiếu Phong gật đầu chào .

- Mời dượng vào nhà cùng ăn sang .

- Cảm ơn , cảm ơn...

Tươi tỉnh ông Nhân bước hẳn vào nhà . Mắt đảo đảo nhìn quanh , ông hài long trước vẻ giàu có của hai người .

- Vậy ra anh và dượng quen nhau hả ?- Dọn thêm đồ ăn cho ông , Tiểu Cầm hỏi cho không khí đỡ căng thẳng , lạnh lung .

- Ừ !

Gật đầu , cho một miếng dăm bong vào miệng , Hiếu Phong cảm thấy lạ lung , có cái gì đó mâu thuẫn lấp trong quan hệ của Tiểu Cầm và lão già kia . Và ... nếu như , anh nhớ không lầm thì lúc này ông có nói : đã tìm ra địa chỉ của Đoàn Trang . Cô đã lấy chồng và hiện ở ... nơi đây . Như vậy là sao nhỉ ? Thật khó hiểu . Có chuyện gì mà thái độ của Tiểu Cầm trông lạ quá . Mất hết vẻ hoạt bát tự nhiên , cô như sợ hãi , lo lắng lắm .

- Chú mày coi vậy mà hay thật . Cuối cùng rồi cũng cười được người yêu lý tưởng của mình .

Ăn xong lát bánh , ông Nhân tự nhiên vỗ mạnh vai Hiếu Phong cười lớn :

- Vậy mà hồi này còn làm bộ , hỏi ta tông tích nhỏ Đoàn Trang .

- Nhỏ Đoan Trang ? – Hiếu Phong chợt rung mình liên tiếp ba cái-
Cháu có giả bộ gì đâu ? Thật tình Đoan Trang ở đâu ? Cô ta là em
hay chị của Tiểu Cầm ?

- Chú mày nói gì chứ ? – Ông trợn mắt – Điên rồi chắc ? Em hay chị
gì nữa . Là nó đó .

Xoảng !

Cái đĩa từ trên bàn rơi xuống đất vỡ tan , Hiếu Phong đứng bật dậy
khỏi ghế :

- Dượng nói sao ? Tiểu Cầm và Đoan Trang là ...

- Là một .

Ông trả lời gọn lỏn rồi bưng ly trà lên uống :

- Thế cậu không biết Cao Nhã Đoan Trang là nó hay sao ?

- Cao Nhã Đoan Trang .

Hiếu Phong lại rùng mình . Anh quay ngoắt cả như thể vừa gặp cô
lần đầu vậy :

- Thật ư ?

- Thật - Nhẹ gật đầu , Tiểu Cầm xác nhận- Mà anh cần tìm Cao Nhã
Đoan Trang để làm gì ?

Sức lực như biến mất khỏi người , Hiếu Phong thả ngồi xuống ghế ,
khổ đau :

- Không ... không thể như vậy được . Tiểu Cầm , em nhất định không
phải là Cao Nhã Đoan Trang .

- Anh sao vậy ? – Không hiểu , Tiểu Cầm bước đến bên anh lo lắng –
Em là Tiểu Cầm hay Đoan Trang cũng vậy thôi mà ! Thật ra từ lâu
lắm em không còn là Cao Nhã Đoan Trang nữa . Từ khai sinh đó em

đã cho Gái Nhỏ mượn rồi .

- Gái Nhỏ ? – Bây giờ thì Hiếu Phong mang máng hiểu . Chả trách lần đầu vừa nghe nó xưng tên anh đã giật mình sửng sốt . Không hiểu sao lại có sự trùng hợp tình cờ hy hữu thế . Và anh cũng chột hiểu vì sao , bao lâu nay việc điều tra của mình bỗng rơi vào bế tắc không manh mối . Tiểu Cầm cho Gái Nhỏ mượn giấy khai sinh , phải chăng muốn đánh lừa anh ? Lẽ nào... cô quý quyết khôn lường , đã tính trước kế hoạch của anh ? Không , anh không tin , không thể nào tin . Tiểu Cầm không đóng kịch hay đến thế . Nhưng ... tại sao cô phải thay tên đổi họ ?

- Cao Nhã Đoan Trang là tên ba ruột đặt cho em từ lúc mới sanh – Như hiểu nỗi thắc mắc của anh , Tiểu Cầm nhẹ ôn tồn giải thích - Rồi ba mất , mẹ em đi bước nữa với dưỡng đây . Dưỡng không thích em mang họ Cao nên cùng mẹ làm cho em một tờ khai sanh mang họ dưỡng . Cái tên Lục Tiểu Cầm ra đời từ đó . - Ngừng một phút , cho Hiếu Phong kịp hiểu , Tiểu Cầm nói tiếp- Sai này đi học , nghe Gái Nhỏ than về cái tên xấu mà bà mẹ quê đã đặt cho , em liền cho nó mượn khai sinh . Chuyện vậy thôi , chẳng có gì nghiêm trọng .

Đúng là chuyện cho mượn khai sinh chẳng có gì nghiêm trọng thật . Nhưng ... Việc Tiểu Cầm bỗng trở thành Cao Nhã Đoan Trang mới là việc động trời , đáng nói kia , Hiếu Phong chỉ muốn hét to vào mặt cô câu ấy , nhưng chẳng hiểu vì sao lại thở ra , nuốt nỗi đau vào ngực .

- Hiếu Phong anh sao vậy ? Giận em à ?

Thấy anh đột nhiên thần người ra như kẻ mất hồn Tiểu Cầm lo lắng :

- Không phải em muốn giấu anh , nhưng tại em nghĩ , chẳng có gì quan trọng . Em là ai cũng vậy thôi mà , Gái Nhỏ lại dặn em giấu kín , nên ...

Tiểu Cầm còn nói nhiều , nhưng Hiếu Phong không nghe gì cả . Mắt hoa , tai ù máu nóng dồn lên mặt như sắp nổ tung . Anh đứng bật dậy khỏi ghế đi nhanh như trốn chạy . Bằng không , Hiếu Phong không biết mình sẽ làm nên chuyện gì .

- Hiếu Phong , anh đi đâu vậy ?

Tiểu Cầm vội đuổi theo . Hiếu Phong đáp vọng :

- Đến công ty .

Đến công ty ? Tiểu Cầm ngơ ngác . Sao lúc này anh bảo mình sẽ nghĩ đến hết tuần trăng mật ?

Có chuyện gì ? Sao bỗng nhiên thái độ anh lạ vậy ? Anh không thích sự có mặt của dưỡng ư ? Càng hỏi , cảnh hoang mang Tiểu Cầm không tìm được sự giải thích chính đáng nào . Chỉ mang máng nhận ra . Sự thay đổi đột ngột của Hiếu Phong ít nhiều liên quan đến cái tên Cao Nhã Đoan Trang .

- Tiểu Cầm , ăn đi con , làm gì mà thờ người ra đó- Giọng ông Nhân như vang từ cõi mơ hồ , xa vắng .

Tiểu Cầm giật mình quay lại , rồi lắc đầu :

- Con no rồi , dưỡng cứ dung tự nhiên đi .

- Ừ !

Ông Nhân tiếp tục nhồm nhoàm ăn hết phần điểm tâm trong đĩa của mình , mặc cho cô thẫn người ra suy diễn lung tung .

- Dưỡng à , có rảnh không ? Mình ra quán lai rai vài ly cho ấm bụng .

Mới sang vừa mở mắt đã nghe Hiếu Phong rủ mình đi nhậu , ông Nhân ngạc nhiên lắm . Sao mà tốt vậy thằng con rể ? Bộ không sợ nhỏ Tiểu Cầm nó giận sao ?

- Rồi chưa , mình đi chứ dưỡng ?

Hiếu Phong lại lên tiếng , ông Nhân giật mình đưa mắt ngó Tiểu Cầm rồi gật đầu nhanh .

- Đi chứ . Con đợi dưỡng thay cái áo .

Xỏ vội chiếc áo đẹp và mới nhất của mình , ông lập cập theo sau Hiếu Phong ra cửa . Gì chứ nhậu không đời nào ông từ chối .

- Ngồi đi dưỡng !

Băng qua đường vào một quán bình dân . Nói bình dân chứ sang trọng hơn hẳn các quán ven ở quê ông .

Hiếu Phong gọi một đĩa khô bò , mấy con mực nướng và một chai rượu đế :

- Con biết dưỡng hảo rượu đế hơn quich ky , nên cố tình đưa dưỡng đến đây . Dưỡng hài long chứ ?

- Hài long lắm .

Ông Nhân cười tit mắt khi nhìn thấy chai rượu gò đen chính tong trong vắt và mấy con mực vàng ươm . Nước bọt tứa ra đầy lưỡi , ông không khách sáo rót rượu ra ly :

- Con thật là hiếu ý dưỡng mà . Dưỡng uống trước nghe .

- Vâng , mời dưỡng .

Hiếu Phong gật đầu rót tiếp ly khác ch mình . Cay lắm , nồng lắm nhưng anh chẳng ngại đâu . Vì Tiểu Cầm , vì bí mật của Cao Nhã Đoan Trang , anh sẵn sàng uống đầy cay đắng hơn một ngàn lần .

Hôm qua , khi ông Nhân đến mang theo điều bí mật khủng khiếp kia . Hiếu Phong đã nghĩ thật nhiều . Hoang mang , thất vọng anh lang thang như một thằng điên trên phố . Sống dở , chết dở , anh không biết nên cười hay nên khóc cho hoàn cảnh của mình .

Muốn tìm một lời khuyên nhưng anh biết mình không thể tâm sự cùng ai cả . Cha , mẹ , chú hay cô út ? Mọi người sẽ chẳng bao giờ tha thứ cho anh . Trời ơi , càng nghĩ càng đau càng hận , vợ của anh lại có lúc nằm trong vòng tay vuốt ve của nội ?

Ôi ! Không ...Hiếu Phong chẳng muốn tin vào điều khủng khiếp ấy một chút nào . Anh trông mong vào một phép thần huyền diệu . Hẳn là một ác mộng thôi . Để sang mai khi thức dậy bên anh Tiểu Cầm tron vo mắt ngạc nhiên :

- Dượng nào cơ ? Cha mẹ em mất lâu rồi . Còn Cao Nhã Đoan Trang ... con bé làm phù dâu cho em đó , anh hổng biết ư ?

Nhưng ước mơ vẫn chỉ là mơ ước . Còn hiện tại , trước mắt anh sự thật vẫn rành rành ra đó . Chẳng phải viên quản lý ngân hàng , sau một giây bối rối đã e dè cất tiếng :

- Vậy cậu đã biết , thôi mình chẳng giấu làm gì . Sự thật quan hệ giữa nội cậu và cô gái Đoan Trang chẳng đơn giản chút nào . Có phải là tình nhân của nhau không , bọn mình chưa dám khẳng định . Có một điều không giấu được là nội cậu thực sự quan tâm cô gái ấy .

Một lần luqujt sư Trần kể cho mình nghe là nội cậu muốn làm thủ tục sang tên căn biệt thự gia đình cậu đang ở cho cô gái ấy . Nhưng nghe đâu cô từ chối , không chịu nhận .

Đem một gia tài lớn tặng không cho một cô gái đẹp để làm gì ?

Chẳng cần đoán , một người ngu ngốc nhất cũng biết mà . Thế gian này , đâu có gì khiến người ta mù quáng ngoài hai chữ TY . Hiếu Phong mỉm cười trong cay đắng . Anh không thể nào nghĩ khác , nghĩ tốt cho quan hệ của ông với vợ mình

- Còn điều này nữa- Viên quản lý ngân hàng nhiều chuyện- Tháng nào vào ngày năm tây ông Hưng cũng đến , cũng hỏi xem ngân hàng có gửi chi phiếu qua bưu điện đến cô chưa dù ông biết rõ rang , ba năm rồi toàn bộ số tiền ông gửi đi đều bị trả về . Cô không nhận nhưng ông vẫn kiên tâm , bảo chúng tôi nhập tất cả số tiền trên vào tài khoản riêng của cô .

Viên quản lý còn nói , nói nhiều về những lời xì xào bàn tán của mọi người . Về nỗi bán tin bán nghi với thái độ lạ lùng của Đoan Trang . Người ta làm bé chỉ vì tiền . Còn cô , vì cái gì ? Sao từ chối tất cả ân huệ của ông ? Thật là khó hiểu .

Không khó hiểu đâu ! Hiếu Phong nhủ thầm trong bụng . Trong phút chốc , anh chỉ muốn nói to ý nghĩ của mình cho viên quản lý nghe . Rằng Đoan Trang là một ả hồ ly tinh lão luyện . Ắ giữ giá làm cao . Thả tép bắt tôm . Từ chối những ân sủng nhỏ nhoi của ông tặng để nhận về phần tài sản kếch sù . Toàn bộ gia tài sản nghiệp của dòng họ Trần giờ đây nằm gọn trong bàn tay nhỏ của cô . Và không chỉ thế , cả thành cháu đích tôn duy nhất chính là anh cũng bị cô chiếm lấy . Cả linh hồn , lẫn thể xác .

Miệng đã bật thành lời , nhưng may mắn thay . Một phần lý trí nhỏ nhoi còn sót lại đã kịp thức tỉnh nhắc nhở anh . Không thì giờ đây . Trên trang nhất khắp mặt báo đã đăng tải mẫu tin giật gân với tit đề

thật đậm . Trong một đêm , tai tiếng này sẽ làm công ty phá sản mất thôi .

Từ giã viên quản lý với thái độ gần như trốn chạy , Hiếu Phong giấu mình vào một nhà hàng uống đến say mềm . Uống để quên tất cả . Để đừng bao giờ tỉnh lại làm gì .

Nhưng . . Hiếu Phong đã không làm được điều mình muốn . Một anh bồi biết mặt đã tận tình đưa anh về đến tận nhà . Nửa khuya giật mình tỉnh giấc , Hiếu Phong vẫn nhận ra người nằm bên mình , Tiểu Cầm , vợ của anh vẫn ngủ , vẫn hồn nhiên như đứa trẻ , đẹp như một thiên thần . Đặt tay lên trán , Hiếu Phong biết , cô đắp khăn , đã thay y phục và lo lắng cho mình trong cơn say rượu .

Lặng lẽ ngồi dậy trong đêm , Hiếu Phong châm cho mình một điều xì gà tự hỏi : Sao Tiểu Cầm lại làm như vậy ? Mà tài sản anh giờ có còn lại gì đâu ? Nó không bằng một phần trong khu đất đáng giá hàng ngàn cây vàng của cô mà ! Hay cô không biết anh là cháu của ông ? Vô lý ! Tên tuổi ông lẫy lừng như vậy . Không lẽ nào cô không biết gì ? Kỳ lạ quá ! Càng nghĩ , càng rối rắm , càng khó hiểu , thật điên cái đầu lên được .

- Hiếu Phong , anh tỉnh rồi à ?

Tiểu Cầm vừa thức giấc , thấy anh trầm tư hút thuốc , cô ân cần hỏi :

- Có đói bụng không ? Em hâm lại thức ăn cho anh ăn nhé ? Hôm nay em nấu món cháo gà , món anh thích đó .

Cái bụng réo ầm lên như nhắc cho anh nhớ . Từ sang tới giờ mình chưa bỏ bụng chút gì . Hình ảnh tô cháo gà thơm lừng bốc khói cạnh

chiếc đùi gà vàng ươm báo ngậy đã làm nước bọt túa đầy đầu lưỡi Hiếu Phong . Nhưng bỗng nhiên anh thấy mình lắc đầu cất giọng khó khăn :

- Không cần đâu .
 - Anh có khát nước không ? Để em quây cho anh ly nước chanh .
- Uống xong sẽ nhẹ nhàng ngay .

Chống tay ngồi dậy Tiểu Cầm sốt sắng bước đi . Hiếu Phong vẫn ngồi yên , nhìn cô lảng xảng đi pha nước . Chắc là ngon lắm ! Chiếc lưới anh liềm quanh đôi môi khô đắng ngắt .

- Uống đi anh

Ly nước được chìa ngay trước mặt , thơm ngon mời gọi vô cùng . Thật khó mà từ chối . Hiếu Phong đưa tay lẹn nhận rồi như chột nhốt anh hất tung xuống đất . Chiếc ly vỡ toang trên gạch . Mảnh ly vỡ và những viên đá nằm lẫn lộn trông giống như nhau :

- Đã bảo không cần mà .

Sững người lạ lẫm nhìn anh như không tin vào những gì mình vừa thấy , Tiểu Cầm chồm chớp mắt rồi thở ra cúis dọn những mảnh ly vỡ dưới chân , Hiếu Phong ném mạnh cái tàn thuốc xuống đám ly vỡ rồi bước dọc ôm mền đứng dậy :

- Đừng làm phiền tôi nữa .

Đêm thứ tư sau ngày cưới của mình . Hiếu Phong đã ngủ vùi trên ghế salon . Và trên chiếc giường cưới rộng thênh thang , anh biết rõ vợ của mình đang khóc .

- Nè , uống đi chứ , làm gì mà thừ ra vậy ?

Một cái đập mạnh vào vai đau điếng , Hiếu Phong bừng mắt dậy .

Bao hình ảnh chập chờn chợt biến . Trước mắt anh ông Nhân và ly rượu chợt hiện rõ ra như một thực tại phũ phàng , cay đắng .

- Tới con ư ?

Hiếu Phong uống cạn rồi rót thêm một ly cho ông Nhân . Hơi nóng rần lên mặt . anh biết mình đã ngã say :

- Dượng hãy nói thật cho con biết . Có phải Tiểu Cầm và tỷ phú Kim Hưng một thời là nhân tình của nhau không ? Họ . . có . .

- Có ăn ở với nhau không chứ gì ?

Thấy Hiếu Phong cứ ấp úng , ngập ngừng , ông Nhân nói thẳng ra rồi nheo nheo mắt mỉm cười . Tội nghiệp , thẳng nhóc con . Chắc là ghen cháy ruột cháy gan rồi . Hừ ! Sao mình không nhân cơ hội này , trút hết tội lỗi sang cho lão tỷ phú KH lạ hoặc lạ hươ nào . Dù sao lão cũng chết rồi , đâu có thể đội mồ về thanh minh được .

- Còn khéo hỏi thì thôi .

Nghĩ đoạn , ông lấy giọng tự nhiên :

- Sao không có được ? Bộ chú mày không nhận ra à ? Mà thôi , bỏ qua đi , chuyện lâu rồi . Lão già kia có còn sống đâu mà ghen cho mệt chứ ? Huống chi ...

Rắc...

Chiếc ly bị Hiếu Phong bóp nst trên tay trong cơn giận . Bỏ hết đám miếng chai vào miệng anh nhai rau ráu như nhai nước đá . Miếng chai đâm vào lưỡi anh chảy máu đỏ lòm , chảy ròng ròng xuống mặt bàn mà anh như không hay biết . Không cảm thấy đau một chút nào . Nỗi đau giữa lòng anh lớn hơn nhiều .

- Hiếu Phong , anh sao vậy ?

Giọng Tiểu Cầm vang hốt hoảng . Cô đến đã từ lâu , nhưng không dám bước vào vì quán đông khách quá . Mãi đến khi nghe tiếng cô chủ quán thất thanh hét gọi ba mình hỏi sao miệng vị khách kia đầy máu cô mới hốt hoảng chạy nhanh vào .

Quay nhìn ông Nhân , cô gắt :

- Dượng lại ép nh uông say có phải không ? Con đã dặn rồi sao dượng không nhớ chứ ?

- Tao ... Không ngờ Hiếu Phong có phản ứng này .

Ông Nhân ấp úng rồi như chợt nhớ kêu lên :

- Máu chảy quá trời , lo cấp cứu cho nó kìa , ở đó mà la tao nữa .

- Hiếu Phong , anh sao vậy ? Sao miệng đầy máu vậy ?

Xốc anh đứng dậy trước nhiều đôi mắt hiếu kỳ , Tiểu Cầm như muốn khóc . Ông Nhấu lưng , nho nhỏ nói :

- Nó ăn nguyên cái ly bể đó

- Trời đất , bộ khùng sao ?

- Kêu nó nhả ra đi

Lời lẽ bang quang dậy lên ở chung quanh

- Chắc bị xốc chuyện gì ?

- Đúng vậy !- Ông Nhân thì thảo tiết lộ- Nó ghen đó .

- Vậy sao ? Thiệt khờ quá .

Bỏ mặc những lời xì xào bàn tán ngoài tai , Tiểu Cầm dốc hết sức bình sinh xốc anh về . Thả Hiếu Phong nằm dài xuống giường , cô vừa cho tay vào miệng anh móc miếng vừa nức nở . Nước mắt rơi đầy trên mặt Hiếu Phong , ngón tay cô đầy máu . Máu của anh và máu của ngón tay cô bị miếng đâm vào .

- Khốn nạn . khốn nạn quá .

Lật úp người xuống giường , Hiếu Phong đập mạnh tay lên nệm găm lớn :

- Mà đã bị lừa , bị lừa rồi . Đồ ngốc !

Chỉ là những câu tối nghĩa rời rạc , không đủ ý , nhưng Tiểu Cầm biết anh muốn ám chỉ đến điều gì . Đau đớn quá , thương anh quá , cô gục đầu lên vai anh mà khóc . Làm sao cho anh hiểu bây giờ . Em có muốn lừa , muốn giấu anh đâu . Chỉ tại ...chuyện xấu hổ quá , em không đủ can đảm kể anh nghe .

Nhẹ vuốt mái tóc anh rồi bù . Tiểu Cầm nhìn kỹ gương mặt anh hốc hác .Mới có một này , một đêm thôi mà trông anh như đã già đi 10 tuổi . Chắc là anh đau khổ lắm . Nghĩ giận dượng làm sao , kể cho anh nghe chi để anh bị kích động dượng này ?

Thôi đừng giận nữa Hiếu Phong , cũng đừng khổ đau rằn vặt mình như vậy . Hãy một lời thẳng thắn với nhau . Nếu quả thật anh thấy em không xứng đáng thì ...ly dị nhau đi . Số em nó vậy rồi , có khổ thêm một lần cũng chẳng sao . Lỗi tại em , ai bảo em giấu anh làm gì chứ ?

Nước mắt đầm đìa , ruột đau như cắt với ý nghĩ phải mất anh vĩnh viễn trong cuộc đời mình . Tiểu Cầm cúi hôn anh lần cuối . Vòng tay ôm lấy ngực anh , cô lim dim mắt tận hưởng cái cảm giác được cùng anh hòa tan vào sương khói . Đêm nay là đêm thứ năm sau ngày cưới .

Có một cái gì êm đềm , ngọt ngào lắm cứ thấm vào trái tim anh , len sâu vào từng tế bào trông cơ thể nghe ngọt ngào , triu mến ! Trong

cơ say vô ý thức Hiếu Phong mơ màng nhận ra sự kỳ lạ đang thôi thúc trsi não mình . Nó dường như rất lạ mà cũng rất quen . Dịu êm mà mãnh liệt để anh không sao cưỡng lại hành động của mình .
Càng lúc càng đắm chìm hơn vào cảm giác lâng lâng bay bổng .
Như hương ngọc lan , như mùi sữa ngọt ngào mà sao nghe mẫn đắng bờ môi như nước mắt , như tâm sự ghen ngào đớn đau không thể nói của Tiểu Cầm .

Tiểu Cầm !

Bỗng như tiếng sét giữa thình không , đánh tan bao cảm giác . Rùng mình như vừa phạm một sai lầm , Hiếu Phong mở bừng mắt dậy , bang hoàng nhìn vòng tay mình đang ôm cứng lấy người cô . Chợt hiểu vì sao cơ thể mình bỗng bênh trong cảm giác ngất ngây kia . Thì ra trong cơn say , không làm chủ được mình , anh đã cùng cô ân ái . Không ! Hiếu Phong rút nhanh tay mình lại . Đẩy Tiểu Cầm ra xa , anh sợ hãi nhìn gương mặt cô thanh thản trong giấc ngủ yên . Giọt lệ đọng lưng chừng trên má sao đẹp quá , để bàn tay anh theo bản năng , cứ muốn nhẹ lau , muốn xiết cô vào giữa long mình ấp ủ . Không ! Hiếu Phong chợt hét lớn để chiến thắng bản thân mình .
Đừng yếu hèn , nhu nhược vậy .Cứng rắn lên . Đừng quên Tiểu Cầm là một ả chuyên lừa gạt , mê hoặc đàn ông . Không , Hiếu Phong , mà đừng quên ả từng mê hoặc ông của mày , và bây giờ đến lượt mày là con mồi trong tay cô ấy . Không...

Ghê gớm cùng ý nghĩ , Hiếu Phong bật nhanh dậy . Xỏ y phục vào người , anh chợt phát hiện ra cặp vé máy bay rơi trên nệm . Cúi xuống nhặt lên môi anh nở nụ cười buồn . Vậy là tuần trăng mật nên

thơ trên đất Pháp đã tiêu thành mây khói . Thật uổng công Lâm Thanh . Nài nỉ mãi mới mua được cặp vé tốt làm quà . Đêm khai mạc ươld cup đã trôi qua cũng như máy bay đã khởi hành vào năm giờ sang nay rồi . Hiếu Phong biết mình sẽ khó long giải thích với Lâm Thanh và cha mẹ , bạn bè nữa . Ai cũng ngạc nhiên với tuần trăng mật bị bỏ qua này .

- Đừng Hiếu Phong , anh đừng xé .

Một bàn tay chợt giữ tay Hiếu Phong lại khi thấy anh toan xé tan cặp vé . Đôi mắt đỏ hoe Tiểu Cầm run run nói :

- Tặng nó cho em , em muốn giữ nó làm kỷ niệm . Xem như chúng ta đã có một tuần trăng mật tuyệt vời rồi .

- Hừ ! Nên thơ , lãng mạn ghê chứ ?

Buông tay thả cặp vé cho cô , Hiếu Phong nhún vai cười gằn trong cổ . Chưa bao giờ , anh thấy mình căm thù Tiểu Cầm như lúc này .

- Anh Phong !

Ngập ngừng một phút , Tiểu Cầm quyết định làm sang tỏ vấn đề .

Đau khổ một lần hơn là phải cay đắng , ray rứt trọn đời :

- Có phải anh đã biết rồi không ?

Không ngờ Tiểu Cầm lại hỏi mình trước , Hiếu Phong quay người lại thật lâu mới gật đầu :

- Phải .

- Và anh đau khổ lắm , đúng không ?

Tiểu Cầm lại hỏi , mắt đỏ hoe nhưng ráo hoảnh .

Hiếu Phong lại bật phì cười :

- Quá dư thừa

Ngưng một phút , anh nói thêm qua hai hàm răng xít chặt :

- Và không chỉ khổ đâu , tôi còn khinh bỉ nữa . Đồ đĩ ! Sao cô không tìm nơi khác làm ăn chứ .

Đồ đĩ ! Tiểu Cầm như chết lặng người . Máu nóng tràn lên mặt , cô thật không ngờ Hiếu Phong lại sỉ nhục cô như vậy . Bao yêu thương tan biến , cơn giận tràn lên hoa cả mắt . Nghiến chặt răng . lấy hết sức mình cô tát mạnh xuống mặt anh .

Bốp !

Bất ngờ , Hiếu Phong lãnh trọn nguyên cái tát vào giữa mặt nghe đau điếng . Phun mạnh bãi nước bọt đỏ máu tươi của chiếc lưỡi bị răng dập phải . Anh vung mạnh tay tát trả hai cái vào mặt Tiểu Cầm . Cơn thù hân kìm chế bao ngày như con đê phút chốc vỡ bờ . Càng đánh Hiếu Phong càng say máu . Hiếu Phong không làm chủ bản thân , anh vung tay vả như điên cuồng xuống mặt Tiểu Cầm .

Xuôi tay không chống cự , cũng không khóc tiếng nào . Tiểu Cầm mở to mắt nhìn anh đầy thù hận . Không phải vì hành động vũ phu tàn bạo của anh , mà vì lời xúc phạm quá nặng nề khi nãy . Con đĩ ...

Trời ơi , sao cô quên đợc lời sỉ nhục này để yêu anh ? Hiếu Phong ... vậy ra những ngày qua , anh đã dung mẽ đẹp trai , vẻ ga lăng lịch sự để gạt tôi . Thật chất , anh chỉ là tên côn đồ , vũ phu , đốn mạt . Tiếc là tôi đã lầm , đã lầm anh .

- Cô cút khỏi nhà tôi lập tức ! Đồ đĩ !

Đánh mỏi cả tay , Hiếu Phong mới dừng lại hét to :

- Tôi không phải miếng mồi béo bở như cô đã tưởng đâu .

- Anh có thể đánh , có thể mắng chửi tôi , nhưng không được phép

xúc phạm tôi đâu . Bằng không tôi sẽ kiện ra tòa , buộc anh bồi thường danh dự đó .

Sau phút định thần , Tiểu Cầm từ từ đứng dậy . Quẹt ngang miệng lau khô dòng máu , cô từ tốn nói . Chiếc môi bị sưng to làm giọng cô trở nên ngọng ngịu , khan khan .

- Danh dự ?

Như nghe một chuyện khôi hài , Hiếu Phong phá lên cười sặc sụa :

- Hạng đĩ bán tròn nuôi miệng như cô mà cũng đòi danh dự nữa ư ? Thật nực cười ...ôi bể bụng chết đi được .

Bốp !

Tiểu Cầm lại giáng mạnh tay nhưng Hiếu Phong chụp được . Vặn ngược tay cô lại , anh gằn từng tiếng :

- Đừng đóng kịch làm cao nữa . Tẩy của cô tôi đã biết . Cô muốn tôi lột mặt nạ của cô không ?

- Mặt nạ ?

Tiểu Cầm cố vùng ra khỏi tay Hiếu Phong :

- Anh nói gì ?

- Thôi được , cô đã muốn thì tôi cũng chẳng ngại gì mà không nói .

Giúi mạnh tay xô Tiểu Cầm ngã xuống cạnh giường , Hiếu Phong nghiêng răng giận dữ :

- Dù cô cố giấu nhưng tôi đã điều tra được . Cô không phải là Tiểu Cầm , cô tiếp viên hang không tội nghiệp , nghèo khổ , nhưng đầy nghị lực , biết vươn lên từ sức của mình . Thực chất , cô chỉ là con diêm giả danh , chuyên lừa gạt , lợi dụng lòng thương hại của những người giàu có , để tìm cách chiếm đoạt tài sản của họ thôi .

- Anh không được phép vu khống tôi như vậy .

Uất ức , Tiểu Cầm đứng bật dậy hét to , nhưng không được .

Cái chân bị trật đau quá đã khiến cô té nằm dài ra đất :

- Tôi sẽ kiện anh tội lăng mạ .

- Xin mời !

Chìa tay , Hiếu Phong khôi hài rồi nghiêm giọng :

- Tôi cũng đang mong chờ ngày được cùng cô đối diện trước vành móng ngựa . Tôi không tin luật pháp công minh lại có thể để cô ngang nhiên nuốt trọn phần tài sản ấy . Nó là tâm huyết của nội tôi một đời lao khổ , cô không dễ gì trong một phút lấy đi .

- Nội anh ?

Chớp mắt , Tiểu Cầm nghe khó hiểu , Hiếu Phong điên rồi chắc ? Anh nói gì mà lung tung vậy ? Phần tài sản nào ? Sao cô lại muốn lấy đi ?

- Đừng vờ ngơ ngác nữa , tôi căm thù vẻ ngây thơ vô tội vạ của cô .

Vụt nắm chặt lấy vai cô , Hiếu Phong lay mạnh :

- Tiểu Cầm tại sao cô làm như vậy ? Tại sao cô dụ dỗ một ông già đáng tuổi nội của mình như vậy ? Cô có biết là tôi đau khổ lắm không ? Tôi yêu cô mà . Sao cô lại đang tâm gạt lừa tôi chứ ?

- Tôi không biết anh muốn gì cả , nội anh là ai ? Sao tôi lại phải gạt lừa ?

Tiểu Cầm càng ngơ ngác , Hiếu Phong càng tức điên , anh dúi mạnh tay cô rồi đứng dậy :

- Nội tôi là tỷ phú Kim Hưng , là người đã bị cô mê hoặc . Trời ơi , Tiểu Cầm , tại sao cô trơ trẽn , vô liêm sỉ vậy ? Cô làm tôi phạm tội loạn luân . Cô ở với nội tôi rồi ở với tôi . Cô tàn nhẫn lắm mà !

Khóc nức lên như một đứa trẻ , Hiếu Phong không còn chịu được lâu hơn . Anh ôm mặt , vụt nhanh ra cửa . Mặc Tiểu Cầm sững người ra trên đất , mắt mở tròn bất động .

Hiếu Phong là cháu nội của ông ư ? Sao mà tình cờ , hy hữu như vậy ? Ông chết bao giờ ? Sao cô không biết ? Ông ơi ! Sao trời lại đoán mạng ông . một người tốt như vậy chứ ? Nhắm đôi mắt lại , bây giờ Tiểu Cầm mới khóc . Không vì trận đòn đau , không vì lời sỉ nhục của Hiếu Phong mà vì ông ... vì ông đã chết rồi . Ôi , thời gian trôi nhanh thật , mới đó đã sáu năm . Tất cả như vẫn còn đây , vạn nguyên , rõ ràng trước mắt...

Năm đó Tiểu Cầm 16 tuổi đang học lớp 10 . Chuyện xảy ra vào một buổi sang chủ nhật đẹp trời , cô và Gia Thăng cùng đám bạn lang thang trên bãi biển bán những món hàng kỷ niệm bằng ốc biển cho du khách . Cả bọn rất vui vì vừa được người khách ngoại quốc boa cho một số tiền to . Chợt Gia Thăng nói :

- Ê , tụi mày nhìn kia , có một ông già trong lạ lắm . Từ sang tới giờ cứ cầm tấm hình trên tay nhìn chăm chăm vào mọi người . Hồng biết làm chi nữa .

Theo hướng chỉ của Gia Thăng , Tiểu Cầm thấy ông . Mái tóc bạc phơ , nét mặt hiền hòa , nhân từ như một vị tiên ông trong truyện cổ tích . Trong chiếc dù trên biển , mắt ông hết nhìn xuống tấm hình rồi lại chăm chăm vào mặt khách đi đường .

Một ý nghĩ chợt đến , cô nói :

- Chắc ông ta muốn tìm bạn chứ gì ? Đâu , tụi mình lại hỏi thử đi .
Coi có giúp được không ? Biết đâu tìm được , ông ấy boa tiền cho

mình đó .

- Ừ , phải rồi .

Cả bọn nhao nhao đồng ý rồi ùn ùn đẩy cho nhau . Không đứa nào dám lại gần làm quen ông cả . Cuối cùng Gia Thăng đành phải bảo Tiểu Cầm :

- Hay là em hỏi đi . Ở đây , chỉ mình em biết chữ , em nói đằng hoàng , lịch sự hơn .

Câu ra lệnh nghe ngọt làm sao . Tiểu Cầm không từ chối . Trao vỏ ốc lại cho đám bạn , cô bước lại gần ông dè dặt hỏi :

- Ông ơi , ông tìm người quen phải không ? Ai vậy ? Xem cháu có giúp gì được ông không ?

Quay lại nhìn cô , ông nhún vai nhẹ thở ra không tin tưởng :

- Ông đúng là đang tìm một người quen , nhưng... chắc cháu không biết đâu . Từ sang đến giờ ông hỏi gần chục người rồi , ai cũng lắc đầu không biết . Ông tìm nhầm địa chỉ rồi cũng nên .

- Người đó là bà con của ông à ? Già hay trẻ , con trai hay con gái ? Nghĩ đến số tiền boa hào phóng từ tay ông , Tiểu Cầm kiên nhẫn hỏi . Mắt nhìn tấm hình trên tay ông rồi sững người ra , bất động . Ôi , sao tấm hình này giống hệt tấm ở nhà mình vậy ?

- Ông tìm một người đàn bà và một đứa bé con . Hà ? Cháu sao vậy ?

Nhìn vẻ sững sờ của Tiểu Cầm , ông ngạc nhiên :

- Dạ . . Tấm hình trên tay ông đó , giống hệt tấm ở nhà cháu vậy .

Ấp úng Tiểu Cầm đáp rụt rè .

- Hà ? Cháu nói sao ?- Ông như bật lên khỏi ghế- Có phải mẹ cháu

tên Khả Trân , cháu năm nay 16 tuổi và tên là Cao Nhã Đoan Trang ?

- Mẹ cháu đúng tên Trân và cháu thật 16 tuổi .

Thật thà , Tiểu Cầm trả lời ông :

- Nhưng cháu không phải tên là Cao Nhã Đoan Trang , cháu tên Tiểu Cầm , Lục Tiểu Cầm .

- Cháu tên gì cũng được . Mau đưa ta về gặp mẹ cháu , nhanh lên !

Ôm chiếc cặp táp đứng lên , ông nắm tay Tiểu Cầm vội vã .

- Dạ .

Không kịp từ giã bọn Gia Thăng , Tiểu Cầm lập cặp theo ông bước ra chiếc Mécedec màu đen bóng loáng mới toanh . Lần đầu tiên trong cuộc đời mình bé Tiểu Cầm được biết cảm giác ngồi xe hơi , phóng vút đi .

Mẹ đã gặp ông , thoát đầu ngơ ngác lắm như chưa từng quen , biết ông bao giờ cả . Nấp sau tấm rèm cửa sổ , Tiểu Cầm loáng thoáng nghe ông nhắc đến cái tên Phuy Minh lạ hoắc nào .

Lúc đó , Tiểu Cầm thấy mặt mẹ bỗng dưng biến sắc . Về lịch sự không còn , mẹ đứng lên , thẳng thắn mời ông ra khỏi nhà mình , mặc cho ông kêu nài khẩn khoản cách nào cũng không cho ông ở lại . Nhìn nét mặt ông buồn thiu , lùi thui ôm chiếc cặp bước đàn ra trong bong chiều dần tắt . Tiểu Cầm tội nghiệp cho ông quá . Lén mẹ chạy vào trong bếp , cô khoắng một cục cơm to chạy theo ông :

- Này ông ơi , cháu cho ông nè !

- Cháu cho ta cục cơm này ư ? Để làm gì ?

Nhìn cục cơm cháy to trên tay đen nhẻm của cô , ông như không hiểu , Tiểu Cầm mở đôi mắt tròn vo :

- Để ông dung cho đỡ đói . Ông ơi , đừng giận mẹ cháu nghe .
Chợt hiểu ý định tốt đẹp của cô , ông cảm động ngồi ngay xuống đất . Ôm Tiểu Cầm vào vòng tay rộng của mình , ông rưng rưng như muốn khóc .

- Ông tìm mẹ cháu có chuyện gì không ?

Tiểu Cầm nghịch nghịch cạo râu dài dưới cằm ông khẽ hỏi :

- Sao mẹ lại giận dữ đuổi ông đi vậy ?

- Tại mẹ cháu hiểu lầm thôi , nhưng không sao , ông sẽ còn quay trở lại . Bây giờ cháu về đi và hỏi xem có phải mình tên là Cao Nhã Đoan Trang không rồi ra trả lời cho ông . Ngày mai , ông chờ cháu trong chiếc dù hồi nãy .

Ông bỏ đi nhanh , tay cầm theo cục cơm nguội của Tiểu Cầm . Cùng lúc tiếng mẹ gọi vang , giật giọng sau lưng .

Đêm đó , cô hỏi gì mẹ cũng chẳng trả lời . Cứ ôm cô vào lòng chặt cứng như sợ người ta cướp đem đi . Nước mắt mẹ chảy dài trong đêm vắng .

Sáng ra , tò mò quá Tiểu Cầm đi hỏi dượng biết mình còn một tờ khai sinh nữa mang tên Cao Nhã Đoan Trang , cô mừng quá chạy tìm ông để mà khoe . Với một ý nghĩ trẻ con là mình đã làm được một việc tốt giúp ông .

- Thật vậy sao ? Ôi , cháu của ta !

Nghe cô kể ông mừng như bắt được vàng . Ngay lập tức , dẫn cô và đám con nít đến nhà hàng đãi một bụng no say rồi lặng lẽ ra về . Nét mặt hân hoan như vừa hoàn thành một sứ mạng thiêng liêng .

Rồi từ hôm đó , ông liên tục đến nhà thăm mẹ con cô , dù lần nào

ông đến cũng bị mẹ dung nét mặt hằm hằm , giận dữ đuổi đi . Bao nhiêu quà , tiền , ông đem đến đều bị mẹ ném quăng ra cửa sổ .

- Ông ơi , sao ông tốt vậy ? Cứ đem tiền quà đến cho nhà cháu . Bị mẹ cháu quăng tất cả đi , ông không giận mẹ cháu sao ?

- Không giận- Vuốt tóc cô , ông cười rất hiền lành- Mẹ cháu làm như vậy là phải lắm .

- Vậy ... người si là ông ư ?

Nhíu đôi mày lại , Tiểu Cầm nghe khó hiểu . Càng khó hiểu hơn khi thấy ông nhẹ lắc đầu :

- Không , ông cũng không sai .

- Ông không sai , mẹ cũng không sai . Vậy ai sai chữ ?

- Là . .

Đang nói rồi như chợt nhớ , ông lắc đầu :

- Mà thôi , chuyện dài dòng lắm , cháu còn nhỏ chưa hiểu được đâu .

- Cháu hiểu được mà , ông kể đi .

Tò mò quá , Tiểu Cầm kéo tay áo ông năn nỉ . Nhưng ông kiên quyết đứng lên :

- Có lẽ một ngày không xa lắm , mẹ cháu sẽ kể cho cháu nghe . Còn bây giờ , ông phải đi đây .

- Ông sẽ không trở lại nữa ư ?

Chợt lưu luyến , Tiểu Cầm hỏi vọng theo .

Ông quay lại mỉm cười , móc túi trao cho cô tấm danh thiếp :

- Có lẽ hiện tại mẹ con cháu chưa cần đến sự giúp đỡ của ta . Nhưng ta cũng sẽ không bỏ đi luôn đâu . Đây là địa chỉ và số điện thoại của ta . Bao giờ có việc cần , cháu cứ tự nhiên đến tìm ta . Đừng ngại .

Cháu và mẹ cháu xứng đáng được hưởng những điều tốt đẹp của cuộc đời này .

- Dạ .

Nhận tờ danh thiếp nhưng Tiểu Cầm không hiểu biết hết ý nghĩ trong lời nói của ông . Lật nó lên , cô bé 16 tuổi đọc lớn nghề nghiệp của ông rồi sững người ngơ ngác , hoang mang :

- Tổng giám đốc công ty vàng bạc , đá quý Kim Hưng . Ông là tổng giám đốc ư ?

Nhưng ... Ông đã đi xa rồi , không kịp nghe để trả lời cô . Chiếc Mercedec lướt nhẹ trên đường không để lại tiếng động nào .

Mình ngu ngốc thật , dám đem cục cơm nguội tặng cho ông như vậy . Lè lưỡi , Tiểu Cầm tự cười mình rồi quay trở về nhà . Sợ mẹ la , cô giấu nhem tờ danh thiếp vào lòng một quyển sách dày rồi quên lãng .

Như lời hứa , ông không đến nhà làm phiền mẹ con cô nữa . Nhưng ... cũng bắt đầu từ đây , gia đình nhỏ của cô dậy phong ba . Đầu tiên là chuyến ra khơi của dương chiều hôm ấy . Cơn bão số năm tàn khốc , không chỉ cướp đi mạng sống của 30 người con biển mà còn cướp của ông một cánh tay . Phải , một cánh tay và cả chiếc thuyền đánh cá , tài sản duy nhất của gia đình cô nữa .

16 tuổi , nhưng Tiểu Cầm nhận thức được nỗi khó khăn đang ập xuống đôi vai mẹ . Từ đây , một mình bà phải gồng gánh tất cả cực nhọc trên đời để nuôi một chồng với một con .

Thương mẹ lắm , Tiểu Cầm lén làm hết công việc nhà cho mẹ bớt phả nào mệt nhọc . Nhiều lúc , nhìn mẹ mới sang tinh sương đã quảy

thúng ra đi đến tối mịt mới về , người ướt đầm tanh nồng mùi cá , cô muốn nghỉ học ngay lập tức . Nhưng mẹ không đồng ý , mắt đỏ hoe , và nạt cô phải hứa không được bỏ học giữa chừng . Dù cực khổ bao nhiêu bà cũng quyết nuôi cô ăn học cho đến nơi đến chốn .

Không muốn mẹ buồn long , Tiểu Cầm đem cặp đến trường , gạt nước mắt , bỏ ngoài tai lời dạy dỗ nghiêm chỉnh của dượng , cũng như giấu mẹ những trận đòn oan vô cớ .

Từ lúc mất cánh tay , ông Nhân bỗng biến thành con người khác hẳn . Bê tha bài bạc rượu chè , ông luôn mắng chửi đánh đập vợ con vô cớ . Trong cơn say , Tiểu Cầm thường nghe ông nhắc đến một người tên Khuy Minh . Ông còn trách mẹ cô sao ngu ngốc không chịu nhận căn nhà ông Hưng đòi tặng .

Căn rằng chấp nhận lời cay đắng của chồng , mẹ lặng câm như một chiếc bong . Bao nhiêu tiền mẹ làm ra , mẹ mua rượu cho dượng uống , lo hết cho Tiểu Cầm ăn học mà không hề quan tâm đến sức khỏe của mình . Đến một hôm không còn chịu nổi mẹ ngã quỵ trên thuyền giữa lúc cùng mọi người mải mê lựa cá .

Vào bệnh viện , biết mẹ bị bệnh trầm kha không thể cứu , Tiểu Cầm chỉ biết đứng im rờn rã khóc . Nhìn mẹ như ngọn đèn cạn hết dầu trước cơn gió lớn . Bó tay rồi ...

Bỗng ... một ánh chớp từ đâu vụt lóe , cô chợt nhớ đến lời dặn của ông Hưng . Mừng như kẻ đắm tàu chợt vớ được chiếc phao , cô tung chân chạy về nhà lục tung chồng sách vở . Lạy trời cho tờ danh thiếp còn kia .

Cuối cùng cô cũng tìm được tờ danh thiếp . Chưa kịp mừng , chạy

kêu điện thoại thì ... một tai họa bất ngờ ập xuống đầu cô . Người dưỡng ghê dữ nhấc tâm cướp đi đời con gái của cô ngay trong đêm đầy trời mưa gió đó .

Sáng ra , vừa nhức , vừa đau ê ẩm cả người , Tiểu Cẩm chỉ muốn chết ngay thôi . Nhưng thương mẹ , cô bậm môi nén tiếng khóc , quá giang Gia Thăng ra bưu điện . Nhận được điện báo của cô , không đầy bốn tiếng sau , ông Hưng đã có mặt ở Nha Trang . Với tất cả nhiệt tâm . Ông xằng xái tung tiền ra như nước . Thét bảo các bác sĩ bằng một giọng oang oang , ông bảo :

- Bằng mọi giá phải cứu choc ho bằng đợc người đàn bà đó .

Tiền có , thuốc có và dù cho các bác sĩ tận tình cứu chữa bằng hết sức mình , mẹ vẫn không qua nổi . Căn bệnh lao cộng thêm chứng suy nhược cơ thể trầm trọng của bao ngày nhịn ăn , nhịn uống đã cướp mất sự sống của mẹ . Thét to một tiếng , Tiểu Cẩm ngã nhào lên người mẹ . Những tưởng , mẹ sẽ dắt mình theo về thế giới xa xăm nào đó .

Nhưng không mẹ đã xá bỏ cho cô toại nguyện . Trong cơn mơ , Tiểu Cẩm vẫn thấy mẹ nghiêm giọng đuổi mình về cuộc sống . Và . . Cô đã mở mắt ngờ ngàng nhìn Gia Thăng và các bạn . Cả ông Hưng nữa , ai cũng quan tâm lo lắng cho cô .

- Đừng buồn nữa cháu , tỉnh dậy mà làm đám cho mẹ .

Nhẹ kéo tay cô ngồi dậy , ông Hưng buồn nói :

- Đừng để mẹ không yên long nơi chín suối .

- Vâng .

Nghe lời ông , Tiểu Cẩm bật đứng lên . Sức lực từ đâu dâng tràn

trong cơ thể , để Tiểu Cầm thấy mình mạnh mẽ vô cùng . Trước bàn thờ của mẹ , cô đã nhủ lòng không khóc , khô yếu hèn , nhu nhược nữa .

- Cảm ơn ông đã tận tình giúp đỡ .

Xong đám , Tiểu Cầm đến quỳ trước mặt ông rưng rưng nước mắt :

- Cháu thật không biết lấy gì để đền tạ ơn đức đó . Xin ông nhận cho ba lạy cảm ơn này .

- Kìa đừng làm vậy Tiểu Cầm .

Sụp xuống đỡ tay không cho cô lạy , ông ôn tồn nói :

- Không phải nói lời ơn nghĩa với ta đâu . Đó chẳng qua là bốn phận , một bốn phận mà ta phải làm thôi .

- Với số tiền chi tiêu này , hết bao nhiêu xin ông hãy nói . Cháu hứa sẽ có ngày trả lại cho ông .

Vẫn không hiểu hết ý nghĩa những lời ông nói , nhưng Tiểu Cầm chẳng còn lòng dạ nào để quan tâm . Cô ray rút nghĩ đến món nợ to mà mình phải trả . Làm cách nào có tiền đây ?

- Cháu không phải quan tâm đến vấn đề này , cũng đừng ray rút ghi tạc chữ nghĩa ơn . Những gì ta làm cho cháu hôm nay chỉ đáng bằng một phần nhỏ những gì năm xưa ta nợ cháu .

Vẫn bằng một giọng úp mở , không đầu không đuôi , ông nói :

- Tiếc là trong giờ hấp hối , mẹ cháu đã bắt ta không được lo cho cháu . Không thì ta đưa cháu theo ta về Sài Gòn . Thôi thì . Cháu ở lại , rang lo ăn học . Ta phải về Sài Gòn một mình đây .

- Vâng , ông về .

Gạt nước mắt tiễn ông ra đến tận cửa xe long bụi ngùi lưu luyến . Xe

nổ máy vụt đi rồi cô mới bang hoàng chợt nhớ ra một việc . Ông vẫn chưa kể cho cô nghe vì sao ông lại đến nơi này tìm mẹ con cô ? Giữa ông và mẹ có bí mật gì ? Sao ông lại bảo năm xưa mình mắc nợ cô ? Món nợ ấy đáng giá bao nhiêu ? Sao ông bảo là lớn lắm ? Không được , nhất định lần sau gặp lại ông , cô phải hỏi cho ra lẽ ...

Nhưng ... từ nay Tiểu Cẩm biết mình không còn cơ hội nữa rồi . Ông đã chết , mang theo bao bí mật xuống mồ sâu . Cả oan tình cho cô nữa ? Làm sao cho Hiếu Phong tin , cho anh hiểu rằng cô không hề biết anh là cháu ruột của ông . Rằng : từ hôm mẹ chết , ông và cô không hề liên hệ với nhau lần nào nữa . Có lúc cô đã quên rằng đời mình từng có ông hiện hữu .

Ôi ! Bỗng như có tia chớp vụt lóe lên giữa đầu cô . Vậy mà không nghĩ ra . Bao năm rồi cứ hoang mang , nghi ngờ tìm kiếm . Người âm thầm hang tháng gởi chi phiếu giúp cô đích thực là ông . Đúng ông rồi , không sai lạc . Hèn gì Hiếu Phong không nổi giận đùng đùng . Hiếu lắm cô là nhân tình , nhân ngãi của ông .

Anh hồ đồ qua Hiếu Phong ơi ! Tay ôm lấy gương mặt sưng vều , in hằn vết tay anh . Tiểu Cẩm vừa nghe thương , nghe giận . Thương anh quá yêu mình , tội cho anh phải sống dẫn vật ghen tuông , vừa ray rút với mặc cảm tội lỗi cùng ông vừa điên đầu thương vợ .

Còn giận là giận anh nông nổi vội vàng . Yêu mà chẳng tin nhau . Không chịu hỏi tường tận cho ra lẽ , chưa chi đã nặng lời xúc phạm rồi còn hạ căng chân , thượng căng tay cùng vợ . Tội của anh đáng bị giã tợn đời , bị không thêm nói chuyện muôn vạn kiếp . Nhưng , Thông cảm anh lần đầu vì yêu đâm ra mù quáng . Tamtha cho anh

đó , chỉ cảnh cáo sơ sơ nhéo vào hông mấy cái cho biết mặt .
Vui vẻ với cách giải quyết của mình , Tiểu Cầm chống tay đứng dậy .
Cổ lê cái chân bị tật ra phòng khách , cô mỉm cười hình dung ra vẻ mặt của anh . Dầu dầu trong khổ đau , và tuyệt vọng , anh nằm dài trên ghế salon . Cánh tay gác ơ hờ trên bàn , hơi thuốc thả ngoằn ngoèo anh dường như cùng hối hận cho hành động của mình .
Nghe cô kể rõ đầu đuôi , anh hẳn sẽ bật ngời thẳng người lên mừng rỡ , ôm chặt cô vào giữa lòng mình mà xót xa thương cho từng vết đốn đau trên gương mặt của cô , anh đề nghị cả hai bắt đầu lại tuần trăng mật mới .
Tấm rèm cửa nhẹ tách làm đôi mắt Tiểu Cầm rơi vào huyệt hắc .
Phòng khách trống trơn vắng lạnh . Bóng Hiếu Phong mất hút tự bao giờ . Trên bàn , dưới cây viết là tờ đơn viết vội . Hai từ ly dị được anh tô đậm đập nhanh vào tầm nhìn của Tiểu Cầm .
Giọt nước mắt rơi đập xuống lá đơn làm nhòe đi một vết mực dài .
Cắn chặt răng vào bờ môi còn sưng vều rướm máu . Tự ái quá , cô chỉ muốn chụp nhanh cây viết ký ẹt vào tờ đơn ly dị . Nhưng ... suy nghĩ lại , cô thấy mình không nên làm thế . Chỉ là chuyện hiểu lầm , hãy còn cứu vãn được mà , Hiếu Phong đang giận , anh chắc bỏ ra ngoài tìm sự thanh thản cho lòng . Ngày mai , khi bình tĩnh lại , anh nhất định sẽ nghe cô giải thích .
Mệt mỏi , nhưng đầy lòng tin tưởng , Tiểu Cầm ngã nằm xúống ghế , ôm chiếc áo vét anh bỏ quên lại trên bàn , cô lim dim mắt , chìm dần vào giấc ngủ . Đêm tân hôn thứ năm của cô đây . Có kể , chắc gì mọi người chịu tin lời ...

Cốc , cốc , cốc ...

Đang ngủ ngon , chợt nghe tiếng gõ cửa vang gấp rút bên tai , Tiểu Cầm bật tung chăn ngồi dậy . Quên mất cái chân đau , cô chạy ào ra mở cửa . Chắc Hiếu Phong đã về rồi .

Nhưng . . Không phải , trước mắt cô là một người đàn ông lạ hoắc . Còn rất trẻ , rất đẹp trai và ăn vận rất đoàng hoàng , lịch sự . Thấy cô , anh nghiêng mình chào rồi tự giới thiệu :

- Tôi là Trần Nam , luật sư riêng của cậu Hiếu Phong . Được cậu ủy quyền đến gặp cô trao đổi vài công việc .

- Vâng .

Chút sượng sung hụt hẫng qua mau . Tiểu Cầm nhẹ gật đầu :

- Mời ông vào . Xin lỗi , mới sang ra nhà cửa còn bề bộn quá .

Cô cuộn nhanh chiếc áo vét của Hiếu Phong , toan đem đi dẹp nhưng Trần Nam đã đưa tay cả lại :

- Cô đừng bận tâm , tôi chỉ đến trao đổi ngắn rồi đi ngay thôi . Xin phép tôi đi thẳng vào vấn đề .

Anh nghiêm giọng :

- Cô đã nhìn thấy tờ ly dị rồi chứ ?

- Tôi đã thấy .

Không ngờ là vấn đề này , Tiểu Cầm lung túng gật đầu :

- Và cô đã ký ?

Viên luật sư đưa mắt nhìn vào khoảng không trong tờ ly dị đặt trên bàn .

- Tôi muốn gặp Hiếu Phong – Tiểu Cầm không trả lời – Anh ấy đâu , tại sao phải phái ông đến gặp tôi như vậy ?

- Hiếu Phong đã sang Mỹ , và quyết định sẽ ở lại bên ấy cho đến khi nào sự việc được giải quyết xong .

Như không nhìn thấy vẻ đau khổ trong ánh mắt Tiểu Cầm , Trần Nam cất giọng thản nhiên :

- Anh ấy quyết định chia đôi tài sản cho cô . Đây là đơn kê khai , cô xem còn có thắc mắc gì ?

- Không thắc mắc gì !

Tiểu Cầm nói ngay , mắt ngay không buồn nhìn qua bản kê khai .

Vậy là Hiếu Phong quyết định ly dị thật rồi . Anh không cho cô cơ hội thanh minh cũng như không nuôi tiếc chút nào . Vô tình quá Hiếu Phong ơi .

- Và cô đồng ý chia nửa phần tài sản của mình cho chồng chứ ?

Viên luật sư cắt ngang dòng suy nghĩ của Tiểu Cầm bằng một giọng trầm trầm .

Ngước mắt nhìn lên , Tiểu Cầm mỉm cười buồn :

- Gia tài của tôi có đáng gì mà chia cho anh ấy chứ ?

- Dù đối với cô nó chẳng đáng gì nhưng theo quy tắc của tòa , cần có sự đồng ý của đôi bên . Một lần nữa tôi lặp lại câu hỏi : Cô có đồng ý chia nửa tài sản của mình cho Hiếu Phong không ?

Thanh Loan vừa nói vừa loay hoay mở cặp . Tiểu Cầm nhẹ thở ra :

- Tôi đồng ý .

- Vậy mời cô ký tên vào bản thỏa thuận này , và đây nữa xin cô hãy ký giùm vào đơn ly dị .

Nhận cây viết và tờ đơn từ tay luật sư , Tiểu Cầm thoáng ngần ngừ rồi nhanh tay ký tên vào . Hàm răng cắn chặt bờ môi , cô nhủ long

không khóc . Nhưng ... không làm được nước mắt từ đâu tuôn trào xuống má cô , rơi lộp độp lên tờ đơn ly dị .

- Thôi được rồi , cảm ơn cô .

Vẫn thản nhiên trước những giọt nước mắt của cô , Thanh Loan bỏ những tờ giấy vào cặp rồi từ tốn đứng lên . Lịch sự , anh cúi đầu chào tạm biệt :

- Chào cô .

Thanh Loan đi lâu rồi , Tiểu Cẩm vẫn ngồi yên trên ghế mặc cho cánh cửa cài không chặt cứ đóng đưa theo cơn gió như true người chọc gheo một người luôn bị số phận dập vùi , đưa đẩy không biết sẽ về đâu...

* *

*

Ba năm sau...

- Thanh à , con vào nhắc con Phương một tiếng . Coi nó làm gì lâu vậy , tắm chứ có phải ngủ đâu .

Đưa mắt coi đồng hồ , ông Lâm sốt ruột bảo Lâm Thanh :

- Trễ giờ rồi .

- Dạ . Để con đi .

Gật đầu , sốt sắng , Lâm Thanh bước đi ngay dù anh biết rõ : còn hơn một tiếng đồng hồ nữa máy bay mới hạ cánh xuống phi trường theo lời hẹn . Nhưng ... biết làm sao , môi khế nở nụ cười , anh cảm thông cho người cha đang nóng lòng gặp lại con . Ba năm rồi chứ ít ỏi gì .

- Hiếu Phương à , xong em chưa ? Bác đang nóng ruột hồi ngoài kia .

Đến trước cửa phòng toa lét , Lâm Thanh lên tiếng gọi rồi tựa người vào bờ tường , đứng đợi . Tiếng nước từ vòi hoa sen chảy nghe ào ào róc rách .

- Đợi em một tý đi .

Tiếng nước ngưng lại , giọng Hiếu Phong ngọt lịm :

- Em còn phải trang điểm nữa .

- Ý đừng !

Lâm Thanh như hốt hoảng kêu lên :

- Em quên rồi sao ? Người ta bảo mang thai mẹ không được xí xọn đâu . Con sẽ vô đấy .

- Em biết , nhưng cho em phá lệ một lần đi- Giọng Hiếu Phong nũng nịu- Không Hiếu Phong chê em già , em xấu thì sao . Mới lấy chồng một năm dữ tàn thế này rồi .

“ Em không tàn chút nào đâu , vẫn đẹp như thủa nào ba năm về trước” Muốn cãi lại vợ một câu nhưng Lâm Thanh không ói . Mỉm cười , bật lửa châm thuốc hút anh để yên cho Hiếu Phong trang điểm . Cô cũng như anh , như tất cả mọi người đều nôn nao phút gặp lại Hiếu Phong . Ba năm trời , thằng bạn của anh đột nhiên bỏ nhà đi ngay trong đêm thứ năm của tuần trăng mật , để lại không biết bao nhiêu nghi vấn trong lòng mọi người . Ai cũng đến gặp anh để hỏi , song có gì hơn họ đâu , anh hoàn toàn mù tịt . Chỉ biết một lần cuối cùng đến gặp anh trông thái độ Hiếu Phong rất lạ . Nó nhận cặp vé máy bay anh tặng mà chẳng nói tiếng cảm ơn hay lộ một vẻ vui mừng nào . Nó rủ anh uống rượu . Uống thật say đến tối mịt mới trở về nhà . Rồi biệt tích luôn .

Từ giã anh , cả nhà đi tìm đến Tiểu Cầm , cô hẳn biết rõ Hiếu Phong bỏ đi đâu và nguyên nhân nào khiến anh có hành động điên rồ như vậy . Nhưng ... cô không chịu trả lời . Chỉ lắc đầu , nước mắt chảy như mưa . sáu tháng sau khi tòa tuyên xử ly hôn vắng mặt Hiếu Phong cô cũng giã từ mọi người rồi bỏ đi luôn . Tổ yến ương của đôi vợ chồng mới cưới , phút chốc trở thành căn nhà hoang vô chủ . Ông Lâm phải mượn một quán gia đến săn sóc , trông nom . Hoang mang lo lắng một thời gian rồi mọi việc phai dần . Cuộc sống không dừng lại và ông bà Lâm cũng quá hiểu tính khí của thằng con trai độc nhất của mình . Nghe luật sư bảo anh lại sang Mỹ tiếp tục sống độc hành , ông bà chỉ biết thở ra một hơi dài ngán ngẩm và lo điều hành công ty xây dựng Kim Hưng vượt qua cơn khủng hoảng . Hiếu Đạt , Thanh Loan đã rút toàn bộ cổ phần của mình và cùng một số cổ đông khác trong công ty để thành lập một công ty mới . Còn anh thì sau một thời gian cặp bồ với Hiếu Phong đã quyết định cưới cô làm vợ . Đám cưới được cử hành năm ngoái . Long trọng , linh đình lắm . Cha mẹ , họ hàng hai bên cũng hài long đẹp dạ . Bạn bè đến chúc mừng đều khen tặng đôi loan phụng đẹp đôi . Anh cũng vậy , hạnh phúc tràn đầy , chỉ tiếc một điều thôi . Không biết Hiếu Phong ở đâu để gửi thiệp mời và bắt nó làm phù rể trả nợ cho mình nữa .

- Trời đất ơi , tao bảo mày vào hỏi con Phương chứ có bảo mày vào đây lim dim mắt mơ màng đâu chứ ?

Giọng ông Lâm vang lớn đầy bức dọc , Lâm Thanh vùng khỏi cơn hồi tưởng bừng mắt dậy lúng túng tìm lời giải thích :

- Dạ . . tại ...

- Bác Hai à , phải hơn một tiếng nữa máy bay mới hạ cánh cơ mà .

Bác làm gì mà nóng quá vậy ?

Cùng lúc đó Hiếu Phong đẩy cửa phòng bước ra kịp cứu bồ .

- Nôn gì mà nôn ?

Thoáng mắt cỡ cho vẻ nôn nóng của mình , ông nói lảng :

- Tại tính tao không ưa đợi chờ lâu lắc .

- Đ úng v ậy !

Lâm Thanh gật đầu vuốt theo ông :

- Anh biết rõ tính của bác mà . Tại em thôi , làm gì mà lâu vậy ? Đón anh Phong thôi có cần trang điểm kỹ vậy không ?

- Sao không cần , em muốn cho anh Phong một ấn tượng đẹp khi vừa bước xuống máy bay mà .

Hiếu Phong chu chu môi cái rồi quay sang phía ông Lâm :

- Con nói vậy có đúng không ?

- Ừ , đúng đúng !

Hài long thấy cô tôn trọng con mình , ông Lâm nguôi giận gật đầu :

- Thôi lẹ lên , r axe đi . Bác gái mà nôn lăm rồi .

Nói xong , ông rào bước nhanh . Sau lưng ông , Lâm Thanh nheo mắt nhìn Hiếu Phương nói nhỏ :

- Em đẹp quá .

- Không cần nịnh .

Phủi tay anh khỏi vai mình , Hiếu Phương giận dỗi :

- Theo mà khen bác Lâm kia .

Biết cco hờn vì lúc này mình đã đứng về phía ông Lâm chỉ trích cô ,

Lâm Thanh mỉm cười rồi li lợm cặp vai Hiếu Phương ngả ngón :

- Không khen bác Lâm đâu , khen vợ của mình thôi . Nàng tiên bầu xinh đẹp , mai một sẽ sanh cho anh 11 thằng con trai đủ đội banh .

- Đừng có mà vọng tưởng , hổng ai thêm .

Hất đầu anh ra khỏi vai mình , Hiếu Phương trề dài môi không nguôi giận :

- Hổng thêm mà . . cái bụng bự vậy rồi .

Lâm Thanh đặt tay vuốt chếc bụng lùm lùm nhô khỏi làn áo của cô :

- Mâu thuẫn quá , phải không con ?

Trùng hợp làm sao , đứa bé trong bụng bồngm máy mạnh một cái như nghe đ ư ợc l ời anh , Lâm Thanh kho ái qu á , nh ảy c ẫng l ên , la l ớn :

- Đ ó , th ấy ch ưa ? Con n ó c ũng đ ồng tình ủng hộ anh rồi . hay lắm đó , mai một ba cho con làm đội trưởng .

- Thôi đừng nhảm nữa , bác lại mắng bây giờ .

Sỉ nhẹ xuống trán anh , Hiếu Phương không nén được nụ cười . Anh là như vậy đó , làm sao cô giận cho nổi chứ ?

- Cho hôn một cái .

Không đợi cô kịp phản ứng , Lâm Thanh hôn mạnh lên má Hiếu Phương rồi vụt chạy về chiếc Toyota đang nổ máy nóng long chờ .

- Ôi ngon quá , ngon quá .

- Cái gì ngon hả ?

Ông bà Lâm ngơ ngác quay đầu lại . Hiếu Phương đỏ mặt thẹn thùng :

- Dạ , không có gì . Chúng ta đi được rồi .

- Ừ .

Gật đầu với tài xế , ông Lâm đưa mắt ngó đồng hồ . Chiếc Toyota bays chỗ ngồi phóng vọt đi nhanh như một mũi tên .

- Ba năm rồi , không biết bây giờ anh Phong mập hay ốm nữa ?

Trước phòng đợi , chen lẩn với mọi người , Hiếu Phương cứ nhấp nha nhấp nhồm không yên :

- Anh có nhớ chúng ta không ? Có hồi hộp , nôn nao ? Sao lâu quá chưa bước ra cửa vậy ? Lâm Thanh đưa bó hoa cho em , một lát để em tặng hoa cho .

- Không ai giành cưới em đâu .

Trao bó hoa cho vợ , Lâm Thanh trù mẩn :

- Nhưng cẩn thận đó , bậc thềm dưới chân em cao lắm .

- Trời ơi , làm người ta như con ít vậy .

Trề môi Hiếu Phương không đồng ý với cách cư xử của chồng . Mắt nhìn vào đồng người , cô lại như không nhận được hỏi nhỏ Lâm Thanh :

- Rồi lát nữa sao hén ? Bác có la anh Phong không anh hả ?

- Chắc không đâu

Bóng ai giống Hiếu Phong thấp thoáng sau cửa kiếng Lâm Thanh căng mắt nhìn chăm chú :

- Hai bác thương anh Phong như vậy .

- Thương cũng phải la- Hiếu Phương lẩm bẩm một mình- Cho ảnh bỏ trật động cái la bỏ nhà đi biên biệt , mất tầm . Không thêm quan tâm đến cảm giác của người ở lại . Hai bác và em lo cho ảnh biết đường nào .

Cô chỉ nói một mình nhưng ông bà Lâm nghe rất rõ . Đưa mắt nhìn nhau , không hẹn mà cả hai cùng thở ra một lượt . Hiếu Phong đã làm cho ông bà ba năm trời rỗng rã ăn không ngon ngủ không yên . Suy đoán mãi không tìm được nguyên nhân gì khiến con bỏ nhà đi như vậy .

Mãi đến hôm qua nhận được tờ điệntín của con . Ông mới thở phào ra như trút khỏi long gánh nặng ngàn cân . Mấy chữ ngắn ngủi báo tin ngày giờ máy bay hạ cánh thôi mà bà mừng hơn bắt được vàng , vội gọi điện khoe với tất cả bạn bè , họ hàng thân thuộc .

Rồi mình có mắng nó không ? Câu hỏi này ông với bà đã thầm hỏi nhau tròn đêm vắng . Nhưng không ai trả lời được cả . Con giận biến đâu rồi ? Sao chỉ có nỗi thương yêu mong nhớ tràn đầy .

- Ở đây , ở đây nè . Anh Phong ơi .

Giọng Hiếu Phương mừng rỡ vang to làm ông bà giật nảy mình ngẩng dậy . Chưa nhìn thấy Hiếu Phong , chỉ nghe giọng Lâm Thanh lo lắng cầu nhàu :

- Đó , cái bậc thềm . Trời ơi , đi với đứng

- Ba , má .

Giọng Hiếu Phong chột vang thật gần cũng thật xa làm ông bà ngỡ ngàng không nhận ra phương hướng . Giữa biển người đông đúc đó , con đang đứng ở đâu ?

- Con đây , Ba má quay lại đi .

Thì ra là ở sau lưng . Ông bà quay nhanh lại rồi sững người ra bất động . Hiếu Phong đấy ư ? Cao lớn và hiên ngang quá . Anh thật ngầu , thật bảnh trai với bộ đồ da bong láng ôm sát làm lộ rõ thân

hình cường tráng . Cặp kính đen và hàm râu con kiến trên môi đã khiến anh thêm phong trần , dày dặn . Già đi một chút , nhưng đào hoa phong nhã hơn nhiều .

- Phong đấy ư ?

Bất ngờ ông chỉ lắp bắp được một câu . Tay đập lên vai con như lạ lắm chưa tin .

- Con đây má ! Sao sững người nhìn con vậy ? Cả thằng Thanh , con Phương nữa , lạ lắm sao ?

Đưa tay lật mặt kính ra khỏi mặt , Hiếu Phong như phật dạ .

- Ôi , anh Phong , đúng là anh Phong thật rồi . Trời ơi , anh ngầu quá ! Bây giờ anh mới giống Hiếu Phong

Hiếu Phương ào lên ôm lấy anh mừng rỡ . Lâm Thanh cũng chồm chớp mắt đứng lên , dấn mạnh vào vai bạn :

- Du côn sao mà ăn mặc lạ đời vậy thằng quý . Đi đâu biệt mấy năm trời ? Ủa . . cô này là...

Nghe Lâm Thanh hỏi , mọi người mới ngơ ngác nhận ra . Cạnh Hiếu Phong còn một người con gái nữa . Cô rất đẹp , rất dễ thương duyên dáng trong chiếc váy ngắn màu hồng nhạt .

- Dạ , xin chào ! Con là Thụy Kha , bạn gái của anh Phong .

Thấy mọi người đưa mắt ngó mình dò hỏi cô vội cúi đầu chào . Nụ cười duyên khoe đôi lúm đồng tiền trông mới đẹp làm sao .

- Thôi đừng dài dòng nữa lên xe đi . Về nhà con sẽ kể . Chuyện dài lắm .

Hiếu Phong lại kêu lên . Như chợt nhớ , ông Lâm vội gật đầu :

- Ờ , phải rồi , lên xe . Ba có đặt tiệc ở nhà hàng Hữu Ái .

- Đi Thụy Kha .

Thân mật , Hiếu Phong cặp tay người đẹp bước theo sau ông bà Lâm . Về âu yếm yêu thương của anh với cô gái lạ làm Hiếu Phương ngạc nhiên nhiều . Bâng khuâng cô tự hỏi :” Lẽ nào anh quên mất Tiểu Cầm rồi ? Cô gái tên Thụy Kha kia là ai ? Sao mà hiền và đẹp quá”

- Nàng tiên bầu khả ái của anh ! Có đi không ?

Giọng Lâm Thanh vang nhỏ bên tai . Hiếu Phương giật mình ngẩng dậy , mới hay bó hoa vẫn còn nguyên trên tay mình .

Ôi người đẹp của anh ! Si tình ai mà ngồi buồn quá vậy ? Để anh đến cho một nụ hôn nhé ?

Vừa đi chơi với Lâm Thanh về ,thấy Thụy Kha ngồi lặng yên bên chiếc dương cầm , Hiếu Phong vút chiếc áo khoác xuống salon , xà ngay lại bên ôm vai cô anh đặt vội xuống đôi má hồng một nụ hôn .

- Thì ra anh đã từng có vợ rồi ? Tại sao anh lại giấu em không kể chứ ?

Vẫn ngồi yên , đôi mắt ngó xa xa , Thụy Kha nghiêm giọng .

- Ờ , thì tại anh thấy chuyện không quan trọng .

Ôm lấy eo Thụy Kha , Hiếu Phong đặt cằm xuống vai cô tình tứ :

- Mà ai nhiều chuyện kể cho bà chúa ghen của anh nghe vậy ?

- Hiếu Phương !

Gỡ tay anh , Thụy Kha chậm rãi đến bên ghế salon ngồi xuống :

- Chẳng những thế , cô ấy còn cho em xem hình đám cưới của anh .

Tiểu Cầm trẻ đẹp quá . Sao anh lại bỏ cô ta ? Hai người mới cưới nhau được năm ngày thôi mà .

Đôi mày nhíu lại , ánh mắt vụt sa sầm , Hiếu Phong úp ngay tấm ảnh

xuống mặt bàn . Thật nhanh nhưng đôi mắt anh vẫn trông thấy rõ .
Dáng Tiểu Cầm trong chiếc xoarê trắng , tay cầm đóa lay ơn , cô tựa đầu vào vai anh cười hạnh phúc , nét mặt rạng ngời đầy hy vọng .

- Sao anh không trả lời em ?

Thụy Kha ngược nhìn hành động của anh :

- Phải chăng anh có điều gì muốn dối em ?

Con nhỏ Phương này tài lanh nhiều chuyện quá . Bực mình không thể tả , ném mạnh tay trong không khí cho nổi bực dọc bay đi , Hiếu Phong cố nén long , đến ngồi cạnh Thụy Kha dịu giọng :

- Đừng buồn nữa , . Chẳng phải anh muốn giấu em hay dối gian gì . Không kể ... là tại anh có nỗi khổ thôi . Anh không muốn nhắc cũng như không bao giờ muốn nó từng xảy ra trong cuộc đời mình . Em đừng ép anh phải nhớ . Con người anh là như vậy , tin hay không , tùy ở em thôi .

- Tin anh , dĩ nhiên là em phải tin rồi .

Ngả đầu lên vai anh , Thụy Kha run run giọng :

- Không thì em đâu từ giã mẹ cha lặn lội theo anh về Việt Nam như vậy . Chẳng qua , lúc này nghe Hiếu Phong kể chuyện , em nhìn thấy người con gái đẹp quá , bỗng hoang mang dâm lo lắng một mình thôi . Em sợ anh quay về tình cũ bỏ em , mới lên tiếng hỏi . Không ngờ chạm phải vết thương lòng của anh , làm anh phải giận . Em thật là không đúng , xin lỗi anh !

- Không bao giờ anh bỏ em để quay trở lại đâu .

Quàng tay qua vai cô , Hiếu Phong xiết nhẹ :

- Người con gái ấy với long anh đã chết rồi . Hiện tại trong tim anh

chỉ có em . Người yêu và cũng là đại ân nhân của đời anh .

- Anh không lừa em chứ ?

Như vẫn còn lo lắng , Thụy Kha ngẩng đầu lên . Đôi mắt tròn xoe đầy ắp nỗi hoang mang lo lắng . Hiếu Phong nhìn sâu vào đôi mắt ấy , khẽ mỉm cười :

- Để anh chứng minh cho em thấy nhé .

Rồi một tay nhẹ nhàng nâng cằm Thụy Kha lên , anh từ từ đặt lên đôi môi đang hé nở một nụ hôn . Một nụ hôn dài , thật đắm say cuồng nhiệt như lần đầu anh gặp cô ở Boston .

Không duy tâm , nhưng Hiếu Phong cũng phải tin rằng . Mình gặp được Thụy Kha là duyên nợ . Nhớ năm đó , sau khi vung tay đánh Tiểu Cầm cho đã cơn giận của mình , anh bỏ ra phòng khách nằm dài trên ghế salon . Một đêm không ngủ , đã cho Hiếu Phong nhiều quyết định . Từ việc tố cáo tong tích của Tiểu Cầm với mọi người , đến cảm lạnh một mình , ôm vào lòng nỗi khổ tâm . Tiếp tục vai trò một người chồng , lừa cô ấy lấy lại phần tài sản của ông .

Nghĩ để nghĩ , để trả thù trong tư tưởng của mình thôi . Hiếu Phong biết rõ , anh chẳng bao giờ đủ can đảm làm một chuyện tiểu nhân , vô liêm sỉ như vậy cả . Hận Tiểu Cầm nhiều song anh cũng yêu Tiểu Cầm nhiều . Hiếu , tình hai vai gánh nặng , anh biết phải làm sao ?

Càng nghĩ càng bế tắc , càng khổ đau . Cuối cùng một trong 36 cách , anh đành chọn "tẩu đao vi thượng" bỏ trốn là thượng sách .

Cánh cửa tối tăm chợt mở tung trước mắt , nhẹ nhõm cả người , anh không kịp mang theo mình một thứ gì , vừa sáng tỏ anh đã gọi tải thẳng đến phi trường .

Với mối quan hệ với Lâm Thanh , với vẻ mặt khốn khổ của mình , Hiếu Phong đã thuyết phục cô bán vé tin vào hoàn cảnh cấp bách của mình . Để cô đồng ý bán cho anh một trong hai vé dự bị cuối cùng của chuyến bay .

Sang đất Mỹ với hai bàn tay trắng nhưng Hiếu Phong không sợ đói . Đám bạn bè của anh vẫn còn nhớ đến thằng Phong bụi chùi chơi và sẵn sàng cứu mang nó .

Có nhiều công ty vui lòng nhận Hiếu Phong vào làm trợ lý , nhưng anh đều lắc đầu từ chối . Chán đời quá , anh chỉ muốn tìm quên trong cảm giác phiêu lưu , mạo hiểm .

Một hôm , bất chấp sự can ngăn của bạn bè , Hiếu Phong hung hăng nhận lời khiêu khích của Ressler . Phi chiếc mô tô 250 phân khối trong cơn bão tuyết đến nhà Lyly đem chai rượu thuốc của ba cô về cho nhóm bạn cùng vui . Đoạn đường dài gần trăm cây số phải băng qua cánh rừng đầy gai góc và hiểm trở vô cùng . Vậy mà Hiếu Phong dám đem năm trăm đô la ra đánh cá với mọi người rằng mình đi về chỉ mất một giờ thôi .

Anh ngông quá ! Đám bạn can ngăn mãi không được đành ngồi yên bất lực nhìn anh phóng xe như ngựa điên phi nhanh trong cơn bão . Cầu mong cho anh an lành trở về nhà .

Gió lốc mạnh từng cơn , những bong tuyết xoáy tròn từng cuộn quét mạnh vào mặt Hiếu Phong đau điếng vẫn không làm anh nản chí khuất phục ai đây ?

Cơn bão và đám bạn sẽ phải phục tùng anh nếu như cành cây ấy đừng bỗng nhiên bị gãy . Rơi thẳng xuống đất , nó làm anh tối tăm

mặt mũi . Tay lái ngoặt ngang với tốc độ lớn kinh hoàng , đâm sầm vào một gốc cây to . Trong cơn thập tử nhất sinh Hiếu Phong vẫn đủ sang suốt cảm nhận được trạng thái bồng bềnh của cơ thể bị hất lên cao . Rất rõ rang , anh thấy mình bị rơi xuống đất , đầu đập mạnh vào cạnh xe đau điếng , lăn liên tiếp mấy vòng trên tuyết rồi không biết gì nữa cả .

Khi tỉnh dậy , anh thấy mình nằm trên chiếc giường trong một căn phòng ấm cúng . Cạnh bên lò sưởi đang tít tách ngọn lửa là một cô gái đẹp . Đôi , ắt tròn vo , cô nhìn anh lạ lẫm , hồi lâu mới như sự nhớ , vụt chạy đi gọi ba mẹ của mình .

Qua lời kể của mọi người , Hiếu Phong được biết , cô gái cứu mình tên gọi Thụy Kha , người Việt gốc Hoa . Cả gia đình chuyên nghề trồng nho nấu rượu , rất hiền lành chất phác , sống theo nề nếp nông dân không đua chen , gian dối .

Vết thương trên đầu không nặng lắm nhưng ... cái chân gãy đã buộc Hiếu Phong phải ở lại nhà Thụy Kha một thời gian . Không dài lắm , nhưng đủ để anh nhìn lại bản thân mình . Như bão tuyết tan dần , tâm hồn anh cũng bình thản trở lại . Vì Thụy Kha quá ngây thơ , nhân hậu hay vì khung cảnh thần tiên của một vùng quê ? Hiếu Phong cũng không biết nữa .

Anh chỉ biết là mỗi buổi sang mở mắt ra , được nghe tiếng chim hót bình yên ngoài khung cửa , được nghe tiếng cười trong vạt của Thụy Kha ngoài luống nho là lập tức bao ưu tư , phiền muộn trong lòng mình tan biến . Hít thật sâu vào lồng ngực luồng gió mát thanh bình , Hiếu Phong không còn thấy chán chường , thù hận nữa .

Thoáng trên môi anh đã có nụ cười . Thích thú bao nhiêu nghe Thụy Kha hỏi lời vụng dại . Cô bé quê mùa , chân thật quá . Để anh bỗng thấy mình mạnh hẳn lên . Bao nhiêu kinh nghiệm của một đời trai phóng đảng , anh ngời kể cho Thụy Kha không biết chán . Đôi hạt nhãn tròn vo cứ mở to ngơ ngác , lạ lung .

Ngày chia tay đã đến , bỗng nhiên sao Hiếu Phong nghe lưu luyến , xao xuyến . Xe phóng vút đi rồi , một nửa hồn anh vẫn còn ở lại .

Bên tai anh văng vẳng giọng Thụy Kha thật là buồn :

- Vậy là anh phải về rồi , uống quá .

Về thành phố , Hiếu Phong chợt đâm chán các thú vui vô bổ trong quán rượu . Đến dancing bước chân anh rời rạc , chán chường . Các giai nhân bỗng trở nên lạ lẫm , vô duyên . Anh nghe nhớ , nghe them một nụ cười trong vắt . Thụy Kha , sao anh nhớ em vô hạn ? Một lần , hai lần rồi bao nhiêu lần trở lại căn nhà gỗ ấy rồi ? Hiếu Phong không nhớ nổi . Anh chỉ nhớ nụ hôn vội vàng mình đặt lên xuống môi cô sau khung cửa . Da diết vô tư lắm . Trong một phút , cô làm anh nhớ Tiểu Cầm nhưng anh gạt phắt đi ngay . Luật sư đã gửi toàn bộ hồ sơ ly dị cho anh , Tiểu Cầm coi như đã chết , chết thực sự trong trái tim căn cốt của anh rồi . Giờ đây , trong sự hồi sinh mới , với anh chỉ có Thụy Kha . Phải , Thụy Kha viên ngọc bích trong long không tỳ vết . Đã tin tưởng trao trọn đời mình cho anh .

- Hiếu Phong , anh sao vậy ? Vẫn còn giận em à ?

Thấy anh đột nhiên thẫn người ra , Thụy Kha lo lắng hỏi . Chợt tỉnh , Hiếu Phong chớp mắt mỉm cười :

- Không có , chỉ tại anh đột nhiên nhớ ra thôi . Em có gọi điện cho ba

mẹ em chưa ?

- Em đã gọi rồi !

Thụy Kha nhẹ gật đầu :

- Biết em an toàn lại được hai bác bên đay quý mến , ba mẹ em mừng lắm . Họ bảo sau khi thu xếp xong công việc ở nhà sẽ tranh thủ bay sang Việt Nam một chuyến . Vừa thăm lại quê nhà vừa nhân tiện ...

- Nhân tiện định ngày lành tháng tốt cho cô con gái cưng lấy chồng phải không ?

Hiếu Phong tiếp lời cô . Hạnh phúc nhìn đôi má Thụy Kha khẽ ửng một màu hồng e thẹn , anh như không kìm được lòng mình , vòng tay ôm chặt lấy cô :

- Ôi , Thụy Kha , em đẹp quá . Anh chỉ muốn cưới em ngay lập tức thôi .

- Em cũng vậy !

Thụy Kha nói nhỏ xuống tai anh ngh nhõn nhột :

- Chỉ cảm thấy yên long khi thành vợ của anh thôi .

- Vậy thì ... Mình thành vợ thành chồng liền đi em nhé !

Một ham muốn chợt dâng , Hiếu Phong đẩy Thụy Kha ngã dài trên ghế salon . Đôi môi anh dừng lại thật lâu giữa đôi gò ngực trắng . Bồi hồi , ngây ngất .

Reng , reng , reng...

Chu ông đi ện tho ại ch ợt reo l àm Hiếu Phong bừng tỉnh . Lắc đầu thật mạnh , cố lấy lại tinh thần anh cầm ống nghe , trong lúc Thụy Kha bẽn lẽn ngồi , tay vuốt hoài tà áo bị nhăn nheo .

- Alô , Hiếu Phong đây ! Hiếu Phương hả ? . . Được rồi , anh đến ngay ...Thôi nhé .

Đặt trả điện thoại xuống bàn , anh quay nhìn Thụy Kha cười gượng :

- Hiếu Phong làm tả pí lù , con bé mớphi chúng ta đến ăn liền cho nóng .

- Vâng !

Thụy Kha vẫn không ngẩng đầu lên .

Hiếu Phong bước lại gần :

- Đi chứ ? Hay là em muốn nữa ?

- Ồ ! Không có , không có !

Thụy Kha đứng bật dậy ngay trong tia nhìn âu yếm của Hiếu Phong .

Cặp tay anh xuống lầu , anh chưa bao giờ mình yêu cô đến thế .

Cánh tay mới như mà chồng thiệp tưởng chừng như viết hoài không bao giờ hết , Hiếu Phong buông cây bút xuống bàn , ngả đầu ra sau ghế suy tư . ba năm trời , cũng trong tâm trạng này , anh háo hức thức đến một giờ khuya để viết xong chồng thiệp , mời hết đám bạn bè về mừng ngày cưới của mình .

Không muốn nhớ mà bao kỷ niệm cứ hiện về . Rõ ràng , mồn một từng hình ảnh như vừa mới đây thôi . Dáng Tiểu Cẩm , nho nhỏ trong chiếc xoàê trắng . Cười e thẹn cặp tay anh bước đi trong những lời chúc tụng . Đêm tân hôn vẫn còn kia với bao hạt hắc ngỗ ngang .

Hai cái tát của Tiểu Cẩm như vẫn còn hằn đau đau rát trên má anh .

Ôi , một cái gì thật lạ choẹt xuyên và giữa tim anh đau nhói .

Tự nhiên , Hiếu Phong cảm thấy tò mò . Anh muốn biết cuộc sống

hiện tại của Tiểu Cầm quá . Sau ngày ly dị nghe Lâm Thanh bảo cô không còn làm tiếp viên hàng không nữa . Cô đã lấy chồng chưa ? Chồng của cô là anh chàng khờ nào đây ? Jone hay Gia Thăng vậy ? Sao lâu quá cô không đến gặp gặp luật sư làm thủ tục nhận phần tài sản của mình trong di chúc ? Cô sợ phải chia cho anh một nửa như điều kiện đã thỏa thuận trong đơn ly dị trước tòa ư ?

Cổ họng chợt đắng , Hiếu Phong bật quẹt châm cho mình một điếu cigar . Nhìn vòng tròn thuốc lơ lửng giữa không gian , anh bỗng thấy buồn vô hạn . Anh nhớ Tiểu Cầm hay nhớ những kỷ niệm yêu đẹp nhất đời mình đối với cô ? Không rõ , anh chỉ biết lúc này , toàn bộ ý nghĩ của anh là gương mặt đầy nước mắt của Tiểu Cầm . Để bỗng dưng anh nghe lương tâm mình ray rứt . Có một điều gì bất ổn đang đến bên anh , dường như anh đã phạm một sai lầm nghiêm trọng lắm .

- Ai da !

Ngón tay chợt bóng rắt , Hiếu Phong giật nảy người kêu lớn rồi bật lên cười . Đoảng thật , tàn thuốc không gạt , lại gạt xuống tay mình . Đúng là ... Đôi mắt anh chợt dừng trên khung ảnh nhỏ . Là Thụy Kha , vợ sắp cưới của anh . Đẹp hiền như một nàng tiên , cô mỉm cười duyên dáng cạnh giàn nho chín mọng .

Để một lần nữa , Hiếu Phong thấy mình có lỗi . Nhưng là có lỗi với Thụy Kha . Một tuần nữa , anh cưới cô rồi , sao lại nghĩ lung tung đến Tiểu Cầm như vậy ? Không được quyền đâu nhé ! Trong tim anh hiện tại chỉ độc quyền duy nhất một mình em . Như có giọng Thụy Kha đang nũng nịu bên tai . Hiếu Phong nheo mắt thầm trả lời cô :

- " Biết rồi , bà chúa ghen . Anh không dám nghĩ đến ai khác ngoài em . Để anh chứng minh cho em thấy nhé !"

- Cậu Hiếu Phong , cô gái này muốn gặp anh . Tôi bảo là anh không rảnh , nhưng cô ta cứ cương quyết đẩy cửa xông vào .

Cánh cửa bật mở , viên trợ lý lao vội vào cùng một cô gái nữa . Hiếu Phong cau có nhướng đầu lên bỗng vẻ bức mình biến mất , đôi mắt tròn xoe , anh như không tin vào thị giác của mình . Đoan Trang đẩy ư ? Trông cô lớn và đẹp ra nhiều .

- Anh Phong đừng giận , cũng đừng la anh ấy , tại em , tại em tự ý xông vào , em muốn ...

Vẫn như xưa , cô không đổi thay được tính lóc chóc của mình . Nhảy tung lên như một con sáo , Đoan Trang nói nhanh một tràng dài :

- Có chuyện này gấp lắm và quan trọng lắm .

- Được rồi !

Gật đầu , đưa mắt ra hiệu cho viên quản lý trở ra ngoài . Hiếu Phong nghiêm nét mặt . Thành kiến với Tiểu Cầm đã làm anh ghét lây luôn cô bé dễ thương này :

- Có chuyện gì ? Ngồi ghế rồi từ tốn nói .

- Dạ . .

Bất ngờ trước thái độ lạnh nhạt của Hiếu Phong , Đoan Trang e dè ngồi vào chiếc ghế đối diện cùng anh . Mắt lướt nhanh chóng thiếp trên bàn , rồi chợt mỉm cười buồn . Lý do khiến anh lạnh nhạt với mình đây :

- Anh sắp cưới vợ à ? Thụy Kha là ai thế ?

- Là ai cũng chẳng can hệ gì đến cô đâu .

Giật mạnh tờ thiệp cưới từ tay Đoan Trang quăng xuống bàn , Hiếu Phong trừng mắt :

- Có chuyện gì ? Nói lẹ đi , tôi không có nhiều thời gian tiếp cô đâu .
- Nói thì nói chứ !

Đoan Trang hất mặt lên , đánh đá :

- Chuyện liên hệ đến anh tôi mới đến , đừng tưởng người ta muốn nhờ vả mình mà làm cao vậy ?
- Chuyện gì mà liên hệ đến tôi chứ ?

Đứng dậy xem mấy cái bình quý kê trên kệ , Hiếu Phong làm vẻ dửng dưng :

- Đừng bảo Tiểu Cầm nhờ cô đến tìm tôi nhé ! Tôi không cs hứng thú để nghe đâu .
- Này !

Cơ giận bùng lên , Đoan Trang đứng bật dậy khỏi ghế :

- Dù tôi không biết lý do nào đã khiến anh và Tiểu Cầm phải chia tay . Nhưng tôi cấm anh xúc phạm đến Tiểu Cầm . Chị ấy không bao giờ lụy tình như anh đã tưởng đâu .
- Không thì thôi , làm gì mà giận dữ vậy ? Ngồi xuống uống nước đi . Cũng chợt nhận ra mình quá đáng với cô , Hiếu Phong quay trở lại , giọng mềm đi :

- Rồi từ từ kể anh nghe , có chuyện gì ?
- Không cần rót nước đâu !

Đoan Trang vẫn còn giận , cô không ngồi xuống ghế Hiếu Phong vừa chỉ :

- Tôi nói nhanh rồi tôi đi ngay . Nói thật , nếu chuyện này không liên

quan trực tiếp đến anh , tôi sẽ chẳng bao giờ đến gặp anh đâu ,
đừng tưởng ...

- Thôi thôi , đừng nói nữa . Anh biết rồi .

Mỉm cười , ngắt lời cô , Hiếu Phong gọi vọng vào trong :

- Anh Tài , vui long cho hai ly cam vắt .

Rồi anh quay lại nhìn cô :

- Có đúng không ? Bao năm rồi , anh vẫn không quên món em thích
nhất là cam vắt . Sao hả ? Người ta thành tâm , nhiệt tình thế vẫn
còn bị giận hay sao ?

Hừ ! Vẫn còn giận , Đoan Trang không buồn quay mặt lại . Cùng lúc
viên thư ký bưng nước vào , Hiếu Phong đón lấy , khuấy đều rồi đẩy
đến trước mặt cô :

- Uống đi , đừng làm nũng nữa . Nói anh nghe . Em dạo này thế nào
? Đã đi làm hay vẫn còn đi học ?

Giọng anh buồn buồn và đầy vẻ quan tâm gợi bao kỷ niệm , để phút
chốc Đoan Trang thấy bao giận dỗi tan đi . Quay đầu lại nhìn anh ,
bỗng nhiên sao đôi mắt cay xè . Nhớ làm sao ngày ấy ... Một thời gần
bó bên nhau . Vậy mà . . nay trở nên xa lạ quá !

- Em đã tốt nghiệp đại học , hiện làm phiên dịch cho công ty thương
mại .

Chớp mắt thật nhanh , ngăn không cho lệ chảy ra , Đoan Trang chột
hoạt bát hẳn lên :

- Mà anh biết không , Jone là tổng giám đốc công ty này đó .

Jone ! Hiếu Phong nhớ ra ngay , anh chàng ngoại quốc đẹp trai ,
giàu có . Một thời là tình địch của mình .

- Thế ư ? Anh ta dạo này thế nào rồi ? Có còn làng mạn như xưa ?
- Vẫn còn , nhưng ...

Đoan Trang chột cúi đầu cười bẽn lễn :

- Mục tiêu bây giờ không phải là chị Cẩm .

Tiểu Cẩm ! Bỗng nhiên Hiếu Phong thấy nổi da gà . Không muốn nhắc nhiều đến chuyện này , anh hỏi :

- Thế Gia Thăng , em vẫn còn liên lạc chứ ?
- Không có ,

Đoan Trang nhẹ lắc đầu :

- Từ ngày chị Cẩm ly dị anh rồi biến mất em không còn liên lạc với anh Thăng nữa . Còn anh ? Dạo này cuộc sống ra sao ? Trông có vẻ phong trần dày dạn lắm .

- Cũng vậy thôi !

Hiếu Phong bưng ly cam lên , uống lớp to . Sao tự nhiên nghe buồn quá ?

Anh thở ra một hơi dài :

- À , quên nữa , lúc nãy em bảo có việc cần anh , việc gì ? Em cứ nói đi . Đừng ngại , trong khả năng anh nhất định sẽ giúp ngay .
- Giúp em ?

Đôi mắt Đoan Trang tròn xoe ngơ ngác , rồi cô bật lên cười :

- Thế ra anh tưởng em đến gặp anh nhờ cậy việc gì ư ? Không phải đâu .
- Vậy thì việc gì ?

Hiếu Phong châm một điếu thuốc tỏ vẻ không quan tâm đến .

Thoáng ân hận cho thái độ vồn vã của mình . Lẽ ra phải giữ một

khoảng cách với cô .

- Có chuyện này lạ lắm . Hiếu Phong , anh xem đi .

Đoan Trang mở cặp , trao cho anh một tập hồ sơ

- Là bản di chúc , của nội ư ?

Đọc xong , Hiếu Phong ngơ ngác :

- Sao lại vào tay em chứ ?

- Em không rõ .

Đoan Trang nhẹ nhún vai :

- Hơn một năm rồi , luật sư Lâm đến trao cho em bản di chúc này và bảo . Em chính là người thừa kế hợp pháp phần tài sản to lớn ấy .

Em không nhận , bảo là ông ta đã lầm . Nhưng ông không chịu cứ khẳng khẳng bắt em ký tên vào . Hai bên cứ cãi qua , cãi lại kéo dài .

Đến hôm qua , ông ta lại đến trao cho em chiếc chìa khóa này .

Đoan Trang lại lấy từ trong cặp ra một chiếc chìa khóa thật to đặt xuống bàn :

- Và ông ta nói : Nếu cô muốn biết rõ sự thật về phần tài sản từ trên trời rơi xuống này , cô hãy mở chiếc tủ ấy ra , khắc biết . Rồi bỏ đi một nước . Em thấy lạ trong long quá , mới mở bản di chúc ra đọc kỹ . Thì ra phần tài sản ấy là của tỷ phú Kim Hưng , ông nội của anh .

Nhưng sao lại để cho em ? Anh có biết không ?

Cầm chìa khóa lên , không cần suy nghĩ , Hiếu Phong cũng biết nó dùng để mở chiếc tủ nào ? Ở đâu rồi ? Chẳng phải thông minh kiệt xuất gì , đơn giản , dễ hiểu thôi . Bốn chữ ngân hàng Á Châu được in nổi sờ sờ ra đó . Đây chính là chiếc chìa khóa bí mật , dùng để mở két sắt bảo hiểm mà ông đã thuê của ngân hàng . Có lẽ . . lời giải cho câu

hỏi của Đoan Trang và thắc mắc bao ngày của gia tộc nhà anh nằm trông ấy . Vì sao phần tài sản đồ sộ , công sức bao ngày gây dựng của ông lại được sang tên cho một cô gái không quen có cái tên lạ lùng là Cao Nhã Đoan Trang như vậy !

A ! Đúng rồi ! Như có ánh chớp vụt lóe , Hiếu Phong chợt hiểu vì sao luật sư lại đưa phần tài sản đến tay Đoan Trang thay vì Tiểu Cầm rồi . Thủ phạm chính là tờ khai sinh cho mượn ấy . Cũng như anh , luật sư không biết Đoan Trang dung khai sinh giả và tên thật của cô là Gái Nhỏ .

- Hà ? Anh Phong , anh có biết vì sao không ? – Đoan Trang lặp lại câu hỏi , hoang mang thấy anh cứ thẩn người ra .

- Anh biết rồi !

Như sức tỉnh , Hiếu Phong gật đầu nhanh Đoan Trang chồm hẳn người lên :

- Vậy , anh kể đi , chuyện gì ?

- Dài dòng và rắc rối lắm , anh sẽ kể sau . Còn bây giờ chúng mình đi chứ ?

Khoác chiếc áo lên vai , Hiếu Phong đứng dậy bước đi nhanh , chiếc chìa khóa như có lửa , nóng bỏng trên tay .

- Đi , mà đi đâu ?

Bước theo anh , Đoan Trang lạ lẫm . Hiếu Phong đáp thật nhanh :

- Ngân hàng Á Châu , trong tủ bảo hiểm . Câu trả lời của chàng ta ở đó !

- Ngân hàng Á Châu , chiếc tủ bảo hiểm ?

Lắm bầm lặp lại lời anh , Đoan Trang càng ngỡ ngàng . Không hiểu gì ,

nhưng cô cũng bước nhanh theo , cố đuổi kịp anh ở hộp thang máy .
...Vây là cuối cùng , đúng như tôi lo sợ , điều ấy đã xảy ra nhanh hơn dự đoán . 640 triệu đồng , toàn bộ vốn liếng của tôi , trong phút chốc chỉ còn là đồng giấy lộn trên bàn , không hơn không kém
Biết trách ai đây ? Gã cố vấn đầu tư hay cái công ty chết tiệt kia ?
Chỉ có thể trách mình . Ai bảo tôi già mà dại . Bao nhiêu năm kinh nghiệm . lợc lợ giữa thương trường lại để một chữ tham làm tiêu tan tất cả .

Tại sao tôi có thể đem cầm cố công ty xây dựng Kim Hưng và biệt thự một đời công sức của mình lấy 300 triệu , cộng thêm 340 triệu đồng vốn lưu động của công ty để mua cổ phiếu của Đại Thành một cách dễ dàng như vậy ? Cái gì đã làm mờ mắt tôi ? Lợi nhuqujn hay lời dụ dỗ tốt lành ngon ngọt của gã cố vấn đầu tư ? Gã thừa biết nội bộ Đại Thành đang lũng củng và nguy cơ phá sản đang mấp mé đến gần . Vây mà ... Với 10% hoa hồng , gã đành tâm bán đứng , dụ dỗ tôi mua đồng giấy lộn bằng tất cả tài sản , vốn liếng của mình . Nhưng ... ngấm lại , tất cả cũng tại tôi . Nếu tôi không tham thì hẳn làm sao lợ kéo được .

Gã đã cao chạy xa bay khi Đại Thành tuyên bố công ty mình phá sản . Không chỉ theo 640 triệu của tôi , Đoan Trang còn đem theo cả chục nhà doanh nghiệp khác . Cũng như tôi ham lợi nhuận , giờ ôm trong tay mớ giấy lộn dở khóc dở cười .

Tâm trạng của mười nhà doanh nghiệp ấy hiện tại ra sao ? Tôi không cần biết , tôi chỉ biết rất rõ tâm trạng hiện tại của tôi thôi . Tê tái , sửng sờ , ngơ ngác , tôi như đứa trẻ ngẩn ra nhìn chiếc bong bong

rời tay bay bổng lên trời . Sờ sờ trước mặt nhưng không sao với tới .
Tiếc ngẩn ngơ nhưng đành bất lực rồi .

Tôi sẽ trả lời họ , những người than của tôi ra sao đây ? Chắc chắn là không một ai dám hé môi trách tôi đâu . Nhưng chẳng thà họ trách mắng , hay thậm chí đánh đập tôi , đuổi xua mà tôi đỡ khổ tâm hơn .
Đằng này , họ cứ nhìn tôi một cách xót xa , đầy cảm thông và tội nghiệp . An ủi tôi , họ như không biết mình sắp khổ , sắp lâm vào cảnh màn trời chiếu đất đến nơi rồi .

Một tuần nữa , đáo hạn nợ ngân hàng . Căn biệt thự Dạ Lý sẽ bị đem ra đấu giá . Chừng đó , vợ tôi , ba đứa con bé khờ tội nghiệp của tôi sẽ ra sao ? Ôi , khủng khiếp biết bao nhiêu , tôi không dám hình dung đến cảnh mình phải trả lời các cổ đông . Họ sẽ giết , sẽ sỉ vả nguyên rủa tôi . Tại sao tôi cả gan ? Dám đem tiền đầu tư của họ mua cổ phiếu cho đến nỗi . .

Càng nghĩ càng run sợ , càng bế tắc . Suốt đêm tôi cứ lang thang trên phố như thẳng điên . Vợ con tôi chưa biết chuyện này , tôi đau có nhẩn tâm đem ác mộng vào giữa giấc yên lành của họ .

Thế rồi , bỗng nhiên cơn biến loạn tôi chợt nghĩ về cái chết , rồi mừng rơn như kẻ đắm tàu chợt vớ được chiếc phao . Tôi miên man nghĩ đến kết cuộc đời mình .

Chà ! Phải chết giữa tuổi 36 tràn đầy sinh lực . Bỏ lại dương trần một người vợ xinh như mộng và ba đứa con ngoan thì cũng tiếc . Nhưng biết làm sao , trong tình cảnh hiện tại của tôi còn lối thoát nào hơn .

Nghĩ là làm , tôi đến tiệm tạp hóa mua một sợi dây thừng , một bó

nhang rồi thẳng đường đến nghĩa trang . Sao lại đến nghĩa trang ?
Tôi không nhớ rõ . Chắc là vì nơi đó yên tĩnh và vắng vẻ , sẽ không bị ai cản trở , quấy rầy . Và vì một lý do chính đáng nữa . Tôi muốn thắp một nén nhang tạ tội với tổ tiên , ông bà cha mẹ . Những người đã một đời cực khổ tạo dựng nên sự nghiệp này .

Mọi việc đã được tính toán , sắp xếp xong . Tôi thắp nhang đỏ cả một vùng rồi bình thản leo lên cây me , sẵn sàng cho đầu vào thông lọng . Vĩnh biệt nhé cuộc đời !

- Này anh kia , làm gì đó ?

Bất chợt dưới chân tôi vang lên một giọng ồm ồm . Nhìn xuống , tôi nhận ra đó là một người tuổi sồn sồn , cỡ năm hay sáu mươi gì đó . Đeo cặp kính râm , lão dường như không nhìn rõ sợi dây đang tòng teng trước mắt tôi .

- Chẳng làm gì . Tôi chỉ định hái một chum me .

Tôi gạt lão , nhưng lão không như tôi tưởng . Đã nhìn rõ sợi dây tử thần đang đong đưa trong gió . Lão cười :

- Chú ngốc này , đừng gạt ta . Muốn tự tử chứ gì ? Thôi đừng khờ nữa , xuống đây , có gì còn thương lượng mà .

Lão già phá đám ! Lầm bầm chửi lão , tôi lồm cồm leo trở xuống , bụng thăm nhủ thăm chờ lão đi rồi sẽ tiếp tục công việc tự tử của mình .

Bốp , bốp ...

Không ngờ vừa đặt chân chạm đất , tôi lập tức bị lão cho hai cái tát nhớ đời , tứa cả máu miệng ra . Đâm quạu , tôi hét lên :

- Sao ông đánh tôi chứ ?

- Vì chú mày ngu quá . Cuộc sống đáng giá biết bao nhiêu , vậy mà đi hủy hoại .

Lão không nhịn hết to .

- Hủy hoại thì sao ? Cuộc sống là của tôi mà !

Quấn trí tôi hết to rồi ôm mặt khóc . Trùng đế cũng yêu đời , lẽ nào tôi lại không ham sống chứ ?

- Nói ta nghe , sao lại chết ? Có phải bế tắc trước cuộc đời không ?

Trao cho tôi tờ khăn giấy , lão dịu giọng đây về quan tâm .

Tự nhiên , bao nghị lực trong người tan biến cả , tôi thấy mình bỗng trở nên nhỏ bé nhu nhược vô cùng . Để dưới tàn cổ thụ , tôi kể cho lão , người không quen nghe hoàn cảnh của mình hy vọng lão sẽ cảm thông sẽ đồng tình cho hành động tự tử của tôi .

Nhưng . . nghe tôi kể xong câu chuyện , chẳng những không đau xót , cảm thông mà còn phá lên cười :

- Có thể thôi ư ? Ôi chuyện vặt !

- Chuyện vặt ư ?

Tự ái , tôi cãi lại . Lão gật đầu về trầm ngâm :

- Ohài , chuyện vặt . Nói thiệt nghe , nếu ta đoán trí như chú em mày , động tý tự tử thì không biết phải chết mấy mươi lần mới đủ .

- Vậy chuyện này theo lão , vẫn còn cách giải quyết ư ?

Tôi hỏi , long không hy vọng lắm .

- Sao lại không ?

Nét mặt của lão quả quyết :

- Chỉ cần sống là việc gì cũng có thể giải quyết được mà . Sáu trăm triệu lớn thật , nhưng chú mày còn trẻ , lẽ nào không làm lại được .

Chỉ có ta . . là không sao tròn tâm nguyện . Bao việc chờ trước mắt , vật mà ta lại sắp chết rồi .

- Trông lão cũng khỏe mạnh , không chết được đâu .

Đến lượt tôi an ủi lão :

- Ít ra còn vài ba chục năm nữa .

- Ta cũng mong như vậy .

Lão chợt cười buồn rồi móc từ trong lớp áo ra một tờ giấy nhỏ gấp làm tư . Trao cho tôi lão nói :

- Chú em mà có biết đọc không ?

Không trả lời lão , tôi cúi đọc nội dung trên mảnh giấy nhỏ nhăn nheo rồi chợt rùng mình . Nhắc đầu dậy nhìn lão chăm chăm . Thật khó tin , lão cường tráng , khỏe mạnh thế kia lại là người sắp chết . Đây chính là giấy báo xét nghiệm bệnh ung thư của lão .

- Xin lỗi , tôi không cố ý làm lão đau long !

Xếp tờ xét nghiệm trả xho lão , tôi thực sự nghe long áy náy . Nhưng . . lão không buồn để ý nét mặt tôi , chỉ thở ra một cái rồi trầm ngâm :

- Đau lòng hay không cũng vậy thôi . Ta không sợ chết , chỉ tiếc là mình phải chết khi chưa làm xong tâm nguyện cuối cùng .

- Tâm nguyện cuối cùng , I ã không c ó tâm nguyện cuối cùng ư ?

Tò mò quá , tôi quên cả nỗi bế tắc của mình , nhìn lão .

Gật đầu , lão chợt nhìn tôi , mắt sang lên như vừa tìm ra một tia hy vọng mới :

- Chú mà có rảnh không ? Có thích ta kể chuyện không ?

Có nghe xong chuyện rồi chết cũng không muộn . Nghĩ vậy tôi gật

đầu , tỏ ý lắng nghe . Lão có vẻ hài lòng , ngả tặc đầu vào gốc cây to ,lim dim mắt . Lời lão vang lên chậm rãi , rõ ràng từng từ một , lộng lộng giữa chiều ngấm trảng lộng gió...

- A... đám cưới về rồi , ra coi cô dâu tụi bây .
- Trời ơi , cô dâu đẹp quá !
- Còn chú rể thì già , uổng thật !
- Bảo đảm con nhỏ ham tiền của ông , chứ yêu gì mà yêu , ông đáng tuổi cha của nó .

Những lời bàn tán thì thầm của dân hai bên đường ấy , Khả Trân nghe không sát một lời . Hàm răng cắn chặt nhẹ bờ môi đẹp , chân bước đều trên hang sỏi tiến vào ngôi biệt thự Khuy Minh , cô nhủ long không khóc .

Phải , không khóc đâu , như hồi đêm này lạy xuất giá từ tạ gia đình . Đôi mắt cô ráo hoảnh mặc dù bà nội , mẹ đã sụt mướt suốt cả buổi chiều . Ngay cả ba , mang danh là cứng rắn nhất nhà cũng rưng rưng nước mắt .

Sao lại không đau long chứ ? Hơn ai hết Khả Trân hiểu được nỗi khổ tâm ray rút lòng cha . Phải gả con cho một lão già hơn năm mươi tuổi đã rụng hết răng như vậy , thật tình long cha chẳng muốn đâu .

Nhưng ... Biết làm sao ? Ba đã hết cách rồi .

Số nợ 50 triệu ấy , với Khuy Minh , với bạn bè của ông chẳng đáng là gì . Song với gia đình cô , nó là tất cả . Là sinh mạng của nội , là tự do của ba , hạnh phúc của mẹ và là tương lai của đứa em trai bé bỏng vừa lên bốn tuổi của cô nữa . Nên ... Với Khả Trân , sự hy sinh này là xứng đáng .

Cô cam long , cô tự nguyện đánh đổi tuổi xuân của mình để lấy số tiền 50 triệu cứu gia đình . Xét ra thì cũng đâu khổ sở gì . Lấy chồng thôi mà ! Không sớm thì ba mẹ cô cũng gả cô thôi !

- Lại đây em , anh giới thiệu với bạn bè !

Khuy MINH chợt nắm tay cô kéo theo mình đến một chiếc bàn sát tường . Dứt cơn suy tưởng , bước theo ông , Khả Trân chớp mắt , cố tạo cho mình một nét mặt hồn nhiên thanh thản . Đấm bạn bè của chồng cô đang hò reo , chúc tụng . Khen tặng cô xinh đẹp và chọc ghẹo Khuy Minh . Bảo ông già mà cua con nít .

Đỏ mặt nhìn Khuy Minh , Khả Trân ngạc nhiên trước thái độ của chồng . Bị chọc đau như vậy mà ông cứ tỉnh bơ , cười nói như không . Còn có vẻ tự hào nữa chứ !

Nếu bà mai không nói đích xác rằng năm nay ông đã năm mươi hai tuổi , Khả Trân sẽ đoán chừng ông 47 , 48 gì thôi . Hãy còn cường tráng lắm , ông cụm ly , cười ha hả với đám bạn như gã trai tơ lần đầu tiên cưới vợ .

Nghe bà mai bảo , ông giàu có lắm . Là tổng giám đốc một công ty đá quý , hệt xoàn với nhiều chi nhánh lớn khắp các nước đông nam á . Mọi cô gái khác có thể sẽ sang mắt lên , nhưng Khả Trân thì không thêm quan tâm đến . Vấn đề lớn giữa long cô lúc bấy giờ là : ông chịu bỏ 50 triệu ra cho cô cứu gia đình và . . ông đã có vợ chưa ? Cô không bao giờ muốn làm kẻ thứ ba nhảy vào phá gia cang người khác .

- Vấn đề này cô cứ an tâm đi - Cười toe bà mai nói- Chẳng những ông ta chết vợ , mà cả con cũng không có nữa . Tha hồ mai mốt cho

cô ẵm trọn gia tài hàng trăm tỷ của ông ta .

Mỉm cười , gật đầu đồng ý xong , Khả Trân mới chạy nói cho cha mẹ biết . Vì đây là ý kiến riêng của cô theo lời góp ý của nhỏ bạn . Nó là con của bà mai đó .

Nghe cô nói , mắt cha cứ mở lớn tròn vo , trong lúc mẹ cứ lắc đầu không đồng ý . Họa chung của gia đình , sao lại để mình cô như Thúy Kiều phải bán thân lấy tiền cứu cha mẹ chứ ?

Nhưng còn cách nào hơn ? Một đêm dài Khả Trân ngồi phân tích cho cha mẹ hiểu . Kiến thức của hơn hai năm ở trường Luật chỉ đủ để cô thuyết phục cha mẹ đồng ý . Thử hỏi , bằng cách nào để trong vòng 20 ngày nữa phải đủ 50 triệu trả ngân hàng ?

Ba ngôi tù , và ngôi nhà thế chấp sẽ bị đem ra đấu giá . Bà nội già , bệnh hoạn và đứa em thơ kia liệu có chịu đựng nổi những ngày tháng cơ hàn đói lạnh ? Dòng họ , bạn bè , ai đủ sức cứu mang ?

Ray rút , đốn đau , suy đi tính lại rồi ba mẹ cũng đành nhận lời . Hy vọng Khuy MINH là một người đàn ông tốt , sẽ cư xử đàng hoàng tử tế với Khả Trân .

Ông lịch sự , văn minh lắm . Lần gặp đầu tiên Khuy Minh đã tạo nhiều ấn tượng đẹp cho Khả Trân với gia đình . Ngoại trừ tuổi tác ra , ông chẳng còn điểm nào để phàn nàn . Âu cũng là duyên nợ , Khả Trân mỉm cười . nhắm mắt buông xuôi cho định số .

- Khả Trân , em mệt hãy về phòng nghỉ đi .

Giọng Khuy Minh dịu dàng bên tai . Mở mắt , Khả Trân mỉm với ông một nụ cười để cảm ơn sự quan tâm tinh tế của ông . Quả thật , đứng từ qua tới giờ , đôi chân của cô mỏi rã rời .

- Mai , đưa cô về phòng , coi có gì mang cho cô ăn . Ông còn phải tiếp xong đám bạn .

Còn dẫn theo con tớ gái , Khuy Minh nhìn theo bong Khả Trân mất hẳn sau gian phòng rộng .

Ồ ! Tân phòng của mình đấy ư ? Đưa tay dụi mắt Khả Trân những tưởng mình lạc vào cõi thiên đường . Đẹp đế , sang trọng quá . Có năm mơ cô cũng không ngờ rằng có lúc mình được làm chủ một căn phòng đẹp đến nhường này .

Nó là một chùm đèn pha lê thật đắt tiền , là một chiếc dương cầm bên trái góc phòng , là chiếc giường nệm thật cao , thật êm ái , là chiếc áo ngủ mỏng như tơ , mềm như sương khói dịu dàng rủ xuống người cô những cảm giác lâng lâng dễ chịu , và cũng là chén cúp toàn vi cá thơm ngon do cô hầu gái vừa đem đến ngọt ngào quá đi thôi !

Thả người lên tấm đệm , duỗi thẳng chân thay Khả Trân nghĩ đến cuộc đời mình . Sẽ ra sao nếu cô không vì gia đình phải hy sinh ? Học xong đại học , trở thành bà luật sư rồi mình có lấy chồng không ? Anh ta là ai ? Một bạn học hay một người đàn ông chẳng chắc ? Đặt hai tay sau gáy Khả Trân nghĩ mãi không ra tương lai sắp đến của mình .

- Khả Trân em ngủ chưa ?

Cánh cửa bật mở , một Khuy Minh lịch sự bước vào . Dù người nồng nặc mùi bia , nhưng trông ông còn tỉnh lắm .

- Dạ , en đã ngủ rồi .

Bản năng của một cô gái 20 tuổi trong Khả Trân bật dậy . Trống tim

đạp thành thành , bỗng dưng cô thấy chân tay mình nhóp mồ hôi lạnh . Đến rồi ư ? Cái phút giây cuối cùng của đời con gái .

- Em sao vậy ?

Nhìn Khả Trân vòng tay ôm ngực rjut rề , sợ hãi . Khuy Minh hơi chững lại . Đặt chai quhisky xuống bàn ông nói lỏng cà vạt ra :

- Không thích ta ư ?

- Dạ không có .

Trách nhiệm 50 triệu cứu gia đình khiến Khả Trân lắc đầu :

- Em chỉ vì chưa quen thôi , ông đừng giận .

Rồi rụt rề , Khả Trân bước xuống giường , lời bà mai căn dặn vẫn còn rất rõ trong đầu :

- Để em cất áo cho ông . Ông có chúc đầu không ? Em đắp khăn cho ông nhé ?

- Không cần đâu .

Khuy Minh chợt nắm bàn tay đang run run cời từng chiếc nút cho mình :

- Em không phải hạ mình để hầu ta . Khả Trân ngồi xuống ghế uống cùng ta ly rượu nhé ?

- Em không quen uống rượu đâu !

Lắc đầu , nhưng nể ông , Khả Trân cầm ly rượu , .Không đợi mời , cô bưng nguyên ly uống ực rồi nhắm mắt trong nụ cười hạnh phúc của Khuy Minh . Phải chăng , ông đã cưới được cô vợ quá tuyệt vời , vượt xa mức tưởng tượng của mình , để ôm chặt cô vào giữa vòng tay cứng của mình rồi , ông vẫn còn ngơ ngác chưa tin . Hoang mang nhớ lần đầu đưa Khả Trân đến gặp ?

Ông không tham vọng cưới được một cô gái trẻ chỉ đáng tuổi con về làm vợ . Ông chỉ cần một người đàn bà không già lắm . Đủ sức sanh được với ông một đứa con . Phải , một đứa con , trai gái không quan trọng , để khi chết ông không phải ngậm ngùi hiến toàn bộ tài sản của mình cho một nhà từ thiện .

Ông đã lắc đầu từ chối , nhưng ... Khả Trân lại nín ông bằng ánh mắt quá thiết tha . Không thốt thành lời , nhưng ông đọc được từ dòng lệ của cô lời cầu khẩn . Hãy nhận lời , hãy cứu lấy gia đình tội nghiệp của cô !

Năm chục triệu đồng ! Hừ ! Khuy Minh cười chua chát . Ông đang ôm trong tay số tiền chứ không phải thân xác của một người con gái . Cay đắng quá ! Nhưng biết làm sao ? Cuộc sống mà . Là một thành viên của cuộc đời , ông và Khả Trân đành chấp nhận cuốn trôi theo dòng xoáy khổng lồ của thời kim tiền .

- Ông sao vậy ? Giận em ư ?

Thấy ông chợt buồn , Khả Trân lo lắng hỏi .

- Không có .

Chợt tỉnh , ông lắc đầu rồi nhẹ đặt lên đôi má mịn một nụ hôn . Vén chiếc áo ngủ lên cao , trong tiềm thức ông chỉ nghĩ đến một điều . Rằng ... cô sẽ sanh cho mình một đứa con . Vâng ! Đúng vậy , một đứa con thật thông minh , kháu khỉnh , ông không đòi hỏi ở cô một điều gì .

- Thừa con của cô đây . Một đứa bé gái , trông kháu khỉnh vô cùng . Nhận đứa bé từ tay cô y tá , mắt Khả Trân mở to lạ lẫm nhìn mãi cái sinh vật tí hon , đỏ hỏn đang hươ tay khóc oe oe . Trông nó xấu xí

vô cùng .

Người ta bảo mẫu tử tình thâm , vừa nhìn thấy mặt lập tức yêu thương , nhưng Khả Trân không thấy thế . Cô không hề yêu thương nó chút nào , nếu không muốn bảo là thất vọng . Nó không đáng với công mang nặng sinh đau của cô một chút nào . Từ lúc còn là một bào thai , nó đã hành hạ cô đủ điều rồi . Đến lúc chào đời . suýt tý , nó lại muốn cướp đi mạng sống của cô bằng cách chiu hai chân ra trước .

ột ngày một đêm oằn oại trên giường đẻ , có lúc Khả Trân mong mình chết đi để không còn đau đớn thế . Từ cha sanh mẹ đẻ đến giờ , cô chưa lần nào đau đớn như thế . Và bây giờ , khi chưa kịp lại sức thì đã phải bế nó rồi . Cơ thể đau ê ẩm , rã rời vẫn phải lặc cho nó nín . Mà ... nó có chịu nín đâu , cứ há to cái miệng tròn vo những tiếng “tu oa , tu oa” nghe nhức óc .

- Ôi , con đưa xuống phòng rồi à ? Đâu nào , cho cha bồng một chút !

Trái với thái độ của cô , vừa bước vào , trông thấy đứa beư Khuy Minh đặt ngay giỏ cơm xuống đất , hồ hởi bước lại gần . Đôi mắt sáng long lanh , ông mừng như đứa trẻ :

- Ôi ! Trời ơi , con nó giống anh quá em ơi !

- Thật vậy à ?

Mỉm cười cho ông vui dạ , Khả Trân mệt mỏi ngã xuống giường . Đưa mắt nhìn đứa bé , cô ngạc nhiên thầm hỏi sao nó không khóc nữa . Đôi hạt nhãn nhìn Khuy Minh không chớp . Bây giờ , cô mới nhận ra , nó có nét giống ông .

- Em sao vậy ? Không được khỏe à ?

Nặng nịu đứa bé một lúc lâu , Khuy Minh mới chợt nhớ đến cô . Nhẹ đặt tay lên vầng trán lấm tấm mồ hôi của cô , ông dịu giọng :

- Một lần phải không , anh biết mà . Con nó hành em quá . Để ngày mai anh mượn thêm người đến phục vụ em .

- Không cần đâu !

Khả Trân nhẹ vuốt nhẹ xuống tay ông , long yên tĩnh lại . Một năm rồi , dường như cô đã bắt đầu thấy yêu ông :

- Anh cũng cần dưỡng sức mình , mấy ngày nay vất vả nhiều rồi .

- Đáng gì đâu , làm sao bằng em được . Em thiệt tài , thiệt giỏi , sanh cho anh một đứa con ngoan như vậy .

Nhìn ông nặng con Khả Trân không hiểu sao ông lại thương nó quá . Không phải bây giờ , mà từ lúc mới tượng hình kia . Biết cô có thai , ông như quỳnh lên , chịu đựng , lo lắng cho cô tất cả . Muốn gì được nấy , thậm chí cả gan rờng , nếu có bán , chắc ông cũng sẽ lung mua về cho ăn nữa .

- Em đói bụng chưa ? Anh dọn cơm cho em ăn nhé ? Có súp vi cá , em ăn liền cho nóng .

Một tay ẵm con , một tay ông toan soạn cơm :

- Anh mua trong nhà hàng em thích đó .

- Em chưa đói bụng đâu , anh cho em nhìn con một chút , lúc này đau quá , em chưa nhìn kỹ .

Khả Trân nhìn đứa bé , hy vọng mình thương được nó .

- Em cho con bú một miếng đi , chắc con đói bụng rồi .

Dịu dàng ông đặt đứa bé xuống cạnh cô , Khả Trân vạch áo , xoay

người . Thích thú nhìn đứa bé há miệng tròn vo , như chú chim non háu đói tìm mồi . Những giọt sữa đầu tiên chảy vào miệng nó thật ngon . Bàn tay nhỏ xíu quơ quơ trong không khí như tìm sự chở che , bảo bọc . Mỉm cười , nhìn chiếc lưỡi hồng của con bé xíu , Khả Trân cảm thấy dường như nó không xấu lắm .

- Anh định đặt tên con là Cao Nhã Đoan Trang , em không phản đối chứ ?

- Không phản đối !

Bàn tay nắm lấy tay con , Khả Trân khẽ mỉm cười . Cao Nhã Đoan Trang , cái tên nghe cũng hay chứ ?

Thời gian thấm thoát trôi , mới đó đã một năm . Khả Trân mỉm cười nhìn Khuy Minh tự hào bế con khoe khắp bạn bè ngoài bàn tiệc rồi cúi xuống sắp lại mớ quà ngổn ngang như trái núi cho gọn . Tò mò , muốn lật hết lớp giấy hoa bên ngoài để xem người ta tặng gì cho con lắm , nhưng cô cố nén . Đợi một lát , chờ Khuy Minh vào , ông hẳn sẽ thích thú cùng cô và con làm việc này .

Nhắc đến con , lòng Khả Trân nôn nao một cảm giác dịu dàng .

Không nén được , cô đưa mắt nhìn qua ô cửa sổ rồi lại mỉm cười , Đoan Trang nghịch làm sao , con bé đang đút cái tu huyết vào miệng thối te te làm trò cho thực khách đến ăn cười nghiêng ngửa . Ai cũng tròn xoe mắt , ngạc nhiên nghe Khuy Minh kể , con bé đã chọn cái tu huyết trong mâm đồ cúng thôi nôi .

Cái tu huyết ấy , Khả Trân cũng không biết là có trong mâm đồ nữa .

Thằng em rắn mặt của cô đã lén đặt vào . Nhỏ xíu , nằm khuất sau quyển tập không ai thấy , vậy mà ... Đoan Trang lại tìm ra . Trước

ổng kính quay phim và nhiều con mắt mở to hồi hộp , con bé bưng
tĩnh , bỏ từng thứ một trong mâm ra đất để chọn cái tu huyết ấy .
Chọn xong , không ai dạy , nó cũng biết cho vào miệng thổi te te .
Bất ngờ , nhưng thú vị , chẳng ai nhìn được cười .
Con bé sẽ làm nghề gì trong tương lai ? Cả nhà đoán mãi không ra .
Ba bảo làm cảnh sát nhưng Khuy Minh cứ cãi . Ông muốn con trở
thành trọng tài bóng đá hơn . Cuộc tranh cãi kéo dài nhưng không
gay gắt , Khả Trân mỉm cười ôm chặt con vào lòng , đôi mắt sang
lòng lạnh .
Hôn thật lâu lên đôi má hồng thơm mùi sữa của con , cô thấy lòng
ngập đầy hạnh phúc .
Tứ bao giờ cô thấy mình thương yêu và gắn bó với con ? Khả Trân
không còn nhớ . Chỉ biết là trong một thời gian rất ngắn , đứa bé đã
chinh phục được trái tim cô . Bao ngỡ ngàng xa lạ ban đầu biến mất
. Tình mẫu tử lớn dần theo dòng sữa mẹ . Càng ngày , Khả Trân
càng yêu thương nó nhiều hơn . Trái tim cô nở ra hạnh phúc nhìn nụ
cười rạng ngời trên chiếc miệng nhỏ tròn vo , và đau thắt lại mỗi lúc
nó ốm đau bệnh hoạn .
Khuy Minh cũng thế , ông yêu con còn mãnh liệt hơn cô . Đến nỗi ,
ông giành lấy trách nhiệm giặt tã cho con từ tay người làm nữa .
Nhồi rũ từng chiếc quần , chiếc áo nhỏ xíu cho con , Khả Trân thấy
ông thường ngàan người a rồi tủm tỉm cười hạnh phúc .
Đoan Trang cũng không lằm . Biết cha yêu , nó đeo dính ông một
bước không rời . Những đêm trái gió trở trời khó ngủ , nó vẫn nằm
trên người ông để ngủ , để cảm nhận được từ trái tim cha , một tình

yêu vô bờ bến .

Khả Trân không hối hận và mẹ cha cô cũng thế , Nhìn nét mặt họ hồng hào , tươi trẻ cô biết họ đang hài long , và hạnh phúc . Đứa con gái cứng của họ không như Thúy Kiều năm xưa dấn thân vào chốn phong trần bao buồn tủi . Khuy Minh thật sự là một người chồng tốt , người cha tốt , hiếm có trên đời .

- Thưa cô , có khách !

Tiếng con sen làm cắt ngang dòng suy tưởng cú Khả Trân . Chống tay ngồi dậy , cônggan nhiên nhìn người khách lạ .

Không chỉ vì bà đến trễ mà vì bà ta trông lạ quá . Cô chưa từng gặp bao giờ .

- Chào chị .

Lịch sự gật đầu , Khả Trân sốt sắng đứng lên . Đoán bà là bạn của chồng , cô toan lên tiếng gọi Khuy Minh , nhưng bà ta đã đưa tay ngăn lại :

- Đừng gọi , tôi muốn nói chuyện với cô , với một mình cô . Chúng ta vào buồng được chứ ?

- Cũng được .

Ngỡ ngàng , Khả Trân nhẹ gật đầu , Ngơ ngác nhìn bà bước hẳn vào buồng rồi tự nhiên khóa cửa .

- Tôi là Vân Hà , vợ của Khuy Minh .

Bà giới thiệu ngay , không để ý nét mặt đầy ngạc nhiên , hốt hoảng của Khả Trân :

- Nếu không tin , cô có thể kiểm tra , đây là hôn thú của tôi và anh ấy .

Vừa nói , bà móc túi lấy ra một tờ đăng ký kết hôn đặt trên bàn , trước mặt Khả Trân .

Vẫn không nói được lời nào , đôi mắt Khả Trân tròn vo , nhìn trân trối vào người đối diện . Bà tuy tuổi đã cao nhưng trông vẫn đẹp lắm . Đầy đà , sang trọng trong chiếc áo dài nhung màu tím thẫm .

Giọng nói đầy tự tin , cương quyết , nhưng không hiểu sao Khả Trân lại thấy từ mắt bà một tia nhìn yếu ớt , xanh xao , như đang cầu khẩn , van nài :

- Cô đọc đi .

Một lần nữa bà cầm tờ giấy đăng ký kết hôn lên rồi đặt trở xuống bàn trước mặt Khả Trân . Cụp tia nhìn xuống , Khả Trân bỗng nghe hụt hẫng . Đất trời như quay cuồng , đảo lộn trước mắt cô . Đúng là hôn thú thật , rõ ràng không sai vào đâu được . Cao Khuy Minh , đích thực là chồng của bà ta : Nguyễn Văn Hà . Không phải bây giờ mà từ lâu lắm . Hơn 20 năm rồi , họ là chồng vợ của nhau .

- Bất ngờ lắm phải không ? – Bà nhẹ nhàng bước đến , đôi mắt cảm thông nhìn Khả Trân té ngời cào ghế - Cũng như tôi khi chợt biết anh ấy cưới thêm một người đàn bà nữa .

Là sự thật ư ? Khả Trân lén cắn mạnh môi mình đau điếng . Không phải cơn mơ . Ôi , lẽ nào , cô lại là kẻ thứ ba xen vào phá gia cang người khác ? Người đàn bà đang đứng đối diện trước mặt kia tội nghiệp hay cô mới là người đáng thương đây ? Đôi mắt mở to bất động , Khả Trân không hay mình đang khóc .

- Lúc chưa đến gặp , tôi cứ ngỡ cô là một ả hồ ly tinh , đánh đá ghê gớm lắm .

Từ từ ngồi xuống cạnh cô , Vân Hà nhẹ thở ra :

- Và một trận đánh ghen long trời lở đất sẽ xảy ra không tránh khỏi .

Nói thật , tôi đã thủ đây một ọ a xít , phòng khi ...

Mở bóp bà lấy ra một chai thủy tinh , đựng đầy một chất lỏng trong veo . Khả Trân đưa mắt nhìn qua chột rung mình . Không phải sợ gương mặt đẹp của mình sẽ bị chất nước kia hủy hoại mà . . vì người đàn bà kia yêu chồng quá . Chuyện này . . rồi giải quyết sao đây ?

- Nhưng khi gặp cô , tôi mới biết mình lầm .

Vân Hà vẫn cất giọng đều đều , như vang từ một cõi xa xăm nào đó :

- Cô cũng như tôi , đáng thương hơn đáng trách . Khuy Minh đã lừa dối cô có phải không ?

Nhẹ gật đầu không đáp , Khả Trân nghe lệ mình chảy trên môi mặn đắng . Hận Khuy Minh tạo cảnh ngộ trái ngang , nhưng ... cũng không khỏi xót xa cay đắng . Làm sao phủ nhận được tình yêu của trái tim cô trọn dành cho anh chứ ?

- Thật ra Khuy Minh cũng không đáng trách đâu . Lỗi là tại tôi thôi .

Vân Hà đau khổ tự dẫn vật lấy mình :

- Tôi vô dụng , bất tài , hai mươi mấy năm sống cạnh vợ chồng , vẫn không sao sanh được một đứa con cho anh ấy . Trong khi , anh là con một . Tôi biết , bất đắc dĩ lắm , Khuy Minh mới gạt cô , mới phản bội tôi như vậy .

Ra thế ! Khả Trân cắn nhẹ môi chột hiểu . Cơ giận dâng đầy lồng ngực . Cô tức mình đã thật sự yêu ông , trong lúc ông chỉ xem cô là công cụ Phải , là công cụ , là một cái máy sinh ra con không hơn

không kém .

- Tôi tính như vậy , cô nghe coi được không nhé ?

Vân Hà lại cất lời , bà như không biết , từ nãy đến giờ chỉ mỗi mình bà nói :

- Cô đừng giận Khuy Minh nữa . Chuyện đến nước này , tôi biết cả ba chúng ta chẳng ai muốn vậy đâu . Tôi không trách vì biết cô bị gạt và tôi cũng biết ...

Như bị ghen , bà dừng lời rồi bật khóc . Nét lạnh lung biến mất , bà không giấu được vẻ yếu đuối của mình . Đành phải để lộ nguyên hình là người vợ yêu chồng , đầy nhân hậu :

- Trông trận chiến này , cô là người cầm cán . Khuy Minh thương con lắm , nên tôi biết rõ , anh ấy thà bỏ tôi chứ không bao giờ bỏ cô đâu .

.

Nói đến đây , bà lại khóc nức lên :

- Một năm rồi , phải sống xa anh ấy , tôi đau khổ lắm . Nghe mang máng , người ta bảo anh có người đàn bà khác ở ngoài . Tôi vẫn cười , vẫn thản nhiên tỏ vẻ không tin , trong lúc gan ruột rối bời . Tôi chạy lồng lên như một kẻ tâm thần . Thầy bùa , thầy pháp nào tôi cũng đến . Bao nhiêu tiền , bao nhiêu sức tôi cũng không màng , không tiếc . Miễn sao lời anh ấy trở về bên tôi , lòng đầy ấp bao hy vọng . Nhưng mãi đến hôm qua , một người bạn của anh cho tôi xem tờ thiếp mời dự lễ thôi nôi con của anh , tôi mới biết mình không còn hy vọng nữa . Thật sự rồi , tôi sắp phải mất anh vĩnh viễn . Trời ơi , tôi không sao chịu nổi ý tưởng này . Một đêm không ngủ , tôi nghĩ đủ mọi cách để giành anh trở lại . Thậm chí cả giết người tôi nghĩ mình

cũng dám làm .

Bà không nói dối . Khả Trân hiểu được điều này . Khi một người đàn bà nổi cơn ghen , bà ta dám làm tất cả . Nhưng ...

- Nhưng . . khi gặp cô , vẻ dịu hiền nhân hậu của cô đã làm nguội tắt bao ý nghĩ điên dại trong đầu tôi . Để tôi chợt nảy ra một ý nghĩ hòa bình . Ba chúng ta sẽ cùng chung một nhà ? Khả Trân , cô đồng ý chứ ?

Moè to mắt , Khả Trân nhìn Vân Hà trân trối . Thật không ngờ bà lại có ý tưởng này . Cùng sống chung một nhà , một chồng với người đàn bà xa lạ . Ôi ! Khó mà tin được .

- Cô có con với Khuy Minh , còn tôi thì có hai mươi mấy năm tình nghĩa . Cả tôi và cô , ai cũng cần anh ấy như nhau cả , có đúng không ? Cô cứ nghĩ đi , ba ngày sau tôi sẽ đến nghe quyết định của cô . Hy vọng cô không làm tôi thất vọng . Tạm biệt !

Không chờ phản ứng của Khả Trân , bà mở cửa bước nhanh , mất hút sau dãy tường dài .

Trong lúc Khuy Minh vẫn vô tình đùa cùng chúng bạn , không biết thiên đường hạnh phúc của mình đang ngấm cháy một quả bom chờ giờ nổ...

Kể đến đây , Khuy Minh bỗng nhiên dừng lại không kể nữa . Đôi mắt ngò ra xa như vọng tưởng , nuối tiếc một điều gì . Tò mò quá , tôi lên tiếng nói :

- Rồi sao nữa ? Cuối cùng Khả Trân có làm theo lời Vân Hà biểu ? Ba người về sống chung trong một mái gia đình . Chà ! Vậy là khó xử cho ông lắm .

- Tôi ước mình được hó xử như cậu nói .

Không quay lại Khuy Minh thở ra một hơi dài :

- Đẳng này , Khả Trân không làm thế . Sau ba ngày suy nghĩ , cô âm thầm ẵm con đi không buồn nói cùng tôi lời từ giã .

- Trời đất , vậy cô ấy đi đâu ?

Tôi lại hỏi một câu thừa . Để Khuy Minh quay lại nhìn tôi cười thương hại :

- Chả trách chưa gì cậu đã chiu đầu vào thong lọng tìm hướng thoát cho mình . Nông cạn lắm .

- Sao lại nông cạn ? – Nghe tự ái , tôi cãi .

Khuy Minh cười buồn :

- Vì nếu như ta biết Khả Trân ở đâu , thì ta cần gì khổ đau , ray rứt nữa .

- Vậy ra . . Điều tâm nguyện cuối cùng của ông là muốn tìm ra cô ấy ?

Tôi ngớ ngẩn hỏi , dù thường ngày vẫn được mang tiếng thông minh . Nhưng ... lần này . . ông không cười tôi nữa . Nhẹ gật đầu , ông đáp buồn hiu :

- Năm năm rồi , từ ngày Khả Trân ẵm đứa bé đi , ta như người điên loạn . Chạy tìm cô ấy khắp nơi . Song biệt vô âm tín , Khả Trân như bong chim , nàng sang biển bắc , ta tìm biển nam .

- Thế còn Vân Hà ? Bà ấy không nói gì ư ?

Tôi thêm một lần nữa lặc đẽ .

- Bà ấy chết rồi !

Giọng ông nghe bùi ngùi , thương xót :

- Cách đây một năm . Tội nghiệp , tôi biết là bà đã chết trong ân hận ngậm ngùi . Bao nhiêu lần thức giấc giữa đêm khuya , tôi vẫn nghe bà thầm khóc . Chắc bà trách tôi lạnh lung , lạt lẽo , nhưng biết làm sao ? Toàn bộ tâm trí của tôi bây giờ gửi trọn vào cho con , cho Khả Trân . Nơi phương trời xa lạ , mẹ con họ sống ra sao ? Nghĩ đến cảnh cơ hàn đói lạnh là ngực tôi lại nhói đau . Thương con , nhớ vợ , lắm lúc tôi bật khóc huh u như đứa trẻ .

- Tôi hiểu và hoàn toàn thông cảm với ông .

Đặt tay lên vai Khuy Minh tôi nói bằng tất cả chân thành , chia sẻ .

- Cậu có ba đứa con nên không bao giờ hiểu được tâm trạng củ a tôi đâu .

Giọng Khuy Minh đầy bất lực và đau khổ :

- Nhất là lúc này , khi bác sĩ vừa cho tôi biết mình chỉ còn sống thêm ba tháng nữa thôi .

- Sao mà nhanh vậy ?

Bàng hoàng tôi thốt , Khuy Minh gật đầu :

- Không chỉ nhanh mà là rất nhanh . Ba tháng với tôi chỉ bằng một cái chớp mắt thôi . Trời ơi , làm sao tôi gặp lại họ bây giờ ? Làm sao tôi có thể nhìn thấy con gái lần cuối trước khi nhắm mắt ? Bé Cao Nhã Đoan Trang bây giờ đã năm tuổi , hảnh khải xinh đẹp lắm . Bạn bè ai cũng khen , cũng bảo nó giống tôi như đúc .

- Tôi sẽ giúp ông !

Tự nhiên nghe đồng cảm , nghe thương Khuy Minh qua , tôi bật thành lời . Ông mỉm cười , ngược nhìn sợi dây thừng đung đưa qua trong gió :

- Thế còn sợi dây kia ?

- Tôi . .

Chợt nhớ , tôi ấp úng . Ông đập nhẹ tay tôi :

- Thôi đừng chết nữa .Số nợ 640 triệu ấy , tôi sẽ giúp cho .

- Giúp cho tôi ? 640 triệu đồng mà ông nói dễ dàng , gọn hươ như một hai ngàn đồng vậy ? – Tôi chắc lão buồn quá , hóa điên rồi .

- Thật đó , cậu không tin ư ?

Như đọc được ý nghĩ của tôi , lão trừng đôi mắt :

- Thật ra , 640 triệu đồng không nhỏ , nhưng với Khuy Minh này chỉ là cái bung tay . Cậu có biết tôi là ai không ?

Móc túi lão trao tôi một tờ danh thiếp :

- Cao Khuy Minh - Tổng giám đốc công ty vàng bạc , đá quý Kim Tinh .

Thành thốt đọc thành lời , tôi ngẩn ra nhìn lão , tử phú Khuy Minh , người vừa được thời báo kinh tế bình chọn là vua vàng bạc , giàu nhất nước đấy ư ? Sao trông ông bình dị vậy ?

- Thế nào , tin rồi chứ ?

Lão đập nhẹ vai tôi .

- Vâng !

Tôi gật đầu như cái máy , Khuy Minh đưa mắt nhìn lên sợi dây thừng :

- Nếu tin thì làm ơn tháo bỏ sợi dây kia , và đừng bao giờ nuôi trong lòng ý tưởng đại dột ngu khờ ấy nữa .

- Nhưng ... Tôi không thể lợi dụng lòng tốt của ông .

Tôi nói thật lòng mình :

- Chúng ta chỉ vừa mới quen chưa đầy một tiếng , ông dựa vào cơ sở nào mà tin tôi chứ ?

- Vào cảm giác .

Khuy Minh đáp ngay không suy nghĩ :

- Mà dù cậu có gạt , tôi cũng không hối hận đâu . 640 triệu đồng để mua mạng sống một người , kể ra cũng đáng mà .

- Nhưng mà tôi . .

Vẫn băn khoăn , áy náy , tôi không biết trả lời sao .

- Nhận đi !

Chân thành , Khuy Minh nắm tay tôi :

- Cho tôi cơ hội làm phước một lần trước khi nhắm mắt . Cậu đành long bỏ mặc vợ con mình bơ vơ ở lại dương trần không người trông nom săn sóc hay sao ? À ! Nếu như cậu ngại , coi như số tiền ấy tôi thuê cậu làm một việc đi .

- Thuê tôi ư ?

- Phải , tôi thuê cậu tìm tong tích mẹ con Khả Trân . Thay tôi trao cho họ tất cả sản nghiệp này . Cậu giúp lão già sắp chết này được chứ ?

Với một lời đề nghị chính đáng như thế ,không cần ông phải thuê tôi cũng giúp . Nhưng ... tài sản của Khuy Minh lớn quá , rủi như tôi không làm tròn lời ký thác thì sao ?

- Đừng suy nghĩ , đừng bận tâm làm gì . Tôi tin cậu là đủ lắm rồi .

Bây giờ tôi chỉ cần biết cậu có nhận lời ký thác của tôi không ? Nếu nhận , ngày mai đến văn phòng công ty gặp tôi làm thủ tục bàn giao . Nên nhớ , hiện tại tôi chỉ còn ba tháng , không chần chừ do dự

được đâu .

Trước lý lẽ chân tình vừa lão , tôi thấy mình bỗng gật đầu trong nụ cười rạng ngời của Khuy Minh . Từ đây , một gánh trách nhiệm chồng nặng xuống vai tôi . Dù kiệt sức mòn hơi , dù góc biển chân trời , tôi cũng quyết tìm cho ra mẹ con Khả Trân để trọn lời ký thác . Để chốn cứu tuyền , người vẫn sống được an long yên nghỉ ngàn thu - Đọc đến đây , chắc Tiểu Cầm , à mà không , Đoan Trang đã hiểu . Vì sao ta lại trao cho cháu toàn quyền thừa kế phần tài sản ấy ? Không phải bây giờ , mà hơn năm năm trước . Khi ta lần đầu tìm ra tong tích của mẹ con cháu , ta đã vui mừng đến gặp mẹ cháu để cùng thương lượng . Nhưng tiếc thay , bà quá cứng long và cố chấp . Mặc cho ta dung lý lẽ để khuyên răn , thuyết phục bà vẫn đứng vững , lãnh đạm . Còn cấm ta tiết lộ bí mật này cho cháu và bất kỳ ai được biết . Đoan Trang , cháu hẳn chưa quên lần gặp đầu tiên của ta và cháu trên bãi biển Nha Trang ? Năm đó cháu tròn 13 tuổi . Ba năm sau , mẹ cháu qua đời trong cơn hoạn bệnh . Giờ hấp hối bà vẫn không quên bắt ta thề độc , vẫn kiên quyết giữ nguyên thành kiến của mình . Cấm không cho ta tiết lộ thân phận của cháu , cũng như bắt ta phải đem phần tài sản đó hiến vào một cô nhi viện . Ta đã vâng lời mẹ cháu , hiến một phần tài sản vào cô nhi viện và thất vọng ra về . Bỏ cháu lại cho người dưỡng ghê tật nguyên nuôi nấng , chăm som . Thật long ta chẳng yên ổn chút nào . Thế nên , ta tìm cách âm thầm giúp cháu . Mỗi tháng gửi theo đường bưu điện cho cháu một triệu đồng . Ta hy vọng số tiền không lớn đó có thể giúp cháu học đến nơi đến chốn . Nhưng . . cũng như mẹ , cháu quá

cứng đầu và cố chấp , để ta ăn không ngon , ngủ không yên . Bằng cách nào trọn lời ký thác với cha của cháu đây ?

Đến hôm nay , khi biết mình sắp chết , ta lo lắm . Biết phải làm sao cho trọn đôi bề ? Nghe ai và cãi ai đây ? Cha hay mẹ cháu ? Ai cũng bắt ta đem danh dự đời mình ra tuyên thệ .

Nghĩ mãi cuối cùng ta đành phải chọn một in hai .Phụ long tin của Khả Trân , để trọn lời ký thác với Khuy Minh . Không chỉ vì ông alph đại ân nhân cứu mạng ta , mà vì ...một điều khác nữa .

Đoan Trang , năm nay cháu 22 tuổi . Đủ sang suốt để nhận xét đúng hành động của mẹ cha . Ai phải và ai trái . Ta nghĩ mình nên đặt quyền quyết định vào tay cháu .

Sự thật năm xưa ta đã tỏ bày tất cả . Sản nghiệp ngày xưa Khuy Minh cho ta , cộng thêm số nợ 640 triệu đồng ta cũng hoàn trả vào tay cháu . Cháu hãy suy nghĩ rồi quyết định . Nếu vẫn hận , vẫn không tha thứ cho cha , cháu có thể tặng tất cả cho một hội từ thiện . Còn như có thể cảm thông , chia sẻ được cùng cha nỗi khổ tâm , hối hận bao ngày , ta hy vọng cháu sẽ thay cha phát triển sự nghiệp ngày càng vững mạnh . Trách nhiệm của ta đến đây coi như đã hết rồi . Tròn lời ký thác , ta xuôi tay mãn nguyện vào cõi hư vô , Chào .
. vĩnh biệt ...

...

Dòng cuối cùng của quyển nhật ký hết lâu rồi , mà Hiếu Phong cứ ngồi yên , mắt dán trừng trừng vào trang giấy . Như không tin , không ngờ sự thật lại như thế . Không biết mình nên có cảm giác gì trong phút giây này ? Cười hay khóc ? Mừng vui hay hối hận ? Ôi .

.sao đầu óc như hỗn loạn , như sắp nổ tung rồi ?

Còn Đoan Trang hay đúng hơn là Gái Nhỏ . Cô đã khóc từ đầu trang nhật ký đến giờ . Trái tim nhân hậu của cô đồng cảm với tất cả nhân vật có mặt trong câu chuyện . Với cô , nhân vật nào cũng đáng thương , cũng không có lỗi . Vì hoàn cảnh , hoàn cảnh trái ngang thôi .

- Khốn nạn , khốn nạn thật mà !

Đang nghĩ miên man , chợt nghe giọng Hiếu Phong vang lớn . Gái NHỎ giật mình ngẩng dậy . Sợ anh quá kích động sẽ ảnh hưởng đến mọi người ở ngân hàng , cô nhẹ nắm lấy tay anh nói :

- Bính tĩnh Hiếu Phong ! Anh làm sao vậy ?

- Anh không sao bình tĩnh được .

Vùng khỏi tay Gái Nhỏ , Hiếu Phong càng hét lớn hơn :

- Đoan Trang , em có biết không ? Anh là thằng khốn nạn , thằng tồi tệ nhất thế gian này . Anh thật không đáng sống . Anh đã đem dạ tiểu nhân đo lòng quân tử . Em nói đi , có phải anh đáng chết lắm không ?

Chớp mắt , vừa hoang mang , vừa lo sợ . Gái Nhỏ nhẹ lắc đầu :

- Em không hiểu anh muốn nói gì ? Tại sao anh lại tự sỉ vả , tự hạ mình như vậy ? Nội dung quyển nhật ký đã làm anh bị kích động rồi .

- Anh không bị kích động đâu ?

Hiếu Phong đã phần nào bình tĩnh . Xếp quyển nhật ký trên tay lại , anh nhẹ thở ra trầm giọng :

- Anh đang hối hận . Đoan Trang , em có biết vì sao Tiểu Cầm và anh

ly dị không ?

Một cái lắc đầu thay cho câu đáp . Mắt Gái Nhỏ mở tròn vo bán tín , bán ngờ . Lẽ nào liên quan đến câu chuyện buồn trong quyển nhật ký ?

- Đúng vậy !

Đọc được câu hỏi từ ánh mắt của cô . Hiếu Phong nhẹ gật đầu :

- Vì bí mật trong quyển nhật ký và vì phần gia tài trong di chúc , anh và Tiểu Cầm phải xa nhau .

- Anh giận nội mình đã chia cho chị Cầm phần tài sản ấy ?

Gái Nhỏ ngây thơ :

- Thật là vô lý , hai người đã là vợ chồng của ai cũng vậy thôi .

- Không , anh không giận nội đã chia cho Tiểu Cầm phần tài sản ấy , mà giận vì lầm tưởng Tiểu Cầm là nhân tình , là bồ nhí của ông .

- Trời đất .

Như nghe một chuyện động trời , Gái Nhỏ nháy dựng lên hét lớn :

- ANH hiểu lầm gì kỳ cục vậy ? Chị Cầm đáng tuổi cháu của nội anh mà .

- Bởi thế , anh mới là thằng khốn nạn .

Gục đầu xuống hai tay , Hiếu Phong tự ray rút lấy mình :

- Là một người chẳng ra gì .

- Chuyện thế nào ?

Ngồi xuống ghế cạnh Hiếu Phong , Gái Nhỏ e dè hỏi .

Ngẩng đầu lên nhìn cô một cái rồi như quên mất mình vẫn còn ở trong ngân hàng , cạnh chiếc tủ bảo hiểm vừa được mở ra , Hiếu Phong buồn buồn kể cho Gái Nhỏ nghe tất cả . Bắt đầu từ việc mình

đến Nha Trang thành lập công ty truy tìm tong tích Cao Nhã Đoan Trang , đến lúc mình và Tiểu Cầm thành chồng vợ . Nỗi huyệt hổng to lớn của anh trong đêm đầu động phòng hoa chúc . Nhất nhất ra sao , từ đầu đến cuối , anh kể cô nghe , không giấu dù một tình tiết nhỏ nhoi nào .

- Hèn chi mà anh không giận dữ , tức tởm bỏ đi mất tiêu trong ngày đầu tuần trăng mật của mình như vậy .

Nghe xong Gái Nhỏ nhẹ thở ra một hơi dài tiếc rẻ :

- Giá mà anh đến tìm em ngay lúc đó thì đâu đến nỗi . Uống quá đi . Chị Cầm bị anh hiểu lầm như vậy thật là oan ức .

- Em nói gì ?

Hiếu Phong quay phắt lại ngay :

- Tiểu Cầm bị oan , chẳng lẽ em biết rõ chuyện này ?

- Phải , em biết !

Gái Nhỏ gật đầu rồi từ tốn kể anh nghe chuyện Tiểu Cầm bị dượng ghẻ cưỡng bức ra sao . Cả nỗi mặc cảm thua kém của cô lúc yêu anh , Gái Nhỏ cũng kể luôn .

- Thật thế sao ?

Hiếu Phong nhìn sâu vào mắt Gái Nhỏ như kiểm chứng . Trong veo , ngơ ngác , hồn nhiên , không chứa đựng chút dối gian nào . Vậy ra ... bao ngày nay anh đã hiểu lầm . Đã gán Tiểu Cầm vào một tội tà trời không nước nào rửa nổi .

Tội nghiệp Tiểu Cầm biết bao nhiêu ! Hiếu Phong nghĩ đến nỗi oan ức bao ngày đã phi âm thầm chịu đựng của cô mà nghe long ray rút quá . Trước mặt anh , như vẫn còn đây gương mặt đầy nước mắt

của Tiểu Cầm . Trời ơi ! Sao lúc đó anh nông nổi , hồ đồ quá . Không chịu nghe cô giải thích một lời ? Nghi ngờ , sao không tìm Đoan Trang mà hỏi ? Để bây giờ ...

- Rồi anh tính sao hả anh Phong ?

Gái Nhỏ lại hỏi đúng tâm sự của long anh . Hiểu Phong ngẩng lên . Thật lòng anh hỏi như nó không còn nhỏ nữa :

- Anh cũng không biết . Hiện tại lòng anh đang rối rắm , em có cách giải quyết nào giúp anh không ?

- Cách ư ?

Cắn ngón tay Gái Nhỏ suy nghĩ rất lung . Hồi lâu nó hỏi :

- Nếu tìm được chị Cầm , anh có cưới chỉ không ?

Cưới Tiểu Cầm , còn Thụy Kha thì sao ? Hiểu Phong không thể trả lời . Gái Nhỏ bẻ mấy ngón tay :

- Xét kỹ ra , chị Cầm đâu có lỗi gì . Anh đối xử cưới chỉ như vậy thật chẳng công bằng .

Hiểu Phong biết rõ điều này . Không chỉ thế cha của cô còn là ân nhân cứu mạng nội anh . Cứu cả gia tộc nhà anh thoát khỏi cảnh cơ hàn nghèo khổ .

- Chắc ba năm nay chị Cầm đau khổ lắm .

Gái Nhỏ lại nói những lời như dao cứa long anh

- Không thì đâu trốn biệt mọi người như vậy ? Em biết chỉ vẫn còn yêu anh .

- Thôi chúng ta về .

Chợt đứng dậy , Hiểu Phong bước đi nhanh như trốn chạy . Sao bỗng nhiên anh sợ phải nghe những lời như thế quá . Trái tim anh sắp nổ

tung ra vụn mảnh rồi .

- Thế còn đám cưới thì sao ?

Như không hiểu cho tâm trạng của anh , Gái Nhỏ chạy theo hỏi lớn :

- Anh có cử hành không ? Chỉ còn một tuần lễ nữa đó...

- Không biết , anh không biết !

Đóng mạnh cửa xe , Hiếu Phong phóng vọt đi ngay , bỏ mặc Gái Nhỏ đứng lại bên đường dậm chân la inh ỏi .

- Hiếu Phong nhất định anh phải tạm dừng hôn lễ , cho đến khi gặp chị Cẩm . Không thì anh sẽ phải ân hận đó .

Ân hận hay không Hiếu Phong không cần biết . Anh chỉ biết lời Gái Nhỏ vừa nêu là hợp lý . Phải tạm dừng hôn lễ cho đến khi gặp được Tiểu Cẩm . Nhưng . . Làm sao Thụy Kha hiểu bây giờ ? Ôi ... Đúng là điên lên được .

Tính như vậy , nhưng Hiếu Phong không thể tạm dừng hôn lễ được .

Như viên pháo đã châm ngòi , như guồng máy đã khởi động sẵn sàng . Anh bắt lực nhìn sự việc tất bật trôi qua trước mặt mình .

Đầu tiên là chồng thiệp cưới . Hôm đó , từ ngân hàng trở về nhà , chưa kịp tìm Thụy Kha thưởng lương , anh đã điếng người nhìn chồng thiệp cưới cao nghệu của mình không cánh mà bay đi đâu mất . Tìm hỏi , mới biết mọi việc xảy ra cũng tại nhỏ Hiếu Phương tài lanh nhiều chuyện .

Lên nhà chơi tình cờ nhìn thấy chồng thiệp viết dở dang , ngỡ anh nhiều việc làm không hết , nó sáng sủa ngồi viết cho xong theo danh sách anh kê sẵn trong tờ giấy trên bàn , rồi bắt Lâm Thanh đi mời cho kịp . Trễ lẫn rồi .

Việc đó , với Lâm Thanh xem ra chẳng khó chút nào bởi bạn của Hiếu Phong cũng là bạn của anh thôi . Nên , sau vài phút ngắn ngủi , cái thằng sợ vợ đã hại anh bằng cách phát hết đồng thiệp mời cho lũ bạn .

Sự việc đã rắc rối , càng rắc rối hơn khi Thụy Kha hớn hờ gọi điện thông báo cho anh biết . Cha mẹ mình vừa từ Mỹ bay sang . Hai cặp sui gia xem ra tâm đắc và hợp ý nhau lắm . Chỉ mong ngày tháng trôi nhanh , cho mau chóng đến ngày hôn lễ .

Chuyện đến nước này rồi , Hiếu Phong còn biết ăn làm sao , nói làm sao ? Bao việc rồi bù lên , quay anh không kịp thở . Quay đi , nhgoảnh lại , chớp mắt đã đến ngày đám cưới rồi . Thôi đành nhắm mắt buông xuôi tay , phó mặc cho định số . Thế mới biết , người tính chẳng qua trời .

Suốt từ sang đến giờ , Lâm Thanh lảng xảng trong vai trò phù rể , Hiếu Phong cứ như xác không hồn . Không cười , không nói , ai sai đâu làm đó . Mọi chuyện diễn ra trước mắt anh mơ hồ như một đoạn phim quay chậm chậm . Thậm chí , mặt Thụy Kha anh còn chưa nhìn rõ nữa là .

- Ê , uống ít ít thôi !

Một thằng bạn giằng ly rượu trên tay Hiếu Phong la lớn :

- ThằngThanh đâu rồi , sao không tiếp giùm cho nó ? Để nó còn đủ sức tối nay ...

Câu nói bỏ lỡ giữa chừng , nhưng đám bạn ranh ma của anh cũng hiểu ra . Vỗ tay chúng cười ầm lên tán thưởng :

- Ủ , phải đó , uống vừa thôi .

Lâm Thanh bước lại gần , gỡ ly rượu khỏi tay Hiếu Phong uống cạn .

Thấy anh cứ lặng yên , Lâm Thanh nhẹ vỗ vai cười true chọc :

- Nôn lắm hả ? Trời cũng sắp tối rồi . Ê , tụi bây , nhớ một lát biết điều , về sớm sớm giùm nghe . Người ta sắp chịu hết nổi rồi .

Tiếng cười lại vang giòn tan như pháo nổ , Hiếu Phong nhẹ nhếch môi đáp lễ rồi như đáp lễ rồi đưa mắt tìm Thụy Kha giữa đám đông .

Kia rồi , cô đang chơ vơ một mình trong góc vắng . Trông tội nghiệp làm sao ? Đãi suốt từ sang tới giờ đến gần năm trăm thực khách , chắc cô mỏi chân và mệt lắm . Muốn lại gần , trao cho cô ly nước nhưng ... không hiểu sao Hiếu Phong lại đứng yên . Tay cầm ly rượu , đưa lên môi hớp nhẹ từng ngụm nhỏ , anh rồi long nghĩ đến đêm động phòng hoa chúc lần thứ hai trong cuộc đời mình .

Anh phạm "cô thần" nên suốt đời phải chịu cảnh "thê ly biệt" như tử vi đã nói ư ? Không thì sao lần nào cưới vợ , cũng gặp phải trắc trở , trái ngang như vậy ? Chẳng biết phương trời xa nào , Tiểu Cầm có biết đêm nay anh cưới vợ ? Tâm trạng của cô sẽ ra sao ? Đau khổ hay dửng dưng ? Liệu rồi cô có hiểu mà thông cảm , mà tha thứ cho anh ? Đừng nhé ! Đừng quẩn trí làm điều dại dột . Em có bề gì , lương tâm anh một đời ray rứt không yên .

- Hiếu Phong , trời tối rồi , đưa vợ về phòng nghỉ đi con .

Giọng mẹ vang thật sát bên tai . Hiếu Phong giật mình ngẩng đầu lên , mới hay đám bạn đã tan về tự bao giờ . Giữa sân rộng , chỉ còn lại đám ly chén ngổn ngang . Ê hề , bê bối làm sao .

- Để đó , một lát nhà hàng sẽ cho người đến dọn . Lo đi tắm đi con .

Bảo Hiếu Phong xong , bà Lâm quay lại bảo Thụy Kha khi thấy cô

bưng chồng chén ra sau .

- Dạ .

Ngoan ngoãn , Thụy Kha đặt trà chồng chén xuống bàn . Nhìn Hiếu Phong một cái , cô then thùng bước vào nhà . Đôi mắt đỏ hây hây xấu hổ .

- Lẹ đi , còn làm bộ .

Lâm Thanh đẩy mạnh lưng Hiếu Phong khi anh vẫn đứng ì ra đó , rồi đưa mắt ngó Hiếu Phong cười tủm tỉm . Cha ! Tuyệt làm sao cái phút đầu tiên ấy , đất trời diên đảo quay cuồng .

- Lo gỡ mấy chum đèn cật đi kìa , ở đó cười chọc ghẹo người ta .

Không hưởng ứng cái đá mắt của anh . Hiếu Phong nghiêm giọng :

- Coi chừng bị bác la bây giờ .

- Anh không sợ bị la , chỉ sợ đêm nay em cấm vận . Không cho anh làm chú rể .

Bấp chập ông bà Lâm đứng gần bên có thể nghe , Lâm Thanh cười ngả ngớn :

- Ôi ! Như vẫn còn đây , phút giây đầu bỡ ngỡ . Nằm tay em nghe xao xuyến rụng rời . Tuyệt làm sao bờ môi em hé mở .

- Đồ quỷ , nín đi không , chỉ giỏi tài nói bậy !

Xấu hổ quá , Hiếu Phong đập mạnh tay lên vai anh rồi bỏ đi nhanh .

Không hay sau lưng mình ông bà Lâm đưa mắt nhìn nhau cười rặng rĩ . Hy vọng Hiếu Phong với Thụy Kha rồi đây sẽ được hạnh phúc như Hiếu Phương và Lâm Thanh vậy . Trong căn buồng cài the kia , chúng hân đang cùng nhau mặn nồng ân ái . Tự nhiên , ông thấy tay mình kiếm tay bà xiết mạnh .

- Hiếu Phong , anh mệt lắm phải không ? Uống ly đá chanh này giải rượu xong rồi vào phòng tắm một cái cho khỏe đi anh .

Thấy Hiếu Phong cứ ngồi một đống trên giường , Thụy Kha bưng ly nước lại gần , cất giọng dịu dàng .

- À được rồi , cảm ơn em .

Hiếu Phong đỡ ly trà , mắt nhìn Thụy Kha chăm chú . Trông cô đẹp và thoải mái làm sao với bộ đồ lụa màu hồng phấn , mái tóc buông dài thoang thoảng mùi chanh xao động long người . Ngây thơ và tinh khiết , cô nôn nao đợi phút mặn nồng ân ái từng được nghe nhưng chưa biết .

- Anh sao vậy ? Cứ nhìn em trần trối ? Bộ trông em lạ lắm à ?

Một cái chớp mắt làm duyên , Thụy Kha bẽn lễn cúi đầu . Thái độ cô e ấp , dịu dàng . Nên thơ , thùy mị làm sao . Để Hiếu Phong nghe ngập long một niềm hưng phấn , chỉ muốn hôn ngay lên đôi má đỏ hồng xấu hổ kia một cái . Nhưng anh kìm mình lại , nhẹ thở rồi buông câu hỏi :

- Thụy Kha , em yêu anh lắm có phải không ?

Như khó trả lời , Thụy Kha lặng yên cắn nhẹ đôi môi mọng . Hồi lâu mới rụt rè , lên tiếng :

- Sao anh lại hỏi em một câu thừa như vậy ? Không yêu sao em lại ở đây ? Sao em lại là vợ của anh được chứ ?

- Vậy , chắc là em buồn lắm , nếu bỗng dưng bây giờ anh nói tiếng xa em ?

Hiếu Phong nói mà không biết mình đang nói những gì . Một con người khác đang điều khiển trái tim anh .

- Anh nói gì mà khủng khiếp vậy Hiếu Phong ?

Lùi về sau một bước , Thụy Kha hốt hoảng :

- Anh giận em rồi phải không ? Nói em nghe , rồi em sẽ sửa cho vừa ý của anh mà .

- Không phải !

Nắm lấy tay Thụy Kha , Hiếu Phong nghe tim mình đau nhói . Phải làm cô đau khổ trong đêm tân hôn thế này , anh thấy mình tàn nhẫn quá . Nhưng . .

- Sao hả anh ?

Bàn tay Thụy Kha lạnh giá , giọng Thụy Kha rưng rưng . Cô sắp khóc đến nơi rồi :

- Đừng làm em hoang mang , sợ hãi .

- Anh biết !

Cúi đầu , Hiếu Phong không đủ can đảm nhìn cô :

- Nói với em điều này trong phút thiêng liêng là bất công , tàn nhẫn lắm . Nhưng ... nếu không nói . . anh càng bất công tàn nhẫn với Tiểu Cầm hơn .

- - Tiểu Cầm .

Mặt Thụy Kha tối sầm lại :

- Em đã nhớ ra rồi . Cô ta là vợ trước của anh . Ôi lẽ nào ...

Giọt lệ lăn dài , Thụy Kha nhẹ lắc đầu :

- Không ... Em không chịu , không đồng ý cho cô ta giành lại anh đâu . Hai người đã ly dị rồi mà .

- Tiểu Cầm không giành lại anh với em đâu . Chỉ tại anh . .

Ngập ngừng Hiếu Phong không biết bắt đầu từ đâu cả .

- Anh làm sao ?

Đôi đồng tử mở to , hồi hộp . Hiếu Phong kéo Thụy Kha ngồi xuống cạnh bên mình :

- Bình tĩnh rồi anh sẽ kể em nghe . Chuyện dài dòng lắm . Số là ... Câu chuyện bỗng tuôn ra , tự nhiên như dòng suối khơi đúng mạch , cứ từ từ tuôn chảy , cuốn phăng các vật cản trên đường . Để tự lúc nào không biết , Thụy Kha thấy mình đồng cảm cùng các nhân vật trong câu chuyện . Nước mắt lăn dài , cô không biết mình không thương ai . Bản thân cô hay Tiểu Cầm hiện tại , ai cũng tội nghiệp , cũng đáng thương như nhau cả .

Câu chuyện dứt lâu rồi mà Hiếu Phong cứ bần thần ngồi mãi trên giường , mắt mở to không chớp . Càng kể anh càng xót xa tội nghiệp Tiểu Cầm hơn . Số phận cô oan nghiệt quá . Truân chuyên từ nhỏ đến giờ chẳng được một ngày vui . Vậy mà ... anh chẳng sẻ chia chút gì cùng cô cả . Là người yêu gì mà vô tâm quá , nếu ngày trước anh tm hiểu cặn kẽ hơn thì đâu đến nỗi khó xử như vậy ? Tính sao đây ? Anh lại vừa mới cưới Thụy Kha , đâu thể để cô phải buồn duyên tử phận một mình như vậy .

- Rồi anh tính sao ?

Thụy Kha rưng rưng hỏi . Hiếu Phong không quay lại , thật long :

- Anh không biết . Anh yêu em thật nhiều và cũng yêu Tiểu Cầm như vậy nữa . Cô ấy bị anh đối xử phũ phàng và oan ức . Giờ lại biết anh cưới vợ , chắc ở phương trời xa Tiểu Cầm khổ đau nhiều hơn . Anh chỉ sợ trong một giây nông nổi , Tiểu Cầm làm chuyện không hay . Chừng ấy lương tâm anh trọn đời ray rứt .

Thật lâu không nghe Thụy Kha lên tiếng , Hiếu Phong quay đầu lại .
Thấy cô âm thầm ngồi khóc , anh thương quá , vòng tay ôm cô vào giữa lòng mình . Mũi anh chà nhẹ xuống tóc cô :

- Làm em phải buồn ngay trong đêm đầu hôn lễ thế này , anh thật là đáng trách . Nhưng , mong em hãy hiểu cho , anh không bao giờ muốn vậy .

- Em hiểu !

Chớp mắt cho những giọt lệ rơi nhanh xuống đất , Thụy Kha ngẩng đầu lên :

- Nên em sẽ không khóc , không trách anh đâu .

Rồi cô đứng dậy , đến bên tủ soạn quần áo cho anh :

- Cả ngày nay đứng đãi tiệc , chắc anh đã mệt rồi . Thôi tắm rửa cho mát mẻ rồi ngủ đi . Đừng suy nghĩ nữa .

Thấy anh vẫn ngồi , Thụy Kha bước lại gần . Đặt tay lên vai anh , cô tiếp :

- Có suy nghĩ mãi cũng thế thôi . Anh đâu thể giải quyết gì trong đêm nay . Nghe lời em ngủ đi . Biết đâu , sang mai khi tỉnh dậy , đầu óc minh mẫn , anh sẽ tìm ra cách giải quyết vẹn toàn .

Nghe lời cô , Hiếu Phong uể oải đứng lên . Đóng sập cửa lại , anh mới nghe cơ thể mệt mỏi rã rời , Thụy Kha nói đúng , không gì sáng khoái bằng đứng yên cho từng tia nước nhỏ ve vuốt khắp người và cơ thể . Ngày mai khi tỉnh dậy , lời giải sẽ ở ngay trước mắt anh .

Nghĩ thế , Hiếu Phong nghe đầu óc nhẹ nhõm hơn . Khoác bộ pyrama lên người , anh đẩy cửa bước ra . Định bụng nhường cho Thụy Kha ngủ trên giường , còn mình sẽ ra salon nằm queo như lần

trước .

Nhưng ... lúc bước ngang chiếc giường cưới rộng thênh thang , thấy Thụy Kha nằm co ro một mình trong góc lạnh lẽo , bơ vơ tội nghiệp quá . Hiếu Phong không đành lòng bước đi luôn . Anh quay trở lại , leo lên giường , ôm Thụy Kha vào lòng . Nhẹ hôn lên mái tóc rồi ngủ quên luôn . Chiếc đèn ngủ không người tắt , sang rực trên đầu , soi rõ những giọt nước mắt lăn dài trên má Thụy Kha . Thì ra cô chỉ vờ ngủ để gạt anh thôi .

Do ảnh hưởng của đêm qua uống nhiều rượu quá , nên sang nay Hiếu Phong dậy trễ . Đồng hồ khua đễб tiếng thứ chín mới từ từ mở mắt ra . Đầu óc nặng như chì , tay chân mệt mỏi ra rời . Cổ họng cháy khô , lưỡi biếng quá , anh chẳng muốn dậy chút nào . Chỉ muốn nhắm mắt lại ngủ thêm chút nữa .

Quay người sang bên , tay anh bỗng chạm vào chiếc gối nghe mát lạnh . Ôm chặt nó vào lòng , mũi anh thoang thoang một mùi thơm dễ chịu . Mùi chanh , Hiếu Phong vụt nhớ ra , bật ngồi ngay dậy , mắt mở to ngơ ngác , Thụy Kha đâu ? Cô dậy rồi ư ? Chắc là lo điểm tâm cho chồng dưới bếp .

Ngã nằm vật ra giường , Hiếu Phong thở ra chán nản . Lại đương đầu với sự thật rồi đây ? Ôi , ước gì anh được ngủ hoài , đừng bao giờ trở dậy thì tốt biết bao . Nếu như . .

Hiếu Phong đưa tay tìm gói cigar , chưa chat châm cho mình một điếu . Thả những vòng tròn khói lên trời , anh nghĩ đến những chữ nếu như chuyên làm rắc rối cuộc đời .

Cuộc hôn nhân của anh với Tiểu Cầm sẽ hạnh phúc , tốt đẹp biết bao

nhiều , nếu như hôm đó ông dượng của cô đừng xuất hiện , để xảy ra bao cảnh hiểu lầm , và cuộc sống hôn nhân của anh cùng Thụy Kha sẽ êm đềm , phẳng lặng biết bao , nếu như ... Đoan Trang đừng xuất hiện với tờ di chúc ấy .

Nếu như thế này , nếu như thế nọ . Cuộc đời sẽ đẹp biết bao nhiêu nếu như đừng bao giờ xuất hiện hai cái từ này trong ngôn ngữ loài người . Sớm không sớm , muộn không muộn , hai từ nếu như kia làm khổ loài người bởi sự xuất hiện đúng lúc của mình . Ai sản sinh ra hai từ nếu như quái ác kia ? Kỳ lạ thật !

Nằm nghĩ quẩn một hồi , thật lâu vẫn không thấy Thụy Kha đâu , Hiếu Phong chống tay ngồi dậy xỏ chân vào đôi dép , anh xuống bếp tìm cô .

Lòng nao nao thương nhớ . Đêm qua , anh chỉ nghĩ đến tâm trạng của Tiểu Cẩm mà quên nghĩ đến cô . Thật vô tâm quá , anh đúng là thẳng vô tích sự , suốt đời làm khổ lụy người ta . Thụy Kha , em đâu rồi ? Đừng giận anh nữa , anh thật tình không cố ý đâu .

Gọi lớn một lần rồi hai lần , vẫn không nghe Thụy Kha lên tiếng . Lẽ nào ... Người nghĩ quẩn lại là cô ?

Quýnh lên , Hiếu Phong mở tung cửa toa lét ra tìm . Không thấy trên lầu , dưới đất , phòng ăn , phòng ngủ đều không có . Thụy Kha biến đâu rồi ?

Có một tờ giấy đặt ngay dưới lọ hoa trên bàn trang điểm . Hiếu Phong nhặt vội lên . Đúng bút tích của Thụy Kha rồi . Cô viết , nét chữ run run và lem luốc . Không cần đoán , anh cũng biết , cô đã viết nó trong tâm trạng khổ đau , tuyệt vọng đến mức nào .

“Anh Phong !

Lúc anh đọc được thư này , em đã không còn ở lại Việt Nam cạnh bên anh nữa . Đêm qua , lúc anh ngủ , em đã lén gọi điện cho ba mẹ . Họ đồng ý cho em cùng bay về nước sau khi nghe em kể xong câu chuyện .

Xin lỗi , vì em chưa thông qua ý của anh đã tự quyết định rồi .

Nhưng em biết ... nếu như em hỏi ý kiến , anh sẽ chẳng bao giờ đồng ý cho em làm như vậy . Anh yêu em lắm phải không Phong ?

Và anh cũng yêu Tiểu Cầm như vậy nữa ! Cảm ơn vì anh thật long thú nhận cùng em điều đó . Để em càng hiểu , càng yêu quý anh hơn . Em biết hiện tại anh đau khổ lắm , giữa Tiểu Cầm và em anh không biết phải chọn ai , bỏ ai cho hợp tình vẹn ý . Em cũng vậy , cũng không biết cho anh lời khuyên như thế nào cho đúng . Bảo anh chọn Tiểu Cầm để bỏ em , em không đủ cao thượng và can đảm . Còn bảo anh chọn em bỏ Tiểu Cầm , em thấy mình ích kỷ và tàn nhẫn quá .

Cuối cùng , em đành phải chọn cho mình cách giải quyết này . Dù biết xa anh , em sẽ buồn đau lắm . Nhưng thà vậy , còn hơn phải kéo dài nỗi khổ tâm , dằn vặt trong bế tắc . Khổ anh mà em chẳng được vui gì .

Xa anh , em thấy mình công bằng với Tiểu Cầm và anh cũng sẽ nhẹ nhàng , thanh thản trong tâm trí . Không còn em vướng bận , anh sẽ tìm chị Cầm hơn .

Sau khi tìm được chị Cầm , trái tim anh sẽ có quyết định rõ ràng và đúng đắn . Lúc đó , dù anh có chọn ai em cũng không phiền trách .

Chúc anh vui , khỏe và mau tìm gặp lại chị Cẩm , làm trọn lời ký thác với nội của mình .

Yêu anh mãi .

Thụy Kha”

Bức thư đã đọc đến lần thứ hai , vậy mà HO vẫn còn muốn đọc . Đọc hoài , đọc mãi để cảm nhận được bằng giọng nói của Thụy Kha .

Buồn buồn , rưng rưng nước mắt . Như ngày xưa , cô nhẩn nại ngồi khuyên anh từ bỏ đời phiêu bạt , quay về đoàn tụ gia đình . Giọng cô vẫn chân tình thế . Dịu dàng kiên quyết , đó là tính của cô .

Nên . . Hiếu Phong biết mình sẽ không sao lay chuyển được ý của cô . Dù có bay sang Mỹ , có nói cách nào cô cũng không quay trở lại đâu . Trừ phi , anh tìm gặp Tiểu Cẩm và bảo mình đã chọn . Đã chọn cô cho cuộc đời của mình .

Nhưng anh có chọn cô cho cuộc đời của mình không ? Hiện tại Hiếu Phong vẫn chưa thể trả lời . Chỉ có thời gian . Vâng ! Đúng vậy , với thời gian , với năm tháng phơi phai . Tìm gặp Tiểu Cẩm , giải oan cho cô xong anh mới có thể tìm ra câu trả lời chính xác . Rằng giữa Tiểu Cẩm và Thụy Kha , trái tim anh đã yêu quý ai hơn . Còn hiện tại , việc phải làm trước mắt bây giờ là giải cho ông nỗi oan ức bao ngày với mọi người trong gia tộc .

Cảm ơn nhé , Thụy Kha , em đã giúp cho trí tâm anh minh mẫn giải quyết việc này . Hành động cao thượng của em càng khiến anh yêu quý em hơn . Khoảng cách tuy xa , nhưng chưa bao giờ anh thấy gần và hiểu em nhiều hơn .

Lúc được Hiếu Phong gợi thiệp mời , triệu tập gấp cuộc họp gia đình

, bàn về vấn đề chúc di thư của nội . Hiếu Đạt và Thanh Loan mừng rơn trong bụng . Chắc mẩm phần tài sản bao ngày không người thừa kế ấy , 1/3 sẽ thuộc về mình .

Nhưng thật bất ngờ , Hiếu Phong không một từ nói về vấn đề này .

Chỉ từ tốn lấy từ cặp táp ra một quyển sách dày rồi cất giọng trầm trầm đọc to cho mọi người cùng nghe , cùng biết bí mật của ông .

Ra thế ! Bây giờ mọi người mới thở phào ra vỡ lẽ . Im lặng , sững sờ hồi lâu mọi người mới bẽn lễn nhìn nhau xấu hổ . Nhất là Hiếu Lâm ông cứ ôm mặt khóc , trách mình quá hồ đồ , bao ngày đã hiểu lầm nghi oan cho cha . Để chuộc lỗi của mình , ông lớn tiếng hứa rằng , bằng mọi cách sẽ làm tròn tâm nguyện của ông . Lời hứa ấy được Hiếu Đạt và Thanh Loan nhiệt tình ủng hộ . Họ cũng tự thẹn với lương tâm cái tánh nhỏ nhen , ích kỷ của mình .

Tiếp theo đó , nghe anh kể , Cao Nhã Đoan Trang và Lục Tiểu Cầm chỉ là một người thôi , mọi người lại một phen sững sờ , ngơ ngác .

Trùng hợp đến thế ư ? Ông Lâm vỗ vai con đồng tình , chia sẻ , như cảm thông , như hiểu được nỗi khổ của con . Và cũng hiểu lý do nào Thụy Kha bỏ ra đĩnhư vậy . Không hện , mọi người lại đồng lên tiếng , rằng mình sẽ ra sức kiếm Tiểu Cầm . Trái tim Hiếu Phong sẽ chọn ai . Điều đó , với mọi người không quan trọng . Bây giờ với họ chỉ có lời ký thác của nội là quan trọng nhất .

Thế nhưng . . Đã bao năm rồi . Mặc dù mọi người lặn lội cố công tìm kiếm . Từ Sài Gòn đến Nha Trang , từ thị thành đến vùng quê , nơi nào Hiếu Phong cũng đặt chân mphenh đến , vẫn không tìm thấy một dấu vết gì dù nhỏ của Tiểu Cầm . Cô giống như ánh sao băng , vụt

qua một lần trước mắt mọi người rồi biến mất .

Cả Thụy Kha cũng vậy ! Không một hồi âm dù Hiếu Phong liên tiếp gửi thư sang thăm hỏi tình hình sức khỏe . Mãi cuối mùa thu trước , nhân một chuyến công tác , Hiếu Phong tạt sang nhà . Mới hay , cô đã bán vườn nho , dời nhà khỏi nơi này hơn một năm rồi .

Chưa tìm thấy Tiểu Cầm lại thêm Thụy Kha mất tích . Hiếu Phong mệt mỏi chán chường . Tuyệt vọng quá , anh không lao vào tìm kiếm điên cuồng như trước nữa . Để tâm vào công việc kinh doanh , anh phó mặc mọi sự cho trời đất an bài . Còn duyên thì còn gặp nhau thôi .Lâu lắm , nếu như nhớ không lầm thì tính đến nay đã năm năm...

Cho đến một buổi chiều ...

Hiếu Phong đang để tâm vào một hợp đồng thì . .

Ngọn đèn đỏ trên máy điện đàm bật cháy . Giọng cô thư ký trong veo :

- Thừa tổng giám đốc . Có hai vị khách không được hẹn muốn gặp ông . Xin hỏi , ông có tiếp không ?

Tiếng "không" chưa kịp bật thành lời theo thói quen , Hiếu Phong đã phải giật mình té ngựa ra sau . Giọng ai đó vang thật to trong máy điện đàm rất quen :

- Em đổ anh dám nói tiếng không đó , Hiếu Phong .

- Đoan Trang !

Quên mất cương vị của mình , Hiếu Phong bật dậy thật nhanh .

Chồng hồ sơ rơi xuống đất xổ tung . Không buồn để mắt nhìn qua , anh lao ra mở cửa .

Đúng là Đoan Trang thật , con bé mau lớn vô cùng . Xinh đẹp và

duyên dáng hẳn lên . Nhưng anh thấy nó không lạ chút nào . Vẫn như xưa , hồn nhiên và lóc chóc , nó ào lên ôm cổ anh , hôn đánh chụt một cái thật kêu vào má :

- Thưởng công anh còn nhớ đến em .
- Ngày nào em còn liếng khí thì ngày đó anh chưa thể quên em được .

Cặp vai Đoan Trang , anh kéo nó vào phòng , vừa đi vừa mắng :

- Đi đâu mất biệt , mất tăm , mấy năm trời không liên lạc với anh vậy khir ?

- Em sang Anh quốc tu nghiệp .

Đi được mấy bước , như chợt nhớ Đoan Trang kéo tay Hiếu Phong đứng lại :

- À , suýt tí thì quên mất , anh xem em đưa ai đến gặp anh đây .

Nghe lời nó , Hiếu Phong từ từ xoay người lại . Thì ra , còn một người khách nữa . Mắt mở to nhìn hai người trò chuyện .

Người khách này trông rất lạ mà cũng rất quen . Hiếu Phong đưa tay dụi mắt , như không tin vào nhãn lực của mình . Có phải Tiểu Cầm không ? Sao lạ vậy . Đẹp và sang trọng quá , Đeo kính râm , tóc búi cao , mặc bộ veston màu vàng nắng . Đội chiếc nón rộng vành , cô trông giống như một phu hâ quý tộc ngày xưa .

Chào anh !

Thấy anh quay lại , cô nhẹ gật đầu rồi cởi chiếc kính râm ra . Bây giờ Hiếu Phong mới hết ngỡ ngàng . Anh lao lên nắm lấy tay cô , ríu rít :

- Tiểu Cầm ! Trời ơi , đúng là Tiểu Cầm rồi . Bao lâu nay em ở đâu ? Làm gì ? Có đọc được tin anh nhả trên báo đài không ? Sao về

muộn vậy ? Nhưng không sao , em chịu về là tốt lắm rồi. Anh mừng quá , ngồi đi em . Uống gì ? Cam vắt nhé ? Anh vẫn nhớ rõ mà , am và Đoan Trang thích uống cam vắt , đúng không ?

Mãi nói , Hiếu Phong không để ý thấy mắt Tiểu Cầm hoe hoe đỏ . Cắn nhẹ môi , cô đang cứng long giữ nét mặt lạnh như tiền đối diện cùng anh . Trong lúc con người khác của cô cứ muốn ào lên , ôm lấy anh khóc lớn . Kể anh nghe nỗi truân chuyên vất vả của mình từ lúc xa anh .

- Em còn giận anh phải không ?

Thấy cô vẫn đứng yên bất động không lên tiếng , Hiếu Phong e dè hỏi :

- Có lẽ Đoan Trang đã kể cho em nghe tất cả rồi . Chỉ là sự hiểu lầm . Lẽ nào em lại hẹp lòng không tha thứ ?

Không tha thứ ! Chớp nhanh đôi mắt ngăn cho mình đừng khóc , Tiểu Cầm ngẩng cao đầu , cắn chặt môi ghìm tiếng nấc . Sao Hiếu Phong lại không hiểu chứ ? Còn giận sao cô lại đến đây ? Mình đang tha thứ cho anh , không phải bây giờ à từ lâu lắm rồi .

Nhưng . . Lòng nghĩ mà miệng không sao thất được thành lời , cố gắng lắm , Tiểu Cầm mới có thể làm ra vẻ thản nhiên . Lạnh lùng nói như thể anh và cô là hai người xa lạ , chưa từng ưuen , chưa từng yêu và chưa từng là chồng vợ bao giờ :

- Xin lỗi , tôi là Cao Nhã Đoan Trang . Hôm nay tôi đến gặp ông để xin nhận lại phần tài sản của cha tôi là ông Cao Khuy Minh để lại .

- Chuyện ấy tất nhiên rồi . Nhưng ...

Ngẩng đầu lên , Hiếu Phong nắm tay cô , tha thiết :

- Đừng nói với anh bằng một giọng lạnh lung như vậy . Tiểu Cẩm ...
Anh vẫn còn yêu em . Vẫn muốn . .

- Ôi , Hiếu Phong , anh không nói như vậy được đâu .

Đoan Trang bỗng hét lên cắt lời anh . Hai bàn tay xua lia lịa :

- Chị Cẩm ...chỉ ... hồng được đâu .

- Sao hồng được ?

Hiếu Phong quay nhìn Đoan Trang ngơ ngác , rồi giận dỗi dậm chân :

- Coi em đó , hồng phụ anh năn nỉ thì thôi , còn cố tình châm dầu vào lửa .

- Nhưng em không châm dầu vào lửa . Nhưng mà ...

Đưa tay gỡ tóc , Đoan Trang ngập ngừng ấp úng :

- Em đã bảo không là không .

- Sắp lại không ?

Hiếu Phong như giận .

- Vì tôi đã có chồng rồi .

Tiểu Cẩm buông nhẹ , rồi như không kiềm chế mỗi bản than , cô òa khóc . Đôi vai gầy từng chập run lên . Sau lớp son phấn trôi đi , cô vẫn là cô như thuở nào thôi .

- Em đã có chồng ?

Ngỡ mình bị ù tai , Hiếu Phong hỏi lại rồi chột hét to :

- Không phải , em nói dối . Thật ra , em vẫn còn yêu anh , có phải không ?

- Chị Cẩm không nói dối , chỉ đã có chồng . Chồng chỉ là Gia Thăng đó .

Không thể im lặng lâu được hơn , Đoan Trang tiết lộ nhanh . Đôi mắt

nó rưng rưng , như muốn khóc :

- Không chỉ thế , họ đã có con rồi .

- Gia Thăng !

Quá rõ ràng rồi , Hiếu Phong không thể không tin . Té ngồi xuống ghế , anh bất động như một hình nhân bằng sáp . Bao năm mỗi mòn trong hy vọng . Câu trả lời pgũ phàng thế này đây .

- Số trời thôi , đừng buồn nữa Hiếu Phong .

Nhẹ ngời xuống bên anh , Tiểu Cầm dịu dàng :

- Em bây giờ đã là vợ của Gia Thăng , sự thật đó không sao thay đổi được .

- Vậy là ... Em không còn yêu anh nữa ?

Bàn tay anh lần tìm lấy tay cô xiết chặt . Tám năm rồi , cảm giác đầu vẫn còn đây . Ngây thơ e ấp .

- Tiếc là em không thể trả lời anh .

Tiểu Cầm nhẹ rút tay mình lại :

- Và em cũng không thể làm một điều gì xúc phạm đến Gia Thăng .

Anh ấy là người chồng tốt . Tám năm rồi em đã mang nợ của anh ấy nhiều rồi . đành phải chấp nhận thôi . Hiếu Phong ơi , đừng níu kéo làm gì . Kỷ niệm đẹp không thể là hiện tại đâu .

Rồi cô khẽ mỉm cười , nói vui :

- Ồ , có gì đâu mà chúng ta buồn quá vậy ? Không duyên chồng vợ thì mình cũng là bạn tốt của nhau . Phải không , Gái Nhỏ ?

- Dạ ... Phải .

Đang ngẩn ngơ nhìn cảnh bày trí trong phòng Hiếu Phong , bị Tiểu Cầm hỏi giật một câu . Đoan Trang giật mình quay đầu lại . Không

nghe rõ , cũng trả lời đại cho xong , rồi ngây ngô hỏi :

- Mà phải cái gì ? Đúng là Jone có tổ chức một buổi tiệc mừng chị ở nhà hàng Hoàng Đế . Rủ anh Phong đi nữa .

Con bé đoảng này ! Đang buồn mà Hiếu Phong cũng phải bật phì cười . Ôi , ước gì anh mãi được ngây thơ như nó . Tám năm rồi mà chẳng lớn bao nhiêu .

- Ôi , cười rồi , cười rồi kìa . Đẹp quá đi thôi ! Anh Jone , anh Thăng vào đây , vào đây mau !

Thấy Hiếu Phong chịu nhoen miệng cười , Đoan Trang như quỳnh lên . Nó vỗ tay , nhảy cẫng hét vang lừng . Cùng lúc , cửa phòng bật mở , Jone , Gia Thăng và một bé gái nữa bước vào .

- Gái Nhỏ , em báo tin cho họ biết à ?

Vừa thấy Gia Thăng sắc mặt Tiểu Cầm đổi khác . Cô vội đứng lên , quệt nhanh nước mắt . Mím cười bước lên mừng rỡ như đón chào , nhưng ... Hiếu Phong biết rõ . Cô muốn chứng tỏ với Gia Thăng , rằng mình không còn chút tình nào với anh .

- Ôi , Jone . Trông anh lạ quá . Gái Nhỏ vừa nhắc đến anh . Thật không ngờ... Gia Thăng , anh gặp Jone bao giờ ? Sao hai người lại đến đây ? Em chỉ gặp Hiếu Phong bàn về phần tài sản của cha . Nhanh lắm...

Cô nói một hơi dài , vẻ mặt mất tự nhiên như tên trộm bị bắt quả tang .

- Coi em đó , đến thăm bạn cũ mà ích kỷ quá , không thàm rủ bọn anh một tiếng nào .

Vuốt tóc Tiểu Cầm , Gia Thăng cười âu yếm :

= Bộ Hiếu Phong chỉ là bạn của em sao ?

Rồi lịch sự anh bước đến chìa tay ra bắt tay Hiếu Phong . Về quê mùa cục mịch năm nào không còn nữa . Trông anh bây giờ cao ráo , lịch thiệp hẳn lên :

- Sao ? Khỏe chứ ? Nghe đồn anh bạn dạo này ăn nên làm ra lắm .
- Cũng thường thôi .

Vụng về Hiếu Phong bắt tay Gia Thăng rồi bắt Jone , rồi đứng yên ra không biết làm gì nữa .

- Ngồi , ngồi uống nước đi chứ ?

Đoan Trang lại lên tiếng cứu bồ , Hiếu Phong như sực tỉnh . Anh vỗ mạnh xuống đầu mình :

- Ôi , đúng vậy ! Xin lỗi tôi đã trí quá , các bạn uống gì ?
- Để mừng ngày đoàn tụ thế này , tôi nghĩ tốt nhất chúng ta nên tìm một thứ gì vừa cay , vừa nồng .

Jone trả lời bằng tiếng Việt thật rành :

- Tôi có đặt tiệc ở nhà hàng Hoàng Đế , Hiếu Phong cùng đi với chúng tôi nhé ?

Biết sự hiện diện của mình sẽ làm Tiểu Cầm lung túng , làm họ mất vui , Hiếu Phong từ chối khéo :

- Mình bận quá , có lẽ không đi được . Hẹn dịp khác , còn bây giờ , các bạn cứ tự nhiên đi .
- Không có anh thì buổi tiệc còn ý nghĩa gì .

Đoan Trang lại kêu lên bằng giọng chảy dài :

- Chị Cầm , ở đây , anh than chị nhất , chị mời anh một tiếng đi .
- Thôi em à , có lẽ Hiếu Phong bận thật . Đừng ép anh làm gì .

Chúng ta đi thôi .

Không nhìn Hiếu Phong , Tiểu Cầm dừng dậy quay đi .

Gia Thăng kéo tay cô ngồi xuống :

- Coi em kìa , sao vô tình vậy ? Dù sao Hiếu Phong cũng là cha của con chúng ta mà .

- Anh !

Quay phắt trở lại , mắt mở to , môi Tiểu Cầm run lên như giận dữ :

- Đã hứa với nhau giữ kín bí mật này . Sao anh lại . .

- Chính tôi khuyên Gia Thăng đó- Jone nhẹ nhàng lên tiếng – Hiếu Phong xứng đáng biết chuyện này .

- Anh . . – Tiểu Cầm trừng mắt ngó Jone .

Không bối rối , anh nhẹ nhún vai :

- Đừng ngạc nhiên . Gái Nhỏ nói cho tôi biết , và cô bé ấy đạo diễn ra màn kịch bất ngờ này .

- Đoan Trang !

Tiểu Cầm quay lại nhìn Gái Nhỏ , con bé se se tà áo :

- Tại em thấy tội nghiệp cho anh Phong quá . Tám năm dài phải vất vả bỏ công tìm chị khắp nơi .

- Thôi đừng trách phiền đổ lỗi cho nhau làm gì nữa .

Gia Thăng chột đứng lên , một tay dắt Tiểu Cầm , một tay dắt đứa bé đến trước mặt Hiếu Phong :

- Sự thật vẫn là sự thật thôi Hiếu Phong , đây là bé An NHI , con của anh . Tám năm qua , tôi đã thay anh làm cha nó . Mong anh đừng giận , chỉ bất đắc dĩ thôi .

- Con của tôi ?

Hoang mang như kẻ mộng du , Hiếu Phong nhẹ đưa tay chạm vào đứa bé . Nó giống Tiểu Cầm , mắt tròn xoe ngơ ngác . Nghe người lớn nói này giờ , nó chẳng hiểu gì cả . Thấy Hiếu Phong sờ mình , nó đưa mắt ngó Gia Thăng :

- Ba . . chú này ...

- Đừng sợ !

Gia Thăng cười nhìn nó :

- Chú Phong là ba ruột của con đó , kêu ba đi .

- Vậy còn ba ?

Con bé nắm tay Gia Thăng chặt cứng . Anh ngồi xuống ngang tầm mặt nó , dịu dàng :

- Là ba Thăng như thường khi con vẫn gọi đó thôi .

- À ! Con hiểu rồi !

Đứa bé gật đầu nhoèn miệng cười , vòng tay ôm lấy cổ Hiếu Phong :

- Ba Phong , giống như ba Jone vậy , phải không ba ?

Không muốn sự việc rắc rối thêm , Gia Thăng gật đầu :

- Đúng vậy !

- Ôi ! Thích quá , con lại có thêm một ba nữa . Ba Phong thương con nhé ?

Tình phụ tử chợt dâng , Hiếu Phong bế đứa bé đứng lên . Muốn nói một lời cảm ơn với Gia Thăng nhưng không thể . Bởi anh biết , lời gì cũng không đủ để diễn tả đâu .

- Và đây nữa , Tiểu Cầm .

Gia Thăng lại nắm tay Tiểu Cầm tha thiết :

- Đúng như lời đã hứa , anh để em toàn quyền quyết định . ANh

hoàn toàn tôn trọng ý kiến của em . Hãy chọn đi theo lời của trái tim mình .

- Không phải chọn nữa đâu .

Tiểu Cầm chột vòng tay ôm chặt Gia Thăng :

- Anh đừng hiểu lầm em , đến gặp Hiếu Phong , em chỉ muốn lấy lại phần tài sản của ba và ...

- Dứt khoát chứ gì ?

Jone chen vào , vui vẻ :

- Tiểu Cầm , em đừng ngây thơ tin mà bị mắc lừa , Gia Thăng thừa biết em chọn nó nên mới dám anh hùng rơm , cao thượng hảo hán bấy vậy . Thật ra , bọn anh và Đoan Trang đã thỏa thuận trước rồi .

- Thỏa thuận !

Tiểu Cầm chớp mắt .

Jone gật đầu :

- Đúng vậy , những dự tính của em đều bị Đoan Trang nói trước với bọn này , Gia Thăng muốn thử long em thôi . Chứ thật ra theo quy định .Gia Thăng đã biết em chọn nó từ khi Đoan Trang hét to hai chữ “cười rồi”

- Con nhỏ này ,dám bán đứng bồ nhà hả ?

Dúi mạnh đầu Đoan Trang ,Tiểu Cầm mắng yêu một câu rồi tựa đầu vào vai Gia Thăng cười hạnh phúc . Trái tim của cô đã chọn anh .

Đúng vậy , mãi vào đến lúc quyết định , cao trào cô mới nhận ra .

Tám năm trời Gia Thăng đã âm thầm chinh phục trái tim cô bằng long cao thượng và tình yêu thương chân thật .

Nhớ năm ấy , một mình bụng mang dạ chứa ra đi . Trong tay không

một cắc , một đồng , long đầy tâm sự . Tiểu Cầm chỉ muốn chết cho rồi . Và có lẽ... Cô đã không sống nếu như bên cạnh không có Gia Thăng nâng đỡ . Anh đã đưa cô rời xa đất Nha Trang đầy kỷ niệm đến lập nghiệp tại Ngãi Giao . Với tất cả vốn liếng ban đầu , hai người tậu một mẫu đất trồng cà phê , sinh sống qua ngày . Nhờ tận tụy làm ăn , lại mấy năm được mùa liên tiếp , cả hai càng phát triển sự nghiệp của mình . Từ một mẫu , hai mẫu rồi 10 mẫu . Chẳng mấy chốc cả hai làm chủ cả một vùng đất rộng bao la . Dư dả , nhưng bận bịu suốt tối ngày . Cả hai chẳng còn long dạ nào nghĩ đến quá khứ và tương lai . Cạnh con , Tiểu Cầm dần quên mất Hiếu Phong . Đôi lúc trước mọi người cô cứ ngỡ Gia Thăng là chồng thật của mình . Dù bên trong , bao ngày rồi cả hai vẫn giữ sang trọng tình bạn . Cuộc sống sẽ êm đềm trôi mãi , nếu như hôm không xảy ra việc tình cờ . Đoan Trang vào rẫy mua hạt điều cho công ty chế biến , bất ngờ gặp lại cô . Mừng quá , chị em cứ ôm lấy nhau mà khóc , mà kể mãi không hết chuyện .

NGhe xong bí mật của chắđúng ra là "nội" ,có lẽ in nhầm) chớ , ,biết Hiếu Phong vẫn chờ mình , Tiểu Cầm cảm động vô cùng . Muốn lập tức lên Sài Gòn gặp anh ngay , để anh khỏi dẫn vật , khổ đau như vậy nữa . Nhưng Cô sợ Gia Thăng không hiểu , tưởng cô có ý nối lại tình xưa với Hiếu Phong rồi buồn , rồi tủi . Chần chừ , do dự mãi ... mmới hẹn được ngày với Đoan Trang . Tranh thủ lúc Gia Thăng ra Nha Trang thăm người bạn lé dii . Không ngờ... Họ lại âm mưu trước , đưa cô vào bẫy như vậy .

- Mấy người ở trong này vui quá , dường như đã quên mất tôi rồi .

Ngồi cửa sổ vang thanh âm một người con gái nghe trong trẻo .
Ngay lập tức , không hẹn mà tất cả đồng dạt vào nhau , nhường cho
tầm mắt của Hiếu Phong một khoảng không gian rộng . Ngỡ ngàng ,
anh đưa tay lên dụi mắt như sợ mình đang mơ thấy ảo giác trong
tuyệt vọng . Lẽ nào ... Người đang đứng trước mặt anh lại là Thụy
Kha được chứ ?

Là Thụy Kha thật , bởi hơn hai lần dụi mạnh mắt rồi , Hiếu Phong
vẫn thấy cô đứng đó , sờ sờ bằng xương bằng thịt . Đẹp như một
nàng tiên , Thụy Kha nở nụ cười chờ đợi

- Thụy Kha !

Quên mất tất cả mọi người , quên cả Tiểu Cầm , Hiếu Phong ào lên
như viên pháo . Anh ôm chặt lấy Thụy Kha vào lồng ngực rộng rồi
đứng yên thẩn thức . Phút giây này , không một từ nào có thể diễn tả
nỗi tâm trạng của anh . Như mơ , như tỉnh , lửng lơ lơ lơ . .

- Ba Thăng , sao ba Phong và mẹ Kha lại khóc ?

Bé An Nhi bỗng lên tiếng hỏi , Hiếu Phong chợt nhớ ngẩng đầu lên .
Ngạc nhiên nhìn An Nhi , anh hỏi :

- Con biết mẹ Kha à ?

- Dạ , con mới biết hôm qua . Chính ba Jones đưa mẹ Kha đến khách
sạn gặp ba con . Con thấy cả đêm qua , hai người họ không có ngủ ,
cứ nói gì lâu lắm .

- Con bé này !

Trợn mắt , Gia Thăng đọc nó :

- Chưa gì đã bình ba Phong của mày rồi . Thiệt là . .

Rồi anh nhìn Tiểu Cầm , nói như thanh minh :

- Chẳng có gì , tôi và Thụy Kha chỉ bàn cách giải quyết thôi , chúng tôi đã nhất trí với nhau rằng : nếu Tiểu Cầm và Hiếu Phong chọn nhau thì...

- Thì hai người kết nhau chứ gì ?

Jone đùa không phải lúc .

Gia Thăng trợn mắt lên :

- Đừng nói bậy ! Tội tôi đã quyết định là sẽ âm thầm bỏ ra về coi như không có buổi họp mặt này . May mà...

Đưa tay ôm ngực Gia Thăng cười hạnh phúc :

- Họ không chọn nhau . Hú vía ... cứ tưởng là ở giá kiếp này thôi ,

- Chỉ tài nói bậy không .

Tiểu Cầm nhẹ nhéo hông anh , đuôi mắt liếc dài tình tứ :

- Dán cả gan lên em làm chuyện tà trời . Nói ra mau , ai bày đầu hả ?

- Jone và Đoan Trang đó .

Gia Thăng mau miệng :

- Anh không hề dính líu đến chuyện này . Tất cả là do họ bày đặt lên tất cả . Không tin ,em cứ hỏi Đoan Trang , con bé sang Mỹ du lịch với Jone , tình cờ gặp Thụy Kha ... mới bày trò này đó .

- Tại em thấy tội nghiệp Hiếu Phong thôi !

Đoan Trang đính chính :

- Nên mới rủ anh Jone làm như vậy .

- Cảm ơn nhé Đoan Trang .

Không biết nói gì Hiếu Phong nắm tay Đoan Trang lắc mạnh :

- Tính liếng khí , lý lắc hay chọc người của em đôi khi được việc ra

trò .

- Cứ đứng đây cảm ơn nhau mãi hay sao ? Tôi đói bụng lắm rồi .

Jone chợt xoa bụng nhăn nhó chen vào :

- Ê , anh bạn Hiếu Phong , với bao nhiêu việc bọn này đã tốn công phu , có đáng để anh bao một chầu thịnh soạn không ?

-Ồ , đáng , đáng lắm !

Hiếu Phong gật đầu nhanh :

- Tôi sẽ bao cả một nhà hàng đãi mọi người

- Hoang thế .

Gia Thăng tiếc tiền .

Jone cản lại :

- Cứ để Hiếu Phong hoang một lần đi . Chúng ta đáng được hưởng mà . Coi như lần thứ ba anh ta cưới vợ .

- Được lắm .

Đoan Trang ủng hộ ngay :

- Mà cô dâu nè , nhớ đừng bỏ trốn trong đêm tân hôn nữa nhé ?

Hiếu Phong có huông rồi đó .

- Con nhỏ này nói bậy không ?

Tiểu Cầm nhẹ đập nhẹ vai nó .

Hiếu Phong nắm chặt tay Thụy Kha cười cười :

- Không sao , cứ để DT nói . Lần này cô dâu nhất định không thoát được tôi đâu ,

- Con đói bụng quá ! – An Nhi lại kêu lên .

Hiếu Phong vội gật đầu :

- Được rồi , chúng ta a xe thôi . Gia Thăng ,anh liệu mà giữ chặt

Tiểu Cầm

- Có đồ cô ấy cũng không dám đi đâu .

Gia Thăng cười tự đắc , khoác vai Tiểu Cầm bước r axe . Đoan Trang chột kêu lên :

- Khoan đã , em em có chuyện này cần tuyên bố . Mọi người có biết không , đêm qua Jone đã chính thức cầu hôn với em rồi .

- Ồ !

Tin tốt lành quá . Mọi người đồng quay lại chúc mừng . Xấu hổ , Jone hướng mắt ra đường bang quơ nói :

- Mọi người ai cũng đủ đôi đủ cặp . Tôi ngu sao mà làm người cô đơn chứ ? Chuyện thừa ... Đi thôi Đoan Trang , kệ cho họ ganh tỵ với mình đi .

Cặp tay Đoan Trang , Jone bước đi nhanh . Hiếu Phong nhìn Tiểu Cầm , cười hạnh phúc rồi nhún vai cùng Thụy Kha nổi gót .

- Tiểu Cầm !

Gia Thăng không bước theo , khẽ nâng cằm cô lên , tha thiết :

- Anh yêu em !

- Em cũng yêu anh .

Tiểu Cầm kếp nhẹ rèm mi lại , Gia Thăng nhẹ đặt xuống môi cô một nụ hôn . Đây đó trong ráng chiều vừa tắt , giọng ca sĩ Mỹ Linh vút lên cao .

“ Nếu em nói em vẫn chưa yêu

Là thật ra em đang dối mình

Còn em nói đã chót yêu anh rồi

Là hình như em đang dối anh ...”

Đó chính là bài hát “Trái tim không ngủ yên” của nhạc sĩ Thanh Tùng . Một bài hát thịnh hành đang được nhiều người yêu thích . Gia Thăng cũng thế , anh thích bài hát này nhiều lắm . Nhưng không phải vì thế mà trái tim anh không ngủ yên . Từ bây giờ bằng nụ hôn , anh biết rõ trái tim mình đã có thể bình yên , ngủ một giấc nồng say trong tình yêu vĩnh cửu của Tiểu Cầm...

Hết

Nguồn: may4phuong.net

Được bạn: mickey đưa lên

vào ngày: 14 tháng 7 năm 2004